

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

Те са готови да рискуват
заради вас, стига да можете
да си платите!

ФАНТАСТИКА

166

КРИС БЪНЧ

„ЗВЕЗДЕН РИСК“ ООД

КРИС БЪНЧ „ЗВЕЗДЕН РИСК“ ООД

Превод: Юлиян Стойнов

chitanka.info

Новоизгряваща организация, препитаваща се с опасни охранителни операции, „Звезден риск“ разполага с малък състав от подготвени професионалисти, включително и един извънземен, готов да инвестира в нея. Остава им само да успеят в тяхната първа мисия: да спасят осъден на смърт супервойник, пребиваващ в строго охраняван затвор.

Но защо „Звезден риск“ трябва да се захваща с една безумна мисия, лишена от шансове за успех? За пари, слава или величие? По малко от всичко, но най-вече... за пари.

На истинската Мишел Рийс — морски пехотинец, модел, майстор по парашутизъм, авантюрист и чудесен приятел, а също и на Уилям и Стивън Кърчесни, готови да помогнат винаги когато си в нужда.

1

Жената беше руса, висока, със зелени очи и красива. Почти несъществуващият ѝ бански костюм и широкополата шапка изглеждаха ужасно скъпи.

Беше се излегла на шезлонга край басейна на покрива на свръхлюксозния хотел „Шелбърн“. Басейнът се виеше из гъста градина и многобройните му меандри създаваха чувство за усамотеност.

Наоколо имаше още дузина гости на хотела и техни приятели, наслаждаващи се на късното следобедно слънце. Повечето бяха телевизионни звезди, неколцина певци, адвокати, мениджъри и заможни търговци от провинцията, готови да се изръсят за привилегията да зяпат отблизо елита на обществото и да са част от него.

Четирийсет етажа по-надолу цареше обичайната суматоха на Трималхио IV, чиито граждани работеха усилено... или позволяваха да ги работят.

Трималхио IV беше щастлив свят, донякъде и защото нямаше почти никаква история. Първоначално беше заселен от група съюзнически плутократи, които сметнаха, че мекият му климат, островите, километрите девствени плажове и назъбените планини напълно задоволяват вкусовете им. При пристигането си те доведоха само шепа прислужници, които да се грижат за ексцентричните им хрумвания и да работят в лъскавите магазини. По-късно се появили барове, ресторанти, хотели и още мераклии да се изфукат с припечеленото. Планетата не беше особено населена, популацията едва надхвърляше петдесет милиона. Необяснимо защо данъците бяха доста ниски, вероятно поради усамотеността на този свят. Чудесно местенце, стига да имаш пари. Ако нямаш... какво пък, човек винаги може да погладува.

Един охранител мина по края на басейна, чувствайки се въздебел и възрастен. Пистолетът се поклащаше върху изпъкналото му шкембе,

макар че той самият не проумяваше защо управата настоява да носи оръжие.

На богатите хора никога не им се случват лоши неща.

Той погледна към жената с банския костюм, рискува да ѝ отпрати лека усмивка и се почувства още по-стар, след като погледът ѝ премина през него и тя се върна към прекъснатото четене. Охранителят плъзна поглед по заглавието, очаквайки да е някое розово книжле, но се оказа, че е „Наръчник за N-пространствена математика и теория на общите уравнения“.

Високо, много високо над неговата класа.

Той се върна при асансьора, спусна се във фойето и се прибра в операторската, където на стената премигнаха десетина монитори, показващи различни сцени от хотелския интериор.

Охранителят реши да прекара остатъка от дежурството си тук, където поне нямаше да му напомнят за възрастта и шкембето.

Първичното светило се спусна към хоризонта, второто слънце на системата, непретенциозен блед астероид, вече бе залязло.

Хората около басейна се надигнаха и се отправиха към стаите си.

Мшел Рис се прозя, погледна скъпия си часовник, ококори театрално очи, сякаш закъсняваше за среща с любовник, стана, протегна почти двуметровото си тяло, взе чантата си от истинска кожа и се насочи към асансьора. Скрита от големите тъмни очила, тя следеше непрестанно камерите, изчаквайки мига, когато двете, насочени към площадката пред асансьора, ще се обърнат настрани.

Веднага щом това стана, тя скочи с бързината на професионален спортист и се скри зад малката преграда до вратата на асансьора, разделяща края на покрива от една надстройка.

Тук застина, притаила дъх, докато се убеди, че не е задействала алармата.

Това беше третата ѝ нощ в „Шелбърн“ и имаше кредити само за още една. Съжаляваше единствено, че не можеше да остави малко бакшиш на прислужницата, но възможностите ѝ в момента бяха силно ограничени.

Тя остана зад преградата, докато се спусна нощта.

Далече под нея блеснаха улични светлини и общата глъчка се промени по характер, без да намалява, сякаш в града цареше вечен карнавал.

На два пъти асансьорът мина покрай нея, като че я подканваше да се качи. Но тя знаеше, че не бива да прибързва. След осем години в съюзническата морска пехота майор Рис (в оставка) познаваше всички предимства и недостатъци на необмислените действия.

Най-сетне се стъмни.

Рис отвори чантата, извади хамелеонския костюм, навлече го и прокара пръсти по закопчалката, с което същевременно го включи. Необходими му бяха само няколко секунди, за да загрее, след което, с изключение на лицето и ръцете, тя се сля напълно с кирпичената стена.

Рис се измъкна иззад преградата и obu чифт леки катерачески обувки с карабини за прикрепване към въже. Разви едно тънко алпинистко въже, извади още няколко предмета от чантата и ги натъпка в джобовете на костюма. Последното беше красива и лека вечерна рокля, необходима за безпрепятственото ѝ измъкване на финала.

Рис разкопча дръжките на чантата и тя се превърна в нещо като раница, но с отвори на дъното, които ѝ придаваха вид на кенгуру за носене на бебе.

Рис надзърна през ръба на покрива и потрепери за миг. Без осигуровка, без партньор, а и никога не бе харесвала тренировките в планините.

Но нямаше друга възможност.

Тя закачи карабините за въжето, прехвърли се през ръба, като внимаваше да контролира всяко свое движение, и погледна надолу.

Какво пък, ако ще пада, да пада, рече си. Едно голямо кърваво петно много ще отива на разноцветната улица.

Подухваше съвсем слабо и докато се спускаше, тя се поклащаше лекичко.

Броейки етажите, тя се приближи безшумно към един малък прозорец три нива по-ниско, отпусна въжето и направи примка, в която да стъпи.

После извади миниатюрна плазмена резачка от джоба си и изряза стъклото. За разлика от останалите прозорци на апартамента охраната не бе сметнала за необходимо да постави аларма на този, уверена, че никой не би могъл да го достигне на подобна височина.

Пламъкът на резачката беше синкав и съвсем тъничък, но на Рис ѝ се струваше, че е разпалила огромна клада.

Стъклото бе отрязано и от четирите страни. Тя изключи резачката и я прибра. Почука с пръст по прозореца и стъклото се наклони навътре. Рис се протегна бързо и едва успя да го улови за ръба, преди да се е ударило в умивалника отдолу.

Добре. Много добре. Точно както ѝ бе описал обстановката подкупеният прислужник.

Рис повдигна малко примката и провря глава и рамене през отвора. Хрумна ѝ, че не е изключено да се върне обратно по този път, и идеята никак не ѝ се понрави. Надяваше се, че ще успее да се измъкне по лесния начин, да напусне апартамента, уловила детето за ръка.

Но кога очакванията са отговаряли на действителността?

Баня, мъждиво осветена от нощната лампа в съседната стая.

Мшел се промъкна безшумно, спря и се послуша.

Засега поне не се чуваше вой на аларми.

Стиснала миниатюрния пистолет в ръка, тя пристъпи в стаята. Беше по-голяма от къщата, в която някога бе израсла.

Едно малко момиченце — на девет години, три месеца и два дена, според сведенията на нейния клиент — спеше в леглото с озарено от светлината личице. Беше заобиколено от аниматронни играчки, но притискаше към гърдите си парцаливата кукла, подарена от баба ѝ.

Много добре, дотук без никакви затруднения. Сега, да си облече роклята, да събуди детето и двете можеха да...

— Остави пистолета на земята — произнесе нечий спокоен глас. — Направи три крачки настрана и застани съвсем неподвижно. И двамата сме професионалисти, така че никой не бива да умира.

Мшел трепна, сетне се подчини.

Мъжът се надигна от мястото, където бе седял — зад развлекателната уредба, и се приближи към нея. Беше с няколко сантиметра по-нисък от Рис и изглеждаше на около шейсет, с грижливо сресана сребриста коса, красиво обветрено лице и вечерен костюм.

Освен това държеше в ръка армейски бластер, насочен към гърдите ѝ.

— Много добре — рече той. — Но когато влизаше, издаде лек шум, който ме събуди.

— Трябваше да сте в театъра... ако правилно съм отгатнала, че сте един от неговите телохранители — отвърна Рис.

— Така е — кимна мъжът. — Но се гордея с това, че никога не съм там, където ме очакват...

Рис следеше внимателно краката му и когато мъжът пристъпи върху килима, тя забодде пета в него и го дръпна рязко назад.

Мъжът се люшна и размаха ръце, опитвайки се да запази равновесие. Преди да успее да стреля, Рис избяга с крак пистолета от ръката му и нанесе кос удар в диафрагмата, като в последния миг отне малко от силата.

Въздухът напусна със свистене дробовете му, мъжът се задави и се преви.

Рис извади малък флакон с газ, задържа дъх, наведе се над сгърчения мъж и го напръска в лицето. Той се дръпна, прекатури се на една страна и остана да лежи неподвижно на пода. Щеше да прекара в безсъзнание поне осем часа.

— Коя си ти? — попита един тъничък гласец.

Момиченцето се беше събудило и седеше в леглото. Не изглеждаше никак изплашено.

— Здравсти, Добра — отвърна Мшел, като се стараеше да звучи спокойно и дори весело. — Искаш ли да се прибереш у дома при мама? Аз работя за нея.

— Вече се досетих — промърмори недоволно момичето. — Не си първата, която идва да ме спаси, ако искаш да знаеш. Как ще излезем?

— Ще си облека рокля, после излизаме през сервизния вход и се спускаме по страничната стълба до залата на долния етаж, откъдето ще вземем асансьора.

— Няма ли да се спуснем през прозореца? Чух те как дращеше по стената и после, когато се вмъкна в банята.

Мшел осъзна, че ще трябва да поработи върху катераческата си техника.

— Надявам се да не се наложи — въздъхна тя.

— Уф, по дяволите! Сигурно е жестоко!

Настъпи тишина.

— Е? — подкани я Рис, готова да напръска с газ момиченцето, ако реши да окаже съпротива.

— Обмислям предложението ти. Мама не беше толкова добре с мен последния път.

„Малка кучка“, помисли си Рис.

— Но май все пак ще тръгна с теб — реши момичето. — Напоследък татко се държи с мен отвратително и не ми позволява да излизам никъде.

И скочи от леглото, стиснала парцаливата кукла.

— Добре — заяви. — Да се махаме оттук, преди да са дошли татко и горилите му.

Рис доближи вратата на спалнята и натисна дръжката. Коленичи и огледа коридора, подавайки ниско глава.

След което едва сдържа една ругатня.

Двама едри мъже го запречваха в далечния край. Носеха защитни очила и водеха доста досаден разговор. Професията им на телохранители беше повече от очевидна.

Рис затвори вратата.

— Смяна на плана — прошепна. — Ще се наложи да се катерим.

— Страхотно! — подскочи ентусиазирано момичето.

Рис я изчака да се облече, нахлузи отново чантата и ѝ посочи дупките за крака. С блеснали от вълнение очи Дебра се намести в импровизираната носилка.

Мшел се изправи и нагласи товара си. Малката не беше и наполовина толкова тежка, колкото раницата по време на експедиция.

Тя се обърна към прозореца.

— Чакай — спря я шепнешком Дебра. — Куклата ми.

Мшел едва сдържа недоволното си ръмжене и ѝ подаде куклата.

Върнаха се обратно в банята и Мшел напръска стената с катераческо лепило. После се освободи от раницата.

— Сега аз ще се измъкна навън, а ти ще ме последваш. Ще стъпя на примката на въжето.

Дебра кимна. Мшел се промуши през прозореца и се вкопчи отвън в рамката. Дебра я последва заднешком, пъхна крак в примката и увисна на шията ѝ. Погледна за миг надолу и Рис видя, че изражението ѝ се променя.

— Не гледай надолу, за Бога! И ако повърнеш върху мен, майка ти ще трябва да ми купи нова рокля.

Стиснала устни, Дебра кимна.

Мшел не беше сигурна дали ще успее да нахлузи раницата, но в края на краищата се справи по някакъв начин.

— Време е да се спускаме.

Тя отпусна леко карабините и започна да се плъзга по въжето. Надолу и надолу. Засега Рис държеше нещата под свой контрол, щеше да забави скорост, когато наближат земята.

Следващия път, когато погледна надолу, им оставаха само петдесетина метра.

— Как ти се струва? — попита тя.

— Не е чак толкова хубаво... колкото предполагах — промърмори изплашено момичето.

— Дръж се, малката! — ободри я Мшел. — След минутка ще сме на солидна земя.

Продължиха да се спускат, Рис бе опряла върховете на обувките си в неравната стена на сградата.

После изведнъж усети твърда опора под подметките си, бяха слезли долу.

Тя преряза въжето и тъкмо когато се готвеше да се отправи към близката уличка, където ги очакваше колата на милата мамичка, видя, че портиерът пропуска някого навън. Не погледна назад, само ускори крачка.

Колата ги чакаше на уговореното място. Мама, охранено копие на дъщеря си, изпищя и измъкна Дебра от раницата.

— Ох, справи се, справи се... — повтаряше тя, стиснала момиченцето в прегръдките си. То се отпусна покорно в ръцете ѝ.

— Разбира се, че се справих — отвърна спокойно Рис. — Казах, че ще го направя, нали?

— Толкова съм ти задължена — продължаваше да бърбри жената. — Още утре ще ти донеса чека и бъди сигурна, че ще има солидна добавка.

— Разчитам на теб.

Всъщност едва сега Рис започна да се безпокои.

2

Две седмици по-късно Мшел Рис седеше в едно кафене на брега на канала и оглеждаше кроасана и билковия чай, сервирани на масичката пред нея. Оскъдна храна, която трябваше да изпълни ролята едновременно на закуска и на обяд.

Опитваше се да не бъде прекалено песимистична, но явно мъжът, който ѝ бе предложил така ентузиазирано по видеофона да я наеме, в края на краищата нямаше да се появи.

Толкова по въпроса за онази стара реклама „Иди навсякъде и опитай всичко“.

Какво следва сега?

Тъй като нямаше почти никакви идеи за обозримото бъдеще, тя се замисли за миналото си.

Без никакво съмнение щеше да е абсолютна тъпотия, ако беше останала в морската пехота и бе приела следващото назначение само защото отказа предложението на онзи нискочел полковник да го придружи на „инспекционна“ обиколка на една планета, прехранваща се единствено и само от хазарт.

Да смени една затънтена провинция с друга. Да командва малоброен гарнизон на тясна космическа станция, озарявана от лъчите на изстиващи слънца. Но от друга страна, полковникът не беше чак толкова неприятен. Щеше да го изтърпи няколко ноци в леглото.

Стомахът ѝ се сви при тази мисъл. Никога не бе спала с мъж, ако не бе го пожелала, и не смяташе да променя възгледите си по този въпрос.

Не и когато става въпрос за обикновен човешки глад, напомни ѝ стомахът. Ти си голямо и здраво момиче и имаш голям, здрав апетит. Нима смяташ да караш на чай и бисквити?

По-добре да не мисли за последните няколко кредита, скрити в портмонето на дъното на чантата ѝ. Или да се чуди какво ще има за вечеря в столовата за бедни на ъгъла, където сервираха само на онези

нещастници, които показваха някакъв валиден документ за самоличност.

Не че някой се интересуваше от нея.

По-добре да не мисли също и за миниатюрната стая в жалкия коптор, именуващ се хотел, в която се промъкваше само когато управителят бе отишъл някъде по работа. И какво ще стане, ако до няколко дена не намери достатъчно пари, за да заплати престоя си.

Мшел разроши кестенявата си коса. Хайде, мозъче. Досега още не си ме предавало.

Но и досега не си била толкова гладна.

На съседната маса имаше малък монитор и тя си помисли, че няма да е зле да надзърне в рекламния сектор и да провери дали на Трималхио търсят жени в други отрасли освен развлекателния и технологичния.

В дни на недоимък дори професията на сервитьорка ѝ се струваше примамлива, стига някой да се съгласи да наеме жена, която няма никакъв опит в бранша, а може само да разпределя армейски хранителни порции.

В този момент на вратата на кафенето застана мъж, когото тя позна, но се надяваше, че той няма да се сети коя е.

Беше телохранителят на Фалат, същият, когото бе повалила и упоила с газ само преди две седмици в спалнята на Дебра.

Мъжът я видя, усмихна се лъчезарно и тръгна към нея.

Ръката на Рис се плъзна към десния ботуш и миг по-късно тя измъкна миниатюрния пистолет, но го задържа под масата.

Мъжът не пропусна да забележи движението ѝ. Той разпери ръце, за да покаже че не носи оръжие, и спря на няколко крачки.

Мшел пресметна, че засега владее положението, и му кимна.

Мъжът доближи масата, държейки ръцете си така, че да може да ги вижда. Той се поклони.

— Аз съм Фридрих фон Балдур — представи се. — На вашите услуги, госпожице?...

Рис му събщи името си.

— Ще позволите ли да ви правя компания?

— Защо не?

Балдур седна.

— Много по-приятна среща, отколкото онази вечер, не мислите ли?

Рис го надари с усмивка и в този миг се появи келнерката с препълнен поднос. Тя видя Балдур и постави подноса пред него.

Мшел се помъчи да не разглежда съдържанието му, докато Балдур се разплащаше. Имаше кана с кафе, препечен хляб, масло, омлет, наденички и сирене.

Балдур видя изражението ѝ, но го разтълкува погрешно.

— Зная — кимна той. — Но аз робувам на стомаха си. Поне не съм от тези, които напълняват лесно. Наистина трябва да се науча да се храня като вас.

Мшел се опита да запази невинно изражение.

Балдур обаче забеляза, че трепна.

— Ах — въздъхна той. — Дочух, че бившата госпожа Фалат не е изпълнила обещанията си. Съчувствам ви. В интерес на истината аз също се лиших от работата си, но поне ми платиха известна сума. Доста солидна, имайки предвид нивото на представянето ми — добави той със сериозно изражение и махна на друга келнерка. — Ще ни донесете ли менюто? Моята приятелка е гладна.

— Не — възрази Мшел. — Не бих искала да...

Но устата ѝ вече се пълнеше със слюнка.

— О, да — прекъсна я решително Балдур. — Мисля, че ще ви дойде добре. Правя го като войник, който помага на свой колега в труден момент.

Мшел знаеше, че трябва да откаже, но не намираше сили. В края на краищата поръча пържени яйца, сок, препечена филия пълнозърнест хляб, но без масло и плодове.

— Чудесно — одобри избора ѝ Балдур. — Ужасно е да гладуваш.

— Как разбрахте, че съм бивш войник?

— Скъпа моя госпожице Рис, малко са хората, които се занимават с такъв тип работа, без да са преминали преди това солидно военно обучение. И нито един аматьор не би се решил да проникне в онази стая през покрива.

— Благодаря.

— Ако нямате нищо против — рече Балдур, — ще започна, защото филията ми изстива.

Тя кимна и той се съсредоточи върху закуската. Малко след това пристигна и нейната поръчка и светът за малко изчезна, докато тя задоволяваше вълчия си глад и същевременно се стараеше да се храни достатъчно възпитано. Въпреки това чинията ѝ се оказа празна само след няколко минути.

— Мога ли да попитам за настоящата ви работа? — обърна се към нея Балдур, когато на свой ред приключи със закуската малко по-късно. Докато я гледаше, на лицето му отново затрептя лека усмивка.

Рис кимна и си помисли, че няма никакъв смисъл да го лъже.

— След като онази кучка не се появи с парите за спасяването на малкото дяволче, положението ми се влоши. Днес трябваше да се срещна с един копелдак, който щеше да ме наеме за куриерска поръчка, но той така и не дойде.

— Толкова по-добре — отбеляза Балдур. — Повечето от тези частни куриерски пратки са всъщност пренасяне на крадени вещи.

— Не че имам нещо против, но не бих искала да ме спипат с нещо, което не ми принадлежи, и да ме тикнат в затвора.

— Да, трябва да призная, че професията ни не е от най-привлекателните.

— Може би — съгласи се Рис. — Но има и по-лоши.

— Вярно. Вярно. Винаги има по-лошо. Мога ли да се поинтересувам за професионалната ви кариера?

Мшел описа накратко с какво се е занимавала в армията.

— Много впечатляващо — рече Балдур. — Особено ми хареса, че сте работили в разузнаването и сте участвали в трите десанта на Експедиционния корпус.

— Защото отсявате само хубавата част. Но след като ще си разказваме биографиите... — подкани го тя.

— Е, моята е по-скромна — призна Балдур. — Аз съм полковник в оставка от Съюзническия флот, напуснах преди пет години, след двайсет и пет години вярна служба, когато си дадох сметка, че кариерата ми не се развива така, както бих желал. Имам опит с различни по размер космически кораби, изкарал съм всички необходими курсове на подготовка. Ще си позволя да отбележа и че притежавам известна подготовка по бойни изкуства, въпреки онова, което се случи при кратката ни предишна среща.

— Какво пък... — рече Мшел и понечи да стане. — След като си побъбрихме, мога само да ви благодаря за почерпката. — Тя му отправи суха усмивка. — Време е да си вървя. Трябва да потърся някаква работа, за да си платя спането.

— Всъщност тъкмо това бе причината, поради която ви се натрапих — спря я Балдур. — Нека добавя, че аз съм от хората, които нерядко решават на момента. Какво ще кажете, ако ви предложи работа?

— Каква, по-точно?

— Като мой партньор... на изпитателен срок, разбира се... в моята фирма. Компания „Звезден риск“. Реших, че се нуждая от опитен помощник.

Рис се ококори, седна на стола, изведнъж осъзна, че е зяпнала от почуда, и се помъчи да се съвземе.

— Може би ще е по-добре да се прехвърлим в моя офис, за да ви запозная накратко с положението.

Сградата беше ултрамодерна, в популярния стил „Свободна форма без основи“. Лъщящи стоманени носещи греди, щръкнали под невероятни ъгли, които изглеждаха твърде крехки за разхвърляните между тях олекотени надстройки. Рис бе чела веднъж статия за този стил и знаеше, че в действителност тежестта на петдесететажната сграда се носи от антигравитационни генератори.

Асансьорите представляваха открити платформи, които сякаш висяха на тънки като паяжина кабели. И тук за останалото се грижеха умело скрити антиграви.

Балдур отведе Рис на четирийсет и третия етаж.

Точно срещу асансьора имаше двойна врата от червеникаво дърво с малък дискретен надпис: „Звезден риск“ ООД.

— Навярно знаете, че вече няма такова нещо като „дружество с ограничена отговорност“ — обясни той. — За щастие на Трималхио никой не се интересува как се нарича фирмата ви, стига да си плащате данъците навреме. Макар че винаги съм намирал израза „ограничена“ за доста елегантен.

— Един въпрос — вметна Мшел. — Какво означава „Звезден риск“? Вярно е, че звучи доста примамливо и прочее, но има ли

някакъв скрит смисъл?

— Както казахте, името е звучно.

Той докосна с пръст ключалката и вратата се отвори.

— Всъщност това не е дърво, а огнеупорна метална каса — обясни той. — С гаранция да издържи на няколко директни бластерни попадения.

Той влезе и се закашля извинително.

Мшел го последва, огледа се и изведнъж се разсмя.

— Сега вече разбирам защо ми предложихте да ви стана сътрудник — едва успя да обясни веселото си настроение тя.

Офисът бе застлан със скъп килим и оборудван с още по-скъпи вертикални щори.

Но нищо повече. Нямаше компютри, видеомонитори, нито бюра и служители.

— Нима профукахте всички пари, спечелени от щедрия господин Фал, за да купите само това?

— Всъщност не — отвърна Балдур. — Архитектът, който е и съпритежател на тази сграда, ми дължи голяма услуга. Пък и с външния си вид сградата по-скоро отблъсква перспективните наематели, отколкото да ги привлича. Уговорихме се да уредим нашия малък дълг срещу едногодишния наем на това помещение. Сега обаче дойде време да накарам компанията да заработи.

— Хм, ще мога ли да попитам с какво възнамерява да се занимава „Звезден риск“?

— Разбира се. Има времена, както казват някои, които подлагат банковите сметки на хората на огромни изпитания. Съюзът едва ли може да се определи като силно управление и съществуват много, наистина много субекти, уверени, че правдата може да се налага с оръжие в ръка. Или с помощта на някоя могъща адвокатска кантора. В краен случай да се осигури от някой корумпиран законодател.

— Не бих казала, че съм изненадана от подобен възглед за света.

— Та във времена, когато беззаконието е по-силно от реда, хората са готови да изковат свои закони.

— В компания „Звезден риск“? — попита Мшел.

— Да — потвърди Балдур. — Ние сме тук, за да им помогнем, когато се нуждаят от нас. Стига, разбира се — побърза да добави той, — да могат да заплатят за услугите ни. При това достатъчно щедро.

— Не зная дали би ми се понравила идеята да работя за лошите.

— Тъкмо затова възнамерявам да приложа плаваща тарифа, която расте съобразно нивото на скрупулите на изпълнителя, свързани с всеки конкретен случай.

— Пари срещу морал? — вдигна вежди Рис.

— Е, не бих се изразил толкова грубо — отвърна Балдур. — Но солидната банкова сметка винаги помага да се усмихваме по-лесно, когато се погледнем сутрин в огледалото.

— И какво следва? Не виждам пред вратата да се вие опашка от клиенти — нито с бели, нито с черни шапки.

— Може да съм подценил някои неща — призна Балдур. — Чували ли сте за организация „Цербер“?

— Не — поклати глава Рис. — Всъщност, чакайте. Преди няколко месеца видях някаква реклама. Това е частна охранителна фирма, нали?

— Между много други занимания — потвърди тъжно Балдур. — Занимават се с всичко, от шпионаж до контрашпионаж, опазване и крадене на важни документи, прекратяване на стачки, разузнавателна работа по поръчка на военни институции, сриване на икономики, разпалване на бунтове... и, последното са само непотвърдени слухове, пряко насилие отвъд границите на закона.

— Колко отвъд границите на закона са готови да стигнат?

— Единственото ограничение е равнището на заплащане. В речника им убийството е само „крайно решение“. Аз самият естествено съм против подобни методи. Освен че могат да те разкрият, винаги съществува опасността да пострада човекът, когото си пратил, вместо негодника от другата страна. За „Цербер“ е известно, че действат безкомпромисно, когато трябва да се справят с някой конкурент. Разпространяват фалшиви слухове, пращат свои хора да пречат на конкурентни фирми или да ги изпреварят на финалната права, дори те самите да нямат интерес към конкретния случай. Но „Цербер“ е само единият от проблемите. Другият е, че аз не съм единственият, решил да се препитава като наемник. Изглежда, че всеки бияч с малко повече мозък в главата и разрешително за носене на оръжие е готов да стане специалист по извънредни ситуации.

Мшел сведе очи към пода.

— Съжалявам, скъпа — продължи Балдур. — Нямах предвид теб.

— О, зная — отвърна тя. — Не е необходимо да се извинявате. Всъщност, наясно съм, че уменията и способностите ми са достатъчни, за да не си издраскам маникюра на паважа.

— Имам един въпрос. Когато бях в пехотата, изкарах курс по целеви анализ...

— Едно нещо ме интересува по отношение на „Цербер“ — продължи Рис, без да обръща внимание на думите му. — И то не е колко са безскрупулни. Въпросът е дали са наистина добри?

— Добри са — потвърди неохотно Балдур. — Това е голяма организация, която може да си позволи да праща агенти на различни места, да закупува нужното оборудване и да се издържа. Те плащат добре и непрестанно наемат нови хора. Честно казано, изненадан съм, че не са се опитвали да те вземат на работа. Действията им се основават на принципа, че всеки човек може да бъде подкупен по един или друг начин и че това зависи единствено от размера на подкупа. Което, в нашата работа, не е далече от истината.

— Това добре — кимна Рис. — А как стои въпросът със слабите им места?

Балдур се замисли.

— Както всеки колос, и те се задействат малко бавно. Веднъж поемат ли в една посока, трудно я променят. Освен това, когато вземат решение за определено действие, си затварят очите пред информация, която би посочила, че решението им е погрешно. Организацията им е доста бюрократична. Колкото по-дълго работиш за тях, толкова по-добра е репутацията ти и по-малка възможността да те изгонят, ако започнеш да допускаш грешки. Имат управителен съвет, в който цари нагласата, че щом бизнесът върви добре, няма нищо лошо да се действа както миналия месец или предишната година. Те са готови да приложат една и съща тактика спрямо Ситуация Б, след като е била успешна при Ситуация А. Това е накратко положението. Готова ли си да постъпиш при мен на работа?

— Не зная — поколеба се Мшел. — Впрочем, едва ли ще стане по-лошо, отколкото е сега.

— Добре. Какво говоря, направо отлично. Чувствах се доста самотен, докато всеки ден си блъсках главата над въпроса какво да

правя. Сега поне ще сме двама. — Балдур се приближи към една от вратите и я отвори. — Одеве спомена, че имаш проблеми с настаняването. Това ще е твоят кабинет. — В стаята имаше съвместно легло, гардероб, хладилник и малка печка.

— А това е *моят* — посочи той съседната врата. — Сега вече виждаш защо проявих такова разбиране към положението ти.

Рис се поколеба.

— Вратата се заключва — побърза да вметне Балдур. — Освен това ще разполагаш със собствена баня. На съседната улица има магазин, откъдето можеш да си купиш завивки и всичко друго, което ти е необходимо. Не се тревожи — допълни той. — Никога не спя с партньорите си. Поне не в конкретния смисъл на тази дума.

Мшел продължаваше да обмисля предложението му. Поне засега не бе готова да му се довери изцяло.

Но ако откаже, очакваше я мухлясалата стаичка в хотела, играта на криеница с управителя и неразрешеният проблем с храната.

— След като и без това няма какво да губя — рече тя, — мисля, че ще се споразумеем.

— За шест месеца — поясни Балдур.

— За шест месеца — повтори Рис и двамата си стиснаха ръцете.

3

Димитри Херндон беше щастлив човек. Потен, изморен, но щастлив.

Той побутна рудотранспортъора пред себе си към примамливите външни светлини на собствения си кораб.

В каросерията на транспортъора имаше достатъчно руда от най-чиста проба, за да си плати дълговете към „Транскутенай“, да се издържа поне още шест седмици в този безлюден астероиден пояс и да прати малко пари на сестра си на Лорейн VII. А и трюмът на неговия износен, пригоден от стара яхта кораб също съдържаше солиден запас от търсени на пазара метали.

И което бе още по-добре... всъщност засега само начеваща надежда... беше видял недвусмислени признаци за наличието на диамантена жила на този жалък астероид и ако това бе истина, очакваше го богатство, по-голямо дори от това на легендарния Джоузеф Смит.

Ако този астероиден пояс наистина бе част от разпаднала се планета, Бог е могъл да свърши по-добре тази работа, мислеше си мрачно Херндон, озъртайки се в непрогледния мрак, сред който блещукаха хиляди въртящи се точки — те не бяха звезди, а само предмети, отразяващи светлината на загасващото слънце.

Но от друга страна, ако Господ Бог не бе взривил тази планета, сега тук нямаше да се навъртат миньори с рудотранспортъори и кораби, а самият Херндон щеше да си живурка скромно на Лорейн и да преподава на дечицата начална химия.

Често си мислеше за представите, които имаха хората за миньорите — груби, брадясали мъже, избухливи и невъзпитани.

Херндон също беше брадясал, но приликата свършваше дотук. Дори си бе оставил брада тъкмо за да не прилича на учител.

Беше зарязал учителската кариера, когато се чу, че в тази система има достатъчно руда, за да те направи богат. Оттогава бяха изминали шест месеца на усилена работа, каквато не бе сънувал досега. А също

и опасна. Защото ако не заложиш правилно взривовете, по-вероятно е в края на краищата ти самият да се разхвърчиш на хиляди части като някоя тъпа маймуна, на която са дали да си играе с бомба. След взривяването идваше моментът на разтрошаване на едрите скални късове с пневматичен свредел до по-дребни и накрая вземането на проби с неговия портативен анализатор. Без да се брой необходимостта да се грижи за прехраната си и за техническото състояние на кораба.

Той се замисли какво ли ще стане, ако в онази скала наистина има диаманти.

Истинско богатство!

Ще трябва първо да вкара кораба в ремонтния цех, за да постегнат втория двигател, който от известно време покашляше. Не, по-добре да намери някой новак, току-що пристигнал в системата, и да му внуши, че трябва да разработват точно тази скала. Също както на времето друг миньор бе използвал Херндон.

После ще си купи нов кораб и...

Не. Ще си откупи договора и ако има достатъчно пари, ще се пенсионира. Никакви луксозни курорти, никакви хотели и казина, ще се засели на някое тихо местенце, ще си осигури достатъчно мощен компютър и ще прекара остатъка от живота си в изследване на границите между химията и алхимията.

Може би на някоя планета с голяма библиотека, мощен компютър и нощен живот. Учителите не е необходимо да са самотници, особено богатите учители.

Някоя като Трималхио IV, за която бе гледал реклами и бе слушал разкази за декадентския ѝ начин на живот, но никога не бе посещавал.

Той се сепна и забеляза, че е само на десетина метра от кораба. Танцьорки. Високи, руси танцьорки. Или може би чернокоси. Усмехнати, оскъдно облечени, готови да изпълнят всяко твое желание срещу шепа дребни диаманти.

Добре поне, че се бе сетил да регистрира онзи къс скала в своя район веднага след като докара първия товар с руда, и сега можеше спокойно да завърши работата си, докато се развлича с мечти за скорошния охолен живот.

Той дръпна външния контролен панел на кораба и докосна датчика.

Люкът на товарния отсек се плъзна встрани. Димитри изтласка транспортъора вътре и изсипа рудата. Затвори люка, влезе през въздушния шлюз и задейства цикъла.

Вътрешният люк се отвори, Херндон повдигна лицевото стъкло на шлема и по навик се намръщи от неприятната миризма. Няколко часа в стерилната атмосфера на компресирания въздух и вече беше забравил за смрадта в кабината, смесица от кухненски изпарения и човешка пот.

Димитри реши, че може да си позволи една чашка сливовица, но не повече, след като първо провери дали в негово отсъствие корабът не му е подготвил някоя неприятна повреда.

В едно от двете противоускорителни кресла на пилотската кабина се беше настанил, сякаш е у дома си, едър мъж с брада, подрязана грижливо като на някое светско конте.

Той вдигна положения в скута бластер и го насочи към Херндон.

— Можех просто да подкарам твоето корабче и да те оставя насред космоса. Но нали съм добър човек...

Херндон бе чувал за бандата обирджии от свои пострадали приятели.

Тъй като бе твърдо решен да не допусне подобно нещо да го сполети, беше си купил пистолет, който държеше залепен под навигационната маса.

Той се усмихна измъчено, вдигна ръце, след това се хвърли неочаквано, извъртайки се във въздуха, към масата, от която го делиха само два метра.

Така и не стигна до нея.

Брадатият изруга и го простреля два пъти в гърдите. Херндон се блъсна с глава в масата.

— По дяволите, защо трябваше да ме принуждаваш да го направя? — оплака се мъжът, сбърчил нос от неприятната миризма на изгоряла плът.

Димитри Херндон лежеше съвършено неподвижно и не издаваше никакъв звук.

4

— Какво ще кажеш за това? — попита Фридрих фон Балдур, загледан в екрана на архаичния компютър, който бе домъкнал неизвестно откъде. До него имаше два стари стола и малка масичка. Срещу неголяма сума бяха инсталирали и телевизор в кабинета-спалня на Балдур.

„Търсят се ТАЙНИ СЪВЕТНИЦИ. Растяща и перспективна организация среща проблеми с вътрешни и външни смутители и спешно се нуждае от помощник, който да организира и изпълнява собствени специални операции. «Лихай» е...“

— Остави — прекъсна го Мшел Рис. — „Лихай“ търси такива съветници от години. Всъщност се опитват да си създадат свой собствен езекуторски отряд.

— Защо пък не, стига да не се налага да стрелям по вдовици и сирачета — подметна Балдур. — Нямам проблеми със съня.

— Аз имам — призна Рис. — Но не само в това е въпросът. На времето се обръщаха и към морската пехота, искаха съветници и помощ и обещаваха да ни подкрепят финансово веднага щом се стабилизират. Пратихме специална група да се запознае с положението и в нея беше една моя приятелка. Когато се върна, ни разказа, че в организацията имало шест фракции, които непрестанно воювали помежду си, и никой не знаел със сигурност кой на коя страна е. Първо се опитват да те примамят, но ако не се получи, рискуваш да се озовеш в техния списък с жертви.

— И ме съветваш да се откажа? За Бога, та те предлагат солиден аванс, а аз имам поне две разширени вени на крака, които трябва час по-скоро да бъдат оперирани.

— Продължавай да търсиш — настоя Рис. — Все някой се нуждае от честни хора срещу главорезите.

Вратата се отвори и в офиса влезе жена. Балдур и Рис се ококориха в нея.

Още от съвсем млада възраст Мшел Рис знаеше, че е доста хубава.

Но влязлата беше истинска красавица.

Беше с няколко сантиметра по-ниска от Рис, с къдрави черни коси, позлатени по края, изумително лице, сини очи и перфектна фигура.

Рис беше готова да я намрази.

— Добре дошли в „Звезден риск“ — надигна се Балдур. — Простете оскъдната мебелировка, но все още се пренасяме...

— Аз съм Джасмин Кинг — представи се жената и Рис осъзна, че гласът ѝ също е безупречен. — Освен това съм добре запозната с финансовите ви затруднения.

— Така ли? — повдигна вежди Балдур.

— Идвам тук, за да постъпя при вас на работа — добави Кинг.

— Ах, простете намесата ми — обади се Мшел, — но щом знаете, че сме почти разорени, сигурно си давате сметка, че не можете да разчитате на заплата? А предполагам, че очаквате високо възнаграждение.

— Така е — потвърди Кинг. — Но имам основателни причини да работя с вас.

— И като каква по-точно, ако мога да запитам? — намеси се Балдур.

— Като мениджър и специалист по анализи — отвърна Кинг.

— Все още не сме стигнали до етап, в който да се нуждаем от подобен човек — заяви Рис. — Макар че се надявам и това да стане някога. А какви са тези основателни причини, за които споменахте?

— До вчера аз ръководех изследователския отдел на организация „Цербер“.

Рис и Балдур реагираха по един и същи начин — с изненада и нарастваща подозрителност.

— Простете, ако ви прозвучи малко скептично — рече Балдур, — но доколкото ми е известно „Цербер“ имат твърда политика по отношение на служителите си и правят всичко възможно не само да ги задържат, но и да им навредят, в случай че решат да работят за конкуренцията.

— Това е вярно — кимна Кинг. — Готови са да стигнат до съдебно дирене, залагане на бомби и отвличане.

— Мисля, че Фреди искаше да каже нещо друго — намеси се Рис. — Как да сме сигурни, че не сте шпионин... или вредител?

— Няма как — призна Кинг. — Но защо не проверите досието ми при тях? Без да разкривате, че работите в същия бранш. Ето копие от него, което откраднах преди да напусна — тя разтвори чантата си и извади отвътре един диск. — А след това можете да се свържете с филиала на „Цербер“ тук, на Трималхио, и да се поинтересувате за мнението на шефа на отдел „Кадри“...

— Ще го направя — обеща Балдур.

— Чудесно — отвърна Кинг. — Защото, нали разбирате колко е лесно, ако всичко е организирано предварително, аз да ви дам фалшив номер, а отсреща да ви чака някой с готови отговори.

Балдур я огледа внимателно.

— Вие наистина сте работили за „Цербер“.

Кинг си позволи една лека усмивка. Заинтригуван, Балдур се насочи към своя кабинет, където беше мониторът.

— Почакай — спря го Мшел. — Има един въпрос, на който тя не отговори. Каза, че работи за най-доброто заплащане, тогава какво очаква от нас?

— Мога да потърпя, докато нещата тук се променят — поясни Кинг. — Разполагам с достатъчно спестявания, за да издържа една-две години. — Тя се усмихна с крайчеца на устните си. — Но не мислете, че съм алтруист. Когато дойде времето, ще ви се стори, че банковите ви сметки са били пометени от торнадо.

Мшел се захили.

— Добре, иди да я провериш. Сега вече и на мен ми стана интересно.

Балдур влезе в кабинета си и затвори вратата.

Мшел и Джасмин се спогледаха. По някаква причина Рис не намери настъпилото мълчание за конфузно.

— Изследовател значи? И в каква насока?

— Всичко, което може да е от интерес за моя работодател.

— Смяташ ли се за експерт по нещо?

— О, би могло и така да се каже, Рис, Мшел.

И тя се зае да описва накратко кариерата на Рис.

— Мили Боже — възкликна Мшел. — Не знаех, че на друг, освен на мен, са известни и половината от тези неща. Смаяна съм и че си се

сдобила с подобна информация. А си мислех, че военните архиви са забранени за обществен достъп. Или „Цербер“ играят в един отбор със Съюза?

— Ни най-малко — възрази Кинг. — Добрах се до всичко това сама, когато реших да работя за вас.

— Наистина ли си толкова добра?

— Дори още повече — подчерта Кинг и това не приличаше на самохвалство. — А също и бърза. Разполагам с много интересни приятели на различни, също интересни места, които не биха имали нищо против да отговарят на въпросите ми.

На Рис ѝ трябваше почти минута, за да се възстанови напълно от изненадата.

— Съществуват и други фирми в охранителния бизнес... компании, предлагащи опитни наемници. Защо избра нас?

Кинг се засмя.

— Защото исках да съм тук от началото. Винаги е по-вълнуващо, когато видиш как започва една история, отколкото да се озовеш в нея някъде по средата.

— Така е — кимна Рис. — А какво знаеш за моя партньор?

— Балдур, или Фридрих фон Балдур. Истинско име — Митал Рафенджър. Представя се за петдесетгодишен, но в действителност е на шейсет и две. Роден...

— Пропусни тази част и дай направо военното досие — прекъсна я Рис, като едва сдържаше смеха си. Митал Рафенджър, какъв майтап!

— Твърди, че е пенсиониран полковник от Съюзническият флот, с двама и шест години служба. В действителност е достигнал само до чин подофицер четвърти клас след четиринайсет години служба. Пенциониран с обяснението, цитирам: „в полза на службата“. Според непотвърдени данни Балдур е напуснал военните малко преди да бъде изправен пред трибунал по обвинение в кражба и контрабанда на държавна собственост, фалшифициране на официални документи и подкуп на висшестоящи служители.

— Виж, това обяснява някои неща — кимна Рис. — А какво ще кажеш за неговите способности?

— Твърди, че е добре запознат с управлението на повечето съюзнически и стандартни космически кораби. Това е вярно. Твърди,

че притежава добри бойни умения. Това е...

— Също вярно — прекъсна я Рис. Беше изиграла няколко спаринга с Балдур и въпреки напредналата му възраст той успя да я победи в два от трите случая.

— Не се е женил, няма деца, нито постоянен адрес. Искаш ли още информация? — попита Кинг.

— Мисля, че засега и това ми стига.

Балдур се върна при тях.

— Е, нещата започнаха да се изясняват. Бяхте права, госпожице Кинг. Управителят на отдел „Кадри“ в „Цербер“ заяви, че сте работили при тях само две години, въпреки че в досието ви пише осем, че никога не сте надскачали ранга на дребен чиновник и че са ви уволнили, защото сте мързелива и неспособна да се справяте с работата си. Направо се чудя, като си помисля за всички тези ласкави препоръчителни писма в досието ви.

— Просто се опитват да ми попречат да си намеря работа — обясни със спокоен глас Джасмин. — Искат да се върна при тях и да ги моля на колене.

— Не мога да разбера защо си решила да ги напуснеш точно сега? — попита Мшел. — Коя беше причината за тази внезапно пламнала ненавист?

— Съвсем просто е. Един ден ми съобщиха, че не смятат повече да ми плащат, тъй като съм собственост на „Цербер“.

— Собственост! — повтори учудено Рис. — Да не са и робовладелци, освен всичко друго?

— Не — отвърна Кинг. — Те твърдят, че съм робот.

Рис едва не подскочи.

— Не знаех, че сме се усъвършенствали до такава степен, та да произвеждаме неотличими от човека роботи.

— Точно това им заявих и аз — изтъкна Кинг. — Но те отказаха да ми повярват. Един от вицепрезидентите им настоява, че съм чуждоземен модел, създаден да проникне сред хората. Още малко и щях да се разплача от яд. Трябваше да го наругая или да го ударя с нещо.

Тя премигна няколко пъти, извърна се към прозореца и задиша учестено. Но скоро се овладя.

— Добре де, нямаш ли медицинско досие? — попита Рис. —
Защо не проверят там?

— Защото това са неща, които пазя за себе си — обясни Кинг. —
Смятам ги за твърде лични и предпочитам да не попадат в ръцете на
моите работодатели. Твърдо вярвам, че всеки трябва да държи на
своята неприкосновеност.

— След всичко, което чух за „Цербер“ — промърмори замислено
Рис, — не разбирам защо не са ти устроили преглед с някой скрит
рентгенов апарат, или нещо от тоя род.

— Не зная защо, но по някаква необяснима причина
рентгеновите лъчи не ме ловят. Вероятно е заради странния свят, от
който произхождам, кой може да каже?

— Толкова по въпроса за нашия план за здравно осигуряване —
поклати глава Мшел. — Ако изобщо някога имаме такъв.

— Цялата тази история ми се струва абсурдна — отбеляза
Балдур. — Не искам да бъда груб, но... ти робот ли си?

Кинг го погледна и смръщи вежди.

— Ако съм и вече съм излъгала за това „Цербер“, не смятате ли,
че ще излъжа и вас?

— Съгласен — кимна Балдур. — Мшел, ще дойдеш ли за малко в
кабинета ми?

Рис го последва.

— Е?

— Не давам пукната пара дали тя е робот от планетата Октопод с
миниатомна бомба в чантичката си и зли намерения — заяви Рис. —
Защото със сигурност си разбира от работата.

— А ние имаме нужда точно от такъв... човек, надявам се.

— Имаме. Така че да не караме нещастната женица да чака —
рече Рис и се върна обратно в приемната. — Добре дошла в „Звезден
риск“ ООД — заяви тя.

Джасмин Кинг се усмихна, а после изведнъж придоби изражение
сякаш ей сега ще се разплаче.

Това реши нещата поне за Рис.

Роботите не плачат.

А може би греша?

Рис тъкмо съставяше списък от бивши колеги от пехотата с намерение да им прати кратки писма, в които да попита дали ще препоръчат някого, или те самите ще постъпят на работа в компанията, когато двете крила на външната врата се разтвориха и в помещението влезе някакво същество.

Трябваше му и двете крила, защото беше доста едро.

Мшел прецени, че е високо към два метра и половина, широко около метър и тежи поне сто и четирийсет килограма. Тялото му бе покрито с дълга лъскава козина, имаше издължени тънки пръсти, по шест на всяка ръка, плюс палеца. Приличаше по-скоро на човек, отколкото на маймуна, и разполагаше със съответния набор от ръце и крака.

Лицето му наподобяваше замислен земен лемур, но в пропорции, съответстващи на размерите му.

Носеше сандали, колан с торбичка и което бе най-странното, черно-бяла вълнена барета.

Тя премигна и успя да произнесе едно:

— Добро утро, господине.

— Добро утро — отвърна създанието с приятен басов глас без акцент. — Аз съм Аманандрала Грокономонслф. Търся Джасмин Кинг.

— Ще видя дали е тук — каза Рис, която нямаше никаква представа с каква цел може да е дошъл странният гост.

В този момент Джасмин влезе в помещението, извика: „Грок!“ и се хвърли в обятията му.

— Все така хубава и неостаряваща — заяви със сериозно изражение съществото.

— А ти все така любезен — засмя се Джасмин, след като се освободи от прегръдката му. — Мшел, това е Грок. Не е необходимо да използваш цялото му име, при каквито и да било обстоятелства.

— Особено след като точната версия на името ми няма нищо общо с това, което чухте — добави чудовището.

— Приятно ми е да се запознаем — протегна ръка Мшел, благодарна, че службата в морската пехота я бе пращала на места, където бе срещала достатъчно нехуманоиди, за да се чувства спокойно в компанията им.

— Получих съобщението ти — обърна се Грок към Джасмин — и искрено се радвам, че мога да ти бъда полезен.

— Значи вие не сте клиент — изохка Мшел.

— Долавям разочарование — подсмихна се Грок. — Не. По-скоро бивш ваш колега, който си търси източници за забавление.

— Грок е служил в Съюзническата армия около осем години — обясни Джасмин. — Той е специалист по комуникации, прехващане на сигнали и други неща в същата насока. Напусна службата защото... ти й кажи.

— Защото от време на време ми избива чивията и обичам да се поскарам с някого — изръмжа Грок.

— Добре казано, но аз бих го нарекла нещо като склонност към мастурбация без завършващия елемент.

— Какво пък, звучи ми напълно естествено — захили се Мшел.

— Запознах се с Грок, когато го наеха на работа в „Цербер“ — продължи Джасмин. — Не мисля, че там му се понрави.

— Твърде умерено изказване. „Цербер“ не само забавя плащанията на своите служители, но и ако положението се запече, както стана в моя случай, готови са да се отрекат от теб. Вероятно на тяхно място и аз щях да постъпя така. Но не бих лъгал своите агенти, нито бих ги убеждавал, че заставам при всякакви обстоятелства зад тях.

— „Цербер“ винаги е зад своите агенти — поясни Джасмин. — Въпросът е, че обикновено са далече назад и готови да ги тласнат в пропастта.

— Послушай ме, Джасмин — вдигна ръка Грок. — Постарай се да забравиш по-скоро обидата. Отмъщението е ядене, което най-добре е да се поднася студено.

— Извинявай.

— Въпросът е в това, че за момента — намеси се Рис — не разполагаме с вакантни длъжности.

— Известно ми е. Но Джасмин ми спомена, че сте готови да приемате инвестиции.

— Така ли? — попита учудено Мшел, привикнала да се отнася пестеливо към собствените си средства. — Директорът на нашата компания, господин Балдур, отсъства по работа, а вероятно ще искате да обсъдите този въпрос с него. Всъщност, тъй като съм негов равностоен партньор, мога ли да се поинтересувам за размера на сумата, която сте готов да инвестирате?

— Да речем... половин милион кредита.

За втори път днес Мшел съжали, че не умее да контролира добре изражението си.

— Това е доста голяма сума — подхвърли малко смутено тя.

— Известно ми е — рече Грок. — И вероятно очаквате от мен някакво обяснение. В добавка към другите си умения се смятам за доста добър в това, което вие хората наричате хазартни игри. Наистина много добър — повтори той замислено.

— Половин милион — произнесе Рис, все още замаяна.

— Точно така — кимна Грок.

— Мисля, че господин Балдур ще бъде силно заинтригуван от предложението ви.

Грок издаде някакъв звук, който Рис взе за одобрение или радост. А може би смес от двете чувства.

— И така, може ли да се каже, че сме се справили с текущите финансови затруднения? — попита усмихнато Джасмин.

— Мисля, че да.

— В такъв случай — рече Кинг — остава да си намерим някаква работа.

Мъжът побутна леко вратата с надпис РУДОДОБИВНА КОМПАНИЯ „ТРАНСКУТЕНАЙ“. ДОСТЪП САМО ЗА СЛУЖИТЕЛИ. После я подпря с крак и вкара вътре антигравитационния рудотранспортър с размер на ръчна количка.

Рудопереработвателният цех беше почти напълно автоматизиран. Неколцината служители, наети от „Транскутенай“, работеха само дневна смяна, тъй като количеството постъпваща руда не бе чак толкова голямо, че да налага и нощна.

На лентата нямаше струпана руда, но машината боботеше, подсказвайки, че е в режим на готовност.

Мъжът откара транспортъра до товарната платформа и изсипа вътре купчината.

Припомни си всички усилия, което бе положил, за да стигне дотук — да замаскира експлозивите в скалния къс, да се сдобие с истински миньорски кораб, с който приближаването му до цеха да изглежда напълно естествено, да навлече миньорски дрехи и дори да си осигури фалшиви документи за самоличност.

И всичко това в края на краищата се оказа съвсем излишно. В „Транскутенай“ просто нямаше никакви мерки за безопасност.

Последната мисъл го накара да се засмее.

Съвсем скоро това щеше да се промени.

Чакаха ги тежки времена.

Мъжът извади малка кутия от чантичката на колана и настрои часовника.

Тъй като обичаше да изпипва всичко докрай, той прегледа отново инструкцията за задействане на рудопереработвателния процес.

След това нагласи часовника и напусна цеха.

Пазачът в будката на изхода похъркваше. Нито цехът, нито постройките около него бяха опасани с телени заграждения.

Мъжът се отправи към откраднатия кораб, качи се на борда и задейства антигравитационните двигатели. На стотина метра над

скалистата равнина той премина на вторичния двигател, наблюдавайки как астероидът се смалва на екрана.

Четирийсет и пет минути по-късно часовникът достигна зададеното време и рудопреобладаващата машина се включи.

Усетил вибрациите по пода, портиерът се стресна и се събуди.

Докато закопчаваше скафандъра и прибираше бластера в кобура, лентата откара купчината с „руда“ до раздробяващата машина, която сграбчи скалния къс и се зае да го разтрошава на парчета.

Още при първия допир с металните зъбци чувствителният детонатор се задейства.

Взривът се виждаше ясно в космоса дори от разстояние петдесет километра. Рудопреобладавателният цех се озари в ярко сияние, срина се в основите си и започна да се топи от невероятната температура.

Колкото и да бе странно, портиерът оцеля, залегнал в една ниша зад будката, но нямаше какво да докладва на представителите на компания „Транскутенай“, когато пристигнаха от Шеол на следващия ден.

6

Бившият капитан от Съюзническата армия Чес Гуднайт се измъкна безшумно от скривалището, протегна се и огледа музея.

Дори в несвяст би могъл да организира по-добре охраната, помисли си той.

Гуднайт беше висок, почти двуметров мъж със стройно тяло. Имаше русолява коса, квадратна челюст, открито, честно лице и лъчезарна усмивка. Един от адвокатите му бе заявил, съвсем точно, че Гуднайт е показателен пример за неизличим социопат.

Носеше скъп цивилен костюм, по случайност в подходящ тъмен цвят, и обувки, които също случайно бяха с меки подметки.

Никой не го видя, когато, малко преди затварянето на музея, той се шмугна в макета на корабен шлюз, докато наоколо все още кръстосваха отегчени майки с деца. Темата на изложбата беше „Първите хора стъпват на Тормал“.

Никой толкова наивен... или невинен... не заслужаваше да притежава красивата колекция, обозначена като „Нашите първи семейни скъпоценни камъни“.

Особено когато камъните изглеждаха съвсем истински.

Никой и не ги притежаваше.

Поне на другите места.

Ако наистина притежаваш подобна колекция, пращаш камъните на Земята или на някой технически напреднал свят, за да им изработят точни копия, след това прибираш оригиналите в хранилище.

Или, ако разсъждаваш като Гуднайт, ги продаваш без много шум в „Тифани“ и прибираш печалбата в джоба.

В музея беше тихо, тъмно и пусто.

Време да се захваща за работа.

Гуднайт натисна леката издутината от дясната страна на челюстта си и се „ускори“.

Рефлексивното му време се повиши с триста процента, зрението му се разшири до инфрачервения сектор, слухът му стана по-

чувствителен от този на хищник, а радарната антена, имплантирана под кожата на челото му, оживя.

Той сканира залата на музея.

Нищо и никой.

Чудесно. Гуднайт изключи сензорите.

Разполагаше с още деветдесет минути заряд на батерията.

Гуднайт намести на рамото си малката раница и се запромъква на пръсти, както го бяха учили, а след това бе практикувал в стотиците секретни мисии за Съюза, преди да се „светне“ — по негови думи — за това кой прибира печалбата и кой върши мръсната работа. Това стана след онази доста сложна и болезнена хирургична операция, известна на обществото като „подобряване“.

След като го осъзна, последваха две чудесни години, през които се прехранваше с обири, докато накрая го заловиха. Беше се опитал да открадне бижутата на посланика на Съюза, докато негово превъзходителство и съпругата му участваха в устроения от тях бал с маски на долния етаж на къщата. И тогава двама негодници с полицейски значки се появиха изненадващо.

По време на съдебния процес адвокатката, която Гуднайт намираще за особено привлекателна, макар тя категорично да отхвърляше всички негови предложения за интимна близост, го попита:

— Как можа?

— Тя имаше най-хубавата колекция от бижута — отвърна той с неумолима логика.

— Но... тя е съпруга на посланика!

— Какво пък, нали могат да си го позволят? Освен това сигурно са застраховани.

Жената го погледна натъжено. Двуметров хубавец с примамлива усмивка и рошав рус перчем. Приличаше по-скоро на филмова звезда.

Но беше безнадежден случай. Човек без морал.

Когато му съобщи какво мисли, той възрази, че досега не е убивал никого, освен, разбира се, враговете, за което е получавал съответни заповеди от своите началници.

Това не подобри отношението ѝ, нито качеството на защитата.

Адвокатката посочи, че досието му от армията е перфектно. За съжаление повечето от данните вътре бяха засекретени и не можеха да

се изнасят в съда.

Не че това имаше някакво значение.

Признаха го за виновен и му предложиха да избира: десет години на каторжническа планета, което бе равносилно на смъртна присъда, тъй като щяха да му отнемат възможността да си набавя батерии за ускорителната система.

Или...

Да им сътрудничи.

И Гуднайт запя като земно синигерче, издавайки всички свои скривалища, местата, където държеше временно плячката, и дори бъдещите си планове.

Не издаде само помощниците си, защото нямаше такива, винаги работеше сам, още от съвсем малък. Когато си самичък, по-лесно хващаш пътя.

Пък и не познаваше истинското значение на думата „приятелство“. За него тя имаше по-различен смисъл и се отнасяше единствено до малкото му братче Рег, но кой би могъл да знае какви дефиниции използват другите? Имаше известна представа за това от службата си в отдела за специални операции, заради което никога не му бе хрумвало да се опитва да краде от тях.

В края на краищата го осъдиха на две години в планетарния затвор.

Избяга след месец, притаи се, след това направи два големи удара, с което си осигури нови документи за самоличност и билет за друга планета.

Гуднайт започна да се забавлява, да сменя един свят с друг, една система с друга, рядко удряше повече от веднъж една и съща планета и се измъкваше далече преди ужиленият да нададе вой.

Проявяваше особен интерес към законите на всеки отделен свят, за да е сигурен, че не включват особено тежки наказания за най-обикновена кражба.

А сега беше на Тормал, готов за истински голям удар, вероятно най-големия досега, ако неговият джобен компютър казваше истината за тези скъпоценни камъни.

Толкова по-важно бе максимално бързо да свърши работата и да се измъкне. Беше научил за бижутата, докато събираше информация по един случай на съседен свят. Пристигна на Тормал като турист, посети

музея на втория ден, а днес беше третият. Утре възнамеряваше да отпътува. Това бе най-безопасният начин за действие на оскъдно заселен свят, където непознатите лесно се забелязват.

Може би ще е най-добре, след като прибере печалбата, да си намери някой приятен тропически свят като Трималхио IV, за който бе гледал реклами по телевизията, но все още не бе посещавал, и да си откъдне известно време там, да разпусне, да се наслаждава на своя милион и повече, скрит в непробиваема сметка в банка на свят, който още не присъства в мислите му.

Може би.

След още един или два подобни удара.

А междувременно... той продължи да се промъква съвършено безшумно.

На два пъти сканира околностите с радар и инфрачервени вълни.

Тихо и чисто.

Стигна висока порта с надпис „Планетарна съкровищница“, подмина я и доближи малка, незабележима на пръв поглед врата с табелка „Персонал“.

Както портата, така и тази врата имаха аларми.

Отне му само няколко секунди да обезвреди датчиците на малката врата, така че дори да я взриви, да не последва реакция.

Тъкмо се готвеше да се заеме с ключалката, когато реши да направи още една проверка.

Чувстваше се неспокоен, вероятно заради странното усещане, че го наблюдават. Шесто чувство, на което бе свикнал да се уповава, може би защото го имаше от малък, а не се бе развило по-късно с тренировки и намесата на неврохирурзите.

Нищо.

Той извади комплекта от шперцове, наведе се към ключалката и изведнъж се сепна. Хитро.

Много хитро.

Ключалката имаше вградена аларма, която се изключваше само при поставяне на оригиналния ключ.

Гуднайт отвори чантичката на пояса си и извади малка тръбичка, не по-дебела и дълга от молив. Включи захранването в единия край и я доближи до отвора на ключалката. Светлинката на върха премигна в зелено, сетне почервеня. Скоро след това червеното отново се смени

със зелено, „Моливът“ бе засякъл честотата на алармата и я бе обезвредил.

Отварянето на самата ключалка бе лесна работа.

Гуднайт побутна вратата, но не влезе в стаята, озарена от две светлини в противоположния край.

Беше забелязал през деня, докато се разхождаше, че на пода са монтирани още датчици. Но и без това не смяташе да се добере до скъпоценните камъни по този начин.

Той докосва отново издутината на челюстта си, ускори се и провери стаята. Нищо тревожно.

Приклепна леко и с един скок преодоля разстоянието до големия шкаф на три метра от него. Премина по ръба му, като пазеше равновесие, усещайки как рамката поддава под краката му.

Още един скок, още един шкаф.

На пет метра от стената бе стъклената витрина, която всъщност го интересуваше.

Гуднайт не гледаше към нея, а към една от носещите подпори на тавана. Той извади от раницата намотка с много тънко и здраво въже. На единия му край бе завързана лека тежест.

Гуднайт го завъртя над главата си и го метна нагоре. Тежестта се усука около гредата, за миг заплаши да полети надолу, сетне направи още един кръг и замря.

Той дръпва пробно въжето, за да се увери, че е затегнато достатъчно.

Подскочи бързо нагоре, осъзнавайки, че скоро зарядът на батерията ще свърши, увисна на въжето и се люшна във въздуха, докато витрината се озова под него. Тук отпусна лекичко въжето между пръстите си и се приземи върху рамката, малко по-твърдо, отколкото би искал.

Но дебелилото подсилено стъкло издържа и той внимателно приклепна над него. Извади малко фенерче от джоба си и освети витрината.

Единственото му притеснение — че може би нощем местят камъните другаде — се оказа неоснователно.

Те сияеха под него с примамлив блясък, сякаш го зовяха да ги вземе, да станат негово притежание.

Чес Гуднайт се усмихна щастливо, прибра фенерчето и извади малка лазерна резачка, после направи първия разрез покрай едната рамка на витрината.

Така и не чу плъзгащия се на тавана панел. Нямахше представа, че „неефективната“ охрана разполага с таен пост, който се сменя на всеки час. Мъжът горе се наведе безшумно, прицели се и изстреля една упойваща стреличка в гърдите на Чес.

Едва когато тялото му тупна на пода, алармите и светлините се задействаха.

На Мшел Рис бе започнало да ѝ омръзва бездействието, когато интеркомът зазвъня.

— Да? — попита тя с професионално любезен тон, макар че отсреща най-вероятно беше Джасмин.

— Работа — чу тихия, приятен шепот на Кинг.

Без да чака повече подробности, Мшел напусна поста си и изхвърча от кабинета. Другите ѝ двама партньори я последваха със същата бързина.

Офисът им сега бе обзаведен в моден и малко еkleктичен стил, навсякъде се виждаха стари литографии и модерни подвижни скулптури, а мебелите бяха изработени от стомана, дърво и кожена тапицерия.

Но „Звезден риск“ все още не можеше да се похвали с първата си работа.

Може би този път...

— Какво имаш? — попита Рис, когато стигна приемната, където Джасмин бе включила три от компютрите и тъкмо посягаше към четвъртия.

— Надявам се, че ще е нещо, което да посъбуди вярата в нашите възможности — изръмжа отзад Балдур.

— Може би — рече Джасмин.

— Когато си вътре с половин милион кредита — обади се Грок, — дори това „може би“ ти звучи като мелодия за ухото. Казвай, жено.

— Не зная дали някой от вас е чувал за рудодобивна компания „Транскутенай“? — попита ги Джасмин. — Това е второразредна компания с неголям дял на пазара. Не е от ранга на „Трайем майнинг“ например, но е далече от опасността да банкрутира. „Транскутенай“ е известна като компания, която действа бързо. В нея работят амбициозни млади мъже и жени, плащат им добре и бързо ги повишават. Неприятната им страна е, че не са склонни лесно да прощават грешки, и по тази причина отделите им са като малки

воюващи кралства. „Транскутенай“ са специалисти по разработване на нови находища и досега са се справяли доста успешно. Напоследък... от около три години... са се заели с изследването на системата Фолей.

— Това къде е? — попита Мшел. Джасмин завъртя екрана към нея и Рис го разгледа. — Мисля, че се сещам къде се намира. Но не е никак близо до нас.

— Не е близо — съгласи се Джасмин. — Това са общо шест планети, три от тях обитаеми. Най-близката до слънцето, Уелф, е доста сурово място. Втората, Глейс, прилича на Земята и колонията там е най-многочислена, но не повече от стотина милиона души. Третият свят, Мфир, е пустинен и тъкмо на него „Транскутенай“ е разположил своя щаб — в сладко градче на име Шеол. Проблемът е, че тази система е много богата на залежи, но липсват инвестиции за тяхната разработка, както и достатъчно население, което да осигурява технически грамотен персонал. Най-големи са залежите в астероидния пояс, сформирани от избухването на две съседни планети. Всъщност тъкмо заради този пояс „Транскутенай“ са проявили интерес към системата и са поискали лиценз за разработка в региона. Компанията се е справяла отлично до миналата година.

— Чакай малко — спря я Грок. — Две избухнали планети? Това е доста необичайно.

— Има различни теории за случилото се — обясни Джасмин. — От среща с огромен метеорит, през неизвестни причини до Древните.

— Пфуй! — засмя се Балдур. — Няма... не е имало... никакви Древни.

— Нашите легенди твърдят друго — отбеляза със спокоен глас Грок. — Далече преди човечеството да опознае вселената, моята раса вече е пътувала между звездите. Според някои старата легенда за Огненосците е всъщност за първата среща с тези същества. Пък и как ще обясните, че толкова много раси имат легенди за Древните?

— Много раси имат легенди за божества, но какво от това? — отвърна с въпрос Балдур.

— Така няма да стигнем доникъде — намеси се Мшел. Джасмин кимна и продължи:

— Та както казвах, „Транскутенай“ добиват злато, платина и уран. Основната им печалба доскоро идваше от тези залежи. Но преди известно време те се натъкнаха и на диаманти. Компанията разработва

системата по доста необичаен начин — те наемат миньори на временен договор, осигуряват им всички необходими средства и припаси и плащат четири пъти годишно рента на системното правителство на Фолей. Преди около една земна година са започнали проблеми с набези. Няколко миньорски кораба били пленени и около двайсетина миньори, вероятно оказали съпротива — убити. Напоследък положението се влоши още повече. Бил е взривен един рудопреработвателен цех, а три от охранителните им кораби били нападнати от засада. Няма оцелели.

— Пирати — подхвърли насмешливо Фридрих. — С дървени крака, говорящи папагали и големи закривени саби, които размахват, докато пеят дрезгаво пиянски песни.

— Пиратите не могат да съществуват при днешните икономически условия — посочи Грок.

— Може да се поспори върху това — възрази Балдур. — Продължавай, Джасмин. Кой върши мръсната работа?

— Това е най-странното — поде отново Кинг. — Никакви следи, никакви факти, дори слухове, откъдето и да било. Охраната на „Транскутенай“ е безсилна да открие врага, каквито и усилия да полага. Казват, че са пратили целия си военен флот сред астероидите.

— И откъде може да идва заплахата? — поинтересува се Балдур.

— По правило „Транскутенай“ не обичат да говорят за проблемите си. Но настоящото положение ги завари неподготвени. Ако не се справят скоро, местното правителство може да реши да прекрати договора им. Това, разбира се, би означавало и край за кариерата на управителя на филиала. Ето защо те търсят външна помощ, някой, който да им осигури охраната, да разбере кои са нападателите, откъде идват и да вземе съответните мерки.

— Не са ли се обръщали за помощ към военните? — попита Грок.

— Да. Преди известно време Съюзът е пратил там ескадрила разрушители, които останали цяла седмица, но не открили нищо.

— Типично — промърмори Рис.

— И сега „Транскутенай“ отново търсят спасител? — Балдур потърка доволно ръце и се усмихна като алчен капиталист.

— Именно — потвърди Джасмин. — Те са се обърнали към „Цербер“ с молба да им подготвят оферта. В „Цербер“ е създадена

специална група, за да се запознае с проблема.

— По дяволите! — не се сдържа Рис. — Изпреварили са ни.

— Не е задължително — усмихна се Джасмин. — Във всеки случай не и ако реагираме незабавно.

— Какво? — повдигна вежди Рис. — Нима смяташ, че ще можем да открием решение за проблема преди „Цербер“?

— Не съм толкова наивна. „Цербер“ е много способна компания. Да не говорим, че ако някой от нас се появи в системата Фолей точно сега и започне да задава въпроси, те неминуемо ще се опитат да ни създадат проблеми.

— Но ти имаш някаква идея — не се предаваше Рис.

— Все още нямам — призна Джасмин. — Затова пък разполагам с някои интересни данни. Управител на филиала на „Транскутеней“ в системата Фолей е някой си Рег Гуднайт. Многоуважаван служител с висок пост. Възхищават се на младостта и способностите му, най-вече в областта на вътрешнокорпоративното боричкане за власт. Но както споменах одеде, той е един от хората, чиято кариера пряко е заплашена.

— Е, и? — подкани я нетърпеливо Балдур.

— Господин Гуднайт има по-възрастен брат на име Чес Гуднайт. Бивш военнослужещ от Съюзническата армия, с чин капитан, назначен в отдела за специални операции.

— Подобен? — попита Балдур.

— Да — кимна Кинг.

Грок го погледна озадачено и Балдур му обясни, че това са хирургично модифицирани командоси.

— Интересно — промърмори чуждоземецът. — Значи е нещо като супермен?

— С някои ограничения — отвърна Балдур.

— В какъв смисъл? — попита Грок.

— Подобрените не разчитат на естествената си енергия, а на миниатюрна батерия, монтирана на специално място в тазовата кост. Разполагат с около двацет, до трийсет минути, преди тази батерия да се изтощи. Но не може просто да постави нова, тъй като ще изгори всичките си резерви. Трябва да презареди, което означава да консумира калории все едно е пламтящ горски пожар. Едва след като се нахрани и си отдъхне, може да постави нова батерия и да действа отново. Този

цикъл се поддържа не повече от три до четири дни, след което командосът се нуждае от продължителна почивка. Джасмин, съжалявам, че те прекъснах. Можеш да продължиш с представянето на случая.

— Били са сираци, израсли в сиропиталище. По-големият брат, идолът на Рег, се записал в армията, за да може да плаща за образованието на по-малкия в престижен и много скъп университет. Вероятно тъкмо тези прекомерни разходи са повлияли на характера на капитан Гуднайт и са го принудили да използва способностите си в друга насока. Станал крадец, най-вече на бижута и скъпоценни камъни, при това един от най-добрите. Заловили го, изправили го пред трибунал, изхвърлили го от армията и го пратили в затвора. Но той избягал и оттогава се подвизава в същия занаят, но става все по-добър. Не позволил да го заловят отново. Допреди три седмици, когато намислил да открадне скъпоценни камъни на една затънтена планета на име Тормал. За съжаление го спипали. Изглежда, този път не си бил подготвил домашното както трябва. Обикновено избира лесна плячка и на светове, където наказанието за кражба е относително леко. Но не е така на Тормал, който има едни от най-суровите, варварски закони. Осъдили го на смърт, което там става чрез бавно задушаване. В момента е в килията на смъртниците, тъй като и последната инстанция е отхвърлила жалбата му. До месец присъдата ще бъде изпълнена.

— Мисля, че се досещам накъде биеш — заяви Рис.

— Както и аз — присъедини се към нея Грок.

Джасмин се засмя.

— Обичам да работя с умни хора. Единственото, което трябва да направите, за да спечелите Рег и следователно „Транскутенай“, е да измъкнете Чес Гуднайт от затвора.

— Чудесно — промърмори Балдур.

— Освен това — вметна Рис, — забелязахте ли как от „ние“ тя премина на „вие“?

8

Балдур не знаеше дали Тормал е бил колонизиран по мирен път, но със сигурност в миналото градът бе имал сериозни врагове. Голямата крепост, сега тукашен затвор за особено опасни престъпници, бе кацнала на планинския хребет като гигантски паяк.

Фридрих фон Балдур я оглеждаше с леко опасение, докато се приближаваха с наетата въздушна кола.

— Май ще е най-добре да се откажем от идеята за прокопаване на тунел — подметна той.

— Шшшт — сгълча го Джасмин Кинг, когато радиостанцията изпука.

— До неизвестния летателен съд, тук Тормалската цитадела — чу се несъмнено синтезиран глас. — Навлизате в забранено въздушно пространство. Идентифицирайте се.

Балдур посегна към микрофона и натисна копчето.

— Тормалска цитадела, тук въздушна кола номер... — той се озърна, видя, че документите са залепени на стъклото и прочете номера. — Двама пътници от Съюзническата организация за подкрепа на затворниците, с разрешение на Съюзническото консулство и Тормалската затворническа управа.

Последва пауза, през която Балдур засне с камера вратите и оградата.

— Тук Тормалската цитадела. Разрешаваме кацане. Управлението на колата е прехвърлено в диспечерската. Не се опитвайте да извършвате корекции, в противен случай е възможно да открием огън по вас. Край на връзката.

— Много добре — кимна доволно Балдур. — Забеляза ли, че с нас така и не разговаря човек.

Той се усмихна хищно.

Джасмин го погледна смутено.

— Внимание, отделението на смъртниците... — изпука високоговорителят. — Затворник Гуднайт, Чес. Имате посетители. Вратата на килията е отключена.

В същия миг бравата изщрака. Малък робот на колела се приближи с бръмчене по коридора и спря отпред. В горния му край мигаше зелена светлинка.

— Че кой може да се е сетил за мен? — попита Гуднайт, но роботът не отговори. — Ама че история — промърмори Чес и го последва.

Останалите затворници от отделението вече се бяха доближили до прозрачните врати, делеящи ги от коридора.

— Момчета, май най-сетне се разбра, че съм невинен — обърна се към тях Гуднайт, докато крачеше зад робота.

— По-вероятно ще ти видят сметката още днес — извика някой в отговор.

Чуха се одобрителни възгласи, смях и дюдюкане. Гуднайт се радваше на известна популярност тук. Никой не се кара с останалите затворници, освен ако няма сериозни причини за това.

Роботът го отведе при асансьора, след което двамата се спуснаха надолу. Съдейки по бързината, с която подът изчезна под краката му, затворническите власти не се интересуваха как понасят техните питомци скоростното возене.

Отделението на осъдените на смърт се намираше на най-горния етаж на крепостта, а входът за затвора бе на най-долния.

Роботът го ескортира до стая, разделена по средата с прозрачна стена. На стъклото имаше отвор за подаване на предмети и беше монтиран микрофон.

Камери следяха стаята от две противоположни стени.

От другата страна на прозрачната преграда седеше мъж с посребрени коси, приличащ на дипломат, и най-красивата жена, която Гуднайт бе виждал някога.

Затворникът ги огледа, без да си дава труда да скрива разочарованието си. Не знаеше кого би предпочел да види вместо тях тук — може би по-малкото си братче? Едва ли. Какво може да му каже, освен да признае, че се е провалил? Труден момент, след като Рег винаги го бе смятал за свой идол, дори когато двамата се съревноваваха.

— Вас двамата не ви познавам — произнесе той с небрежен тон и седна.

— Хасфорд Клингър — представи се мъжът. — От Съюзническата организация за подкрепа на затворниците. А това е моята помощничка Холи Уелс.

— Съжалявам, но не съм чувал за подобна организация — рече Гуднайт. — Единствения път преди, когато бях затворен, никой не дойде да се поинтересува от положението ми.

— Позволете да ви напомня, драги ми господине — заговори мъжът със спокоен глас, — че Съюзът се разраства и развива непрестанно и се старая да задоволява нуждите на своите граждани. Бихме искали да вярваме, че представяме една по-усъвършенствана форма на управление на галактическа цивилизация.

Гуднайт реши, че Клингър е точно такъв, за какъвто се представя. Никой друг, освен изпечен бюрократ от благотворителна правителствена организация, не би дрънкар подобни глупости.

— И все пак съм изненадан да ви видя — подхвърли той. — Да не би да ми носите плодове и сладки? Или може би цветя?

Той погледна към Холи Уелс, помисли си за миг, че женените затворници имаха право на кратко усамотяване със своите възлюбени, и въздъхна тъжно. Госпожица Уелс, дори да бе свободна, едва ли щеше да се интересува от един брадясал и свадлив затворник, комуто съвсем скоро предстои леко, но смъртоносно пристягане в областта на шията.

— Господине, ние не се занимаваме с осигуряване на дребни удобства на затворниците — обясни Балдур.

— Така е — потвърди Кинг. — За нас е важно, дори когато затворникът не е член на местното планетарно общество, да бъде третиран от закона по същия начин, по който и коренните жители, тоест без каквито и да било прояви на дискриминация. — Тя отвори куфарчето си и извади отвътре един документ. — Бихме искали да прочетете този документ и да поставите подписа си на всяка от страниците. Документът е в три копия. — Тя подаде листовете на Балдур и среброкосият мъж ги прелисти.

— Да, това е стандартният формуляр. Моля, подпишете се на указаните места.

Гуднайт започна да губи търпение.

— Домъкнахте ме тук по средата на страхотна еротична фантазия, за да се уверите, че ще ме екзекутират съобразно всички етични норми?

— Вижте, господин Гуднайт — прекъсна го Балдур, — разбирам, че сте под голямо напрежение, но ако разполагаме с подписите ви под този документ, ще се опитаме да отворим някои врати.

— Като например да се обърнем към тукашното правителство с молба за помилване — намеси се Кинг.

Гуднайт понечи да се надигне, но забеляза, че Балдур поклаща отрицателно глава.

— Е, добре. — В края на краищата нямаше какво да губи, пък и тъкмо щеше да разкаже преживяванията си на своите съседни и събратя по участ.

Той се наведе към отвора в преградата. Балдур пъкна документа в подвижното чекмедже и постави върху него красива, метална писалка. Точно в този момент Кинг бе споходена от мъчителен пристъп на кашлица.

Двамата мъже се обърнаха загрижено към нея.

— Всичко наред ли е? — попита Гуднайт.

— Сигурно е от алергията — обясни на пресекулки тя. — Още не съм привикнала с тормалския въздух.

Балдур почака да се премести чекмеджето, но нищо не се случи. Той вдигна очи към една от камерите:

— Е?

Чу се изщракване и чекмеджето се плъзна към страната на Гуднайт.

Затворникът посегна към документа, но тъкмо когато се готвеше да го вдигне, пръстите му напипаха под него нещо с познати очертания. Нещо, което със сигурност не трябваше да е там, още по-малко да бъде поставено от хора, представящи се за защитници на правата на затворниците, ако действително бяха такива.

Той улови с два пръста миниатюрната батерия и я стисна в шепата си, след което вдигна горния документ. Докато го разгръщаше, един от листовите се плъзна и падна на пода. Той се наведе да го вземе, а когато се изправи, батерията бе прибрана под маншета на затворническото му яке.

— Съжалявам, че в началото се държах малко грубо с вас — заговори Гуднайт с далеч по-приятелски тон. — Искрено се надявам това да не е последното ви посещение.

— Както и ние — кимна Кинг и извади още един формуляр. — А сега има няколко въпроса, на които се надяваме, че ще бъдете така добър да отговорите. Първо, удобно ли е разположена вашата килия?

Тя акцентира върху последните думи и Гуднайт схвана намека.

— Да, разбира се. Намира се под покрива, на източната страна, така че поне се радвам на слънчева светлина.

— След като сте толкова близо до покрива, не ви ли притесняват нощните обиколки на охраната?

— Това също не е проблем — рече Гуднайт. — Всичко е автоматизирано, така че освен тихото бръмчене на роботите няма никакъв друг шум.

— Има ли и други в отделението на смъртниците?

Чу се звънтене и един глас с метален тембър оповести:

— Неразрешен въпрос!

— О, съжалявам — въздъхна Джасмин. — Да преминем към следващия. В килията ли се храните, или ви позволяват да се срещате и с други?

— В отделението сме десет души и се храним заедно — отговори Гуднайт. — Има едно малко помещение за разходка, където ни позволяват да ходим всеки ден, там получаваме и храната, която идва от кухнята на...

Отново звънтене, този път малко по-настойчиво.

— Неразрешен въпрос! Ако още веднъж нарушите правилата, затворникът ще бъде отведен.

— Което не искаме — рече Балдур. — Тъй като държим да спазваме правилата на тази институция.

Кинг прелисти следващата страница.

— Какво е менюто и доволен ли сте от храната?

Четиримата слушаха записа на разговора с Гуднайт, направен от писалката на Балдур.

— ... не е лоша — обясняваше затворникът. — И е в достатъчно количество. За съжаление е доста мазна и напоследък взех да

наддавам. Тренирам, когато имам възможност и...

— Чудесно — обади се Рис. — Мислите ли, че информацията ни е достатъчна?

— Ще справим и с това, с което разполагаме — рече Балдур.

Кинг се наведе към компютъра.

— Намерих това нещо в Държавната библиотека. Планове на крепостта, от времето, когато е била крепост.

Рис погледна схемите и кимна.

— Ще ни свършат работа — заяви тя. — Стига нашето момче да не си пъкне батерията, преди да сме се появили на сцената, и да заподскача по коридорите като разбеснял се бик.

— Знаете ли — заговори замислено Балдур, — особено ми хареса фактът, че цялата охранителна система в затвора е напълно автоматизирана, включително и стрелковите кули на покрива.

— Не разбирам защо — погледна го Грок. — Роботите не спят, не си почиват, не страдат от махмурлук.

— Така е — кимна Балдур. — И вършат само онова, което им е заповядано. Изненадаш ли ги, необходимо им е време, за да превключват на друга програма или да повикат човешкия си началник. Нещо като малоумната система за контрол при кацането.

— Ах — повдигна вежди Грок. — Сега разбирам.

— Което ни отвежда при теб, нашия мъхнат електронен специалист. Ще са ни нужни някои изненади, над които ми се ще да поработиш. При това колкото се може по-скоро, преди консулството да е проверило документите ни и да е разбрало, че са фалшиви.

— Аз също съм подготвила свои изненади — намеси се Рис. — Докато вие двамата си играехте на пътешественици из космоса, аз обиколих тукашните барове. Знаете ли, колкото и да са строги мерките срещу вноса на оръжие в една система и колкото и да са сурови законите, винаги можеш да си набавиш каквото ти е нужно, стига да разполагаш с достатъчно средства. Макар че, ако имах възможност, бих искала да си взема моята любима картечница от морската пехота.

— Освен ако доставчикът не е таен полицейски служител — посочи Балдур.

— Ако си достатъчно внимателен — обясни Рис, — ще надушиш от рано клопката.

— Не знаех, че в морската пехота са те учили как се купуват незаконни оръжия — погледна я Джасмин.

— Не са — призна Рис. — Но ако си нащрек, винаги можеш да чуеш интересни неща от колегите си. Та, натъкнах се на един човечец, който каза, че много обича парите и е готов да намери почти всичко срещу съответната сума. След като се запознах с данните, които сте събрали, мисля, че имам представа какво ще ни трябва. Така че можем да действаме най-рано вдругиден.

— И откъде си сигурна, че твоят човек няма да те предаде, след като направи доставката? — попита Балдур. — Това е честа практика в престъпния свят, първо да прибират парите за стоката, а после да вземат и обещаното възнаграждение от правителството. Иначе как ще си осигурят закрилата на полицията? И тогава единственият, който губи, е нещастният купувач.

— Така е — съгласи се Рис. — Тъкмо затова нямам капчица вяра на онзи копелдак. Та ето какво ще направя. Ще му дам само половината от уговорената сума при доставката... Грок, прощавай, че се разпореждам така свободно с парите ти, сякаш си правителствена институция. А останалото ще бъде преведено по сметка два дена след като сме напуснали този свят. Част от парите ще отидат за нещо, което би накарало всеки защитник на законите в тази затънтена система да напълни гащите. В случай че се озовем в съседна килия на Гуднайт.

— И какво ще е това нещо? — попита заинтригувано Джасмин.

— Още не съм решила. Може би джобна термоядрена бомба с инструкции да удари министерския им съвет, или каквото си имат на Тормал.

— Божичко! — възкликна Балдур с привидна изненада. — Държал съм змия в пазвата си!

9

— Най-сетне нещо, на което мога да летя — похвали се Джасмин Кинг, докато проверяваше приборите за управление на луксозната лимузина, която бяха наели.

Мшел не пропусна да забележи, че гласът ѝ едва доловимо трепери. Затова се постара нейният да прозвучи спокойно.

— Искане да ти доставим удоволствие.

Джасмин се усмихна пресилено.

— Съжалявам... просто досега не съм участвала в акция.

— Виждаш ли какви са предимствата да работиш за малка компания? — ухили се на свой ред Рис. — Съвсем скоро ще сваляш цели правителства с усмивка на уста и песен в сърцето.

Докато говореше, Мшел подреждаше бластерните заряди в патрондашите и ги полагаше до оръжието, което сама бе сглобила.

Всеки от членовете на групата имаше малокалибрен бластер с повече от хиляда изстрела, ремъци с множество джобове, малък запас от гранати, гранатомет, защитна жилетка, маска и предавател.

Шофьорът на лимузината, завързан и упоен, бе оставен да се наспи в склада, който бяха взели под наем.

— Не трябваше ли да го премахнем? — попита Грок. — Упойката е несигурна работа.

— Не чак толкова несигурна — успокои го Балдур. — Пък и колкото по-малко трупове по пътя ни, толкова по-благоприятен ще е съдията, в случай че се провалим.

— Не смятам да се провалям — заяви Грок, докато проверяваше за последен път електронните прибори, които бе набавил и модифицирал специално за мисията. — Готов съм — рече накрая и нарами оръжието.

— В такъв случай да се залавяме за работа — предложи Балдур.

Джасмин включи двигателя на лимузината и останалите трима се качиха.

Вратите на склада се плъзнаха и Кинг изкара колата навън, след това я издигна плавно над земята, право към потъмнялото небе.

Те полетяха към столицата на Тормал, придържайки се към обозначените въздушни коридори и спазвайки ограниченията на скоростта.

Никой в лимузината не заговори. И четиримата бяха погълнати от собствените си мисли.

Устата на Рис бе пресъхнала, както винаги преди бойна операция.

— Десет минути до затвора — съобщи Джасмин.

— Моите системи са готови — докладва Грок.

Минутите се търкаляха бавно.

— Джасмин, време е за твоето изпълнение — рече Балдур.

Кинг включи микрофона.

— До всички... помощ! Помощ! Моят шофьор припадна, а аз не зная как се управлява това нещо! Помощ! Моля ви, помогнете!

От високоговорителя се посипаха запитвания от добри самаряни, готови да се притекат на помощ. Джасмин не им обърна внимание.

— Моля ви, помогнете! Виждам... има някаква висока постройка отпред... ще се опитам да се приземя там.

Намеси се нов, властен глас:

— Говори Тормалската цитадела! Навлизате в забранено въздушно пространство! Идентифицирайте се. Край.

— Тормал, помогнете ми! Не зная кой е номерът на лимузината... но не мога да я управлявам и се страхувам, че ще катастрофирам. Помощ!

— Тук Тормалската цитадела. Повтарям, навлизате в забранена зона за полети. Ако не промените курса, ще открием огън по вас.

— Не зная как да го направя! — проплака Джасмин, имитирайки нарастваща паника. — О, моля ви, не стреляйте! Не искам да умра!

— Прицелват се в нас — обади се Грок. — Разстояние пет километра.

Но от Тормалската цитадела последва кратко затишие.

— Както ви казах, роботите се объркват лесно — засмя се Балдур. — Но въпреки това, Грок, струва ми се, че можеш да подсилиш още мъничко объркването им.

— О, помогнете ми — обади се Джасмин, шарейки с пръсти по приборите и лимузината се заклати, сякаш наистина бе в ръцете на неопитен пилот.

Грок натисна три копчета. Ефирът се изпълни с множество смущения, които допълнително затрудниха комуникациите в района.

Втори прибор, по принцип предназначен да увеличава радарното изображение, също се задейства. След леко преустройство от Грок той пращаше три различни изображения на лимузината до кулата на затвора.

Трето, доплерово устройство, използвано при състезанията с модели на летателни съдове за засичане и объркване на проследяващи целта ракети, създаде изкуствен „прозорец“ по хода на техния маршрут.

— Още две минути — съобщи Джасмин.

През пращането на ефира се чуваше, че гласът от Тормалската цитадела нарежда нещо.

Но така и не разбраха какво, защото лимузината се спусна бързо, право към центъра на покрива и се удари при приземяването в него.

Рис, Грок и Балдур изхвърчаха навън и се втурнаха към стрелковите кули. Както се надяваха, оборудваните с многострелкови оръдия кули мълчаха — имаха предпазители, за да им попречат да се обстрелват една друга.

Балдур и Грок носеха малки огърлици с експлозивни на вратовете си. Те се прилепиха към кулите и нанизаха огърлиците на оръдията, след което включиха детонаторите. Грок се втурна обратно към лимузината, а през това време Балдур постави и втората огърлица и го последва.

Рис носеше по-голяма огърлица с експлозивни, която усука около последната стрелкова кула. Тя също задейства детонатора и изтича при лимузината.

— Нагоре, но остани близо — нареди тя на Джасмин, след като вратите се затвориха.

Кинг кимна, втренчила поглед в приборите за управление. Издигна плавно лимузината, приближи я до ръба на покрива и увисна над него.

Кратък оръдеен откос профуча над тях, докато две от кулите се опитваха да преодолеят мъртвото пространство и да уцелят

лимузината.

Мшел не сваляше поглед от часовника си.

— Осем... шест... четири... три... две... бум!

Всъщност взривовете бяха четири на брой, три по-леки и един доста впечатляващ.

Джасмин върна лимузината над покрива.

Разрушенията бяха доста сериозни.

Оръдията на три от четирите кули бяха обезвредени. Четвъртата кула бе изтръгната от основите си и се бе прекаатурила през ръба на покрива.

Виждаха се стърчащи метални подпори и стълба, която изчезваше надолу.

— Е, какво ще кажете, бива ли ме да отворям консерви? — засмя се Рис.

Никой не си направи труда да отговаря. Кинг скочи от лимузината и приклепна зад един вентилатор с изваден бластер.

Останалите трима нахлузиха противогазите си, нагласиха микрофоните и слушалките и се втурнаха към отвора в покрива.

И тримата носеха нови огърлици с експлозивни на вратовете си и готови за стрелба оръжия.

Те се спуснаха надолу по коридора, като пренебрегнаха надписа „Достъпът забранен“.

Малко след това приближиха две врати. На едната пишеше „Отделение на осъдените на смърт. Влизането абсолютно забранено!“

Рис взриви вратата и те се затичаха по коридора.

В другия му край имаше стоманена будка, вътре в нея човек говореше по телефона.

Рис и Балдур коленичиха, вдигнали на рамене гранатометите, и стреляха едновременно по прозореца на будката. Гранатите профучаха, удариха се в уж непробиваемото стъкло и избухнаха. Пазачът размаха ръце и рухна на пода.

Тримата продължиха по коридора, но Балдур се забави, за да измъкне трупа на пазача от разрушената будка.

— Чакай да видим какво имаме тук — промърмори той, наведен над пулта. Повдигна към устата си микрофона, включи усилвателя и премести копчето в посока на надписа „Килийно“.

— Всички затворници да се отстранят от вратите — нареди. — Гуднайт, размърдай се!

Той изскочи от будката тъкмо когато централната порта се отместваше. Зад нея имаше поредица от килии, чиито врати се плъзгаха встрани.

Объркани и невярващи на очите си мъже и жени подаваха глави.

В един от затворниците Рис позна самия Чес Гуднайт.

— Да изчезваме! — извика му тя.

— Добре, но какво ще стане...

Една врата се отвори и на прага застана пазач, стиснал бластер с две ръце.

Тя го простреля в гърдите, изчака да падне, след което двамата с Гуднайт се затичаха към мястото, където ги чакаха Грок и Балдур.

— Какво ще стане с тях? — повтори въпроса си Гуднайт, като посочи с пръст останалите затворници.

— Ще допринесат за общата суматоха — отвърна Рис.

Продължиха по коридора, покрай разбитата будка и тъкмо когато наближиха вратата, се показаха четирима пазачи.

За частица от секундата Чес Гуднайт се превърна в мерзелееца се фигура. Оръжието на Рис бе вдигнато, тези на пазачите свалени надолу. Размазаната фигура се блъсна в единия от пазачите, завъртя се, повали втория, изрита третия настрана, а вратът на четвъртия бе прекършен със звук, който отекна в ушите на Рис.

Размазаната фигура се върна при тях и се превърна отново в Чес Гуднайт.

Междувременно Рис бе извадила от джоба си граната, сега дръпна детонатора и я метна сред проснатите мъже.

Затичаха се нагоре по стълбите към взривената кула, излязоха на покрива и се насочиха към очакващата ги лимузина.

Кинг вече бе на своя пост и веднага щом останалите се качиха, тя се издигна над покрива.

Насочи лимузината в стремглаво спускане към долината под тях, сетне изведнъж подаде рязко газ и завъртя кормилото към малкия град, където един добре платен наемен капитан държеше кораба си в десетминутна готовност за излитане.

Рис дишаше с пълни гърди, сякаш току-що бе открила прелестите на въздуха.

Тя разкопча жилетката, облегна се назад и погледна към тяхната награда.

Чес Гуднайт също дишаше тежко. Дори брадясал и немит, Рис трябваше да признае, че той е един от най-хубавите мъже, които някога е виждала. Чес забеляза, че го гледа, и ѝ се усмихна.

— Готов съм да изям няколко пържоли — рече и прогони всичките ѝ романтични помисли.

Балдур вероятно бе прочел по-правилно изражението ѝ, защото се изсмя.

— Благодаря — продължи Гуднайт. — Длъжник съм ви.

— Виж, за това си прав — потвърди Грок.

— И какво мога да направя, за да ви се отплатя?

— О, не е много — заяви Рис. — Достатъчно е да ни дадеш добри препоръки за работа.

10

— Невероятно местенце — обяви Фридрих фон Балдур.

— Това шегичка ли е? — попита Грок. — Защото някъде четох, че Шеол означава пъкъл.

— Шегичка — потвърди Мшел. — Ама съвсем малка.

Чес Гуднайт разглеждаше района, който фолейтите, или както се наричаха тук, смятаха за покрайнини на града.

Шеол. Дневно население пет хиляди души. Кой знае колко трезвени и със здрав разсъдък остават през нощта? Ако в този град изобщо някога е имало архитекти, със сигурност не са били в редовете на трезвениците. Личеше си, че Шеол е растял по най-дивия възможен начин и никой не се е опитвал да канализира този процес, тъй като в мига, когато рудните залежи пресъхнат, миньорите щяха да се преместят някъде другаде. И тогава населението на Шеол щеше да спадне до пет изкуфели проститутки, четирима болни от алкохолизъм бармани, трима атеросклеротични пенсионирани миньори, двама историци и един кмет.

На паянтовите къщички бяха окачени гръмки табели: „АНАЛИЗ НА РУДАТА“, „ИЗКУПУВАМЕ ОБРАЗЦИ“, „АВАНС СРЕЩУ ПРОБИ“, „МАТЕРИАЛНО ПОДПОМАГАНЕ НА РУДОДОБИВНИ НАЧИНАНИЯ“ и както следва да се очаква за едно миньорско градче: „ЗАЛОЖНА КЪЩА. НИЕ ЩЕ СЕ ПОГРИЖИМ ЗА ЦЕННОСТИТЕ ВИ, ДОКАТО ПЕЧЕЛИТЕ“.

Имаше огромен брой разнебитени кораби, само някои от които изглеждаха подходящо оборудвани за рудодобивна работа, складове за части втора употреба и нови — за тези, които още не знаеха какво ги очаква.

Тук-там бяха вдигнати малко по-заможни къщи — на граждани от обслужващия сектор, който не се прехранват с разтрошаване на астероиди.

Докато приближаваха с наетата лимузина към това, което минаваше за градски център, се появиха и улици, посветени на

различни аспекти на порока.

В средата на един такъв мигащ в разноцветни светлини ред от къщурки се издигаше постройка, чийто невинен надпис гласеше: „ДРУЖЕСТВО ЗА ПОДПОМАГАНЕ НА МИНЬОРИТЕ“.

Сградата изглеждаше съвсем пуста.

— Тук вече се чувствам като у дома си — заяви чистосърдечно Балдур и облиза с език горната си устна. — Мирише на пари. На много пари, които само чакат да ги натъпчеш по джобовете си.

Рег Гуднайт се ококори от изненада.

— А аз си мислех, че вече са те...

— Слуховете за екзекуцията ми бяха леко преувеличени — прекъсна го Чес. Той огледа бюрото, достатъчно просторно, за да може върху него да се приземи звездолет, след това комфортно обзаведения кабинет. — Е, не смяташ ли да скочиш в прегръдките на милото си братче, да принесеш в жертва някоя овца, или каквото се прави там?

Рег заобиколи бюрото и прегърна брат си.

Мшел реши, че е нужна известна наблюдателност, за да се открие роднинската връзка между двамата братя. Имаха сходна костна структура и почти еднакви издължени тела. Но докато лицето на Чес беше обветрено, Рег очевидно рядко излизаше на открито и показваше първите белези за наддаване на тегло. Освен това косата му бе започнала да оредява, а ноктите на ръцете му бяха грижливо подрязани.

Чес носеше шарена риза и панталони, каквито обикновено предпочитаха инженерите, докато костюмът на Рег бе ушит по поръчка от скъп плат.

Изглеждаше точно такъв, какъвто беше — висш чиновник, който си разбира от работата и си знае цената.

Той обърна гръб на брат си и избърса крайчеца на едното око с опакото на ръката си.

— Казвахте — обърна се той към Балдур, — че имате за мен изненада от личен характер. Не съм и предполагал...

— Най-хубавата изненада, нали? — прекъсна го Рис.

— О, да. Разбира се — смотолеви разчувствано Рег. После се обърна към Чес. — Как успя да се измъкнеш?

— Тези хора бяха така добри да ме спасят.

— Е, благодаря ви — промълви сподавено Рег. — Благодаря ви от дъното на душата си. Предполагам, че не сте го направили от филантропски подбуди, и съм готов да заплатя каквато сума поискате. Стига да е в границите на моите възможности.

— Не искаме пари от вас — отвърна Балдур. — Само от „Транскутенай“.

Лицето на Гуднайт внезапно се изопна и Мшел изведнъж забеляза много повече общи черти между двамата братя.

— Да чуя — произнесе той с равен, служебен тон.

— Не трябваше ли да сме по-внимателни? — попита Грок.

— Защо? — отвърна Балдур. — Нямахме свидетели, а и аз носех устройство против подслушване.

— Не това имах предвид — тросна се Грок.

— Нашият космат приятел искаше да каже нещо друго — обади се Мшел. — Че не беше необходимо да представяме нещата в тази светлина: ето, ние спасихме задника на милото ти братче, срещу което искаме да ни включиш на първо място в списъка с охранителни фирми.

— Защо? — попита отново Балдур. — Ние не шикалкавим и не очакваме същото от него.

Мшел погледна Грок и сви рамене.

— Не зная дали Фреди е постъпил правилно. Лично аз нямам опит с подобни неща.

— Може би трябваше да оставим на брат му да преговаря? — попита колебливо Грок.

— Ужасна идея — заяви Мшел. — Първо, защото не знаем дали Чес е сладкодумец, освен това е сигурно, че веднага след като го пуснем, ще си плюе на петите и ще изчезне някъде из галактиката, без да дава пукната пара, дори ако умираме от глад.

— Жалко — поклати глава Балдур. — Можехме да използваме някои негови таланти.

— Като стана дума за това — рече Мшел, — къде ще се весели нашето подобрено приятелче тази нощ?

— Излезе с Джасмин — съобщи Балдур. — Помоли я да потърсят някое място, където няма да се напоркат до припадък.

— Един тъжен самотник — подхвърли Мшел. — Който кани друг самотник, за да се справят заедно със самотата.

Тя се подсмихна. Докато летяха насам от Тормал, Чес Гуднайт ѝ бе дал да разбере недвусмислено, че я харесва и не би имал нищо против да споделят постелята.

Като възпитана дама Рис премълча факта, че притежава богат опит в интимниченето с хубави момчета и че не би имала нищо против да натрупа още, а вместо това се отърва с обяснението, че не си позволява подобни волности, докато е на работа.

Всъщност тя пропусна най-важната част, а именно, че след като размени няколко думи с Чес, вече бе придобила достатъчно ясна представа за моралния му облик, който спокойно можеше да се сравнява с този на кръвожаден паяк.

— С Джасмин? — попита Грок. — Ето това може да е отговор на моя въпрос.

— На кой въпрос?

— Дали тя е робот. Не зная дали не сгреших, но когато Гуднайт ме разпита за нея, аз му казах, че преди е работила за „Цербер“ и ги е напуснала, след като са ѝ заявили, че е робот.

— Какво общо има сексът с това? — попита Мшел. — Не може ли един робот да е програмиран да се чука като катерица?

Седяха съвсем близо един до друг в сепарето на доста луксозен ресторант. Ястията бяха скандално скъпи, далеч повече, отколкото вкусни, а при вината ситуацията бе дори по-лоша.

Чес Гуднайт се наведе към Джасмин и я щипна закачливо по ухото.

— Много е приятно, Чес — рече тя с нежен гласец. — Но няма да те доведе доникъде.

— И защо? — поинтересува се той с примамлив поглед. — Не би ли искала да си първата, която да помогне на един нещастен затворник да се възстанови, след като почти е тропал на дверите на смъртта? Сексът е един от най-добрите начини да прогониш стреса.

— Вярно — съгласи се тя.

— Тогава защо не? — повтори той с глас на обиден тийнейджър.

— Има достатъчно причини, не мислиш ли?

— Ами... май трябва да гадая — и сръбна от чашата с вино. — Знаеш ли, преди известно време изучавах роботите.

— Сигурно ти е било интересно — рече тя с безразличен тон.

— Така е. И най-вече законите на роботиката.

— И какво интересно намери там?

— Спомням си Първия закон — продължи Чес. — Чакай, как беше. Роботът не може да нарани човек или чрез бездействието си да позволи на човек да пострада.

— Е, и?

— Питам се, не важи ли същото и по отношение на някой, на когото е отказана близост и следователно му е причинена психична вреда.

— Тоест? — продължи с безразличните въпроси Кинг.

— Ами да речем, че споменатият робот е невероятно красива жена и тя отказва да се люби с един хубав мъж, с което го наранява жестоко — това няма ли да е нарушаване на Първия закон?

— Хм! — Джасмин отпи от чашата си, посегна към бутилката и я напълни отново. — Че кой би искал да си легне с един робот?

— Не ми отговори на въпроса — измърка любовно Чес.

— Но я си представи, че на споменатия робот не са му въвели този твой Първи закон. Както и останалите два.

— Това е невъзможно! Всички планети изискват роботите да са програмирани и с трите закона.

— Всички планети? — повтори въпросително Джасмин.

— Поне тези, за които съм чувал — уточни Гуднайт.

— И смяташ, че познаваш всички места, където се изработват изкуствени същества. Съвсем всички?

Гуднайт надзърна отблизо в очите ѝ. Бяха ясни, не криеха нищо. Но кой знае защо по гърба му пробягнаха ледени тръпки.

Джасмин се усмихна отново.

— Освен това, без да наранявам чувствата ти, бих искала да знаеш, че никога не лягам с мъж, който не е поне толкова интелигентен, колкото съм аз.

Гуднайт я погледна учудено.

— Но коефициентът ми на интелигентност е почти на гений.

— Само че не го използваш.

— Какво искаш да кажеш?

— Достатъчно е да ти припомня, че те спипаха да крадеш и те изхвърлиха от армията. После те заловиха отново и едва не те екзекутираха. И въпреки това ти възнамеряваш да продължиш в същия дух.

Гуднайт се облещи, внезапно забравил романтичните си помисли.

— Виждаш ли? — погледна го Джасмин. — Не само не се вслушваш в гласа на разума, но позволяваш на егото ти да страда от това.

— Какво искаш да направя? — попита Гуднайт. — Да не би да намекваш, че трябва да работя за твоите хора?

Тя го потупа по бузата.

— Ето че вече се справяш по-добре.

— Взех решение — заяви Рег Гуднайт — да променя първоначалния си избор на фирма, която да се грижи за сигурността на „Транскутенай“. Ще бъда искрен, тъй като присъствате само вие петимата, и ще призная, че върху решението ми повлия идеята на брат ми да се присъедини към компанията „Звезден риск“. Да не забравяме и че „Цер...“, другата компания, към която се обърнах за помощ, бе изключително мудна в отговора си. Освен това вашето предложение ми се стори по-разумно. И така, от името на „Транскутенай майнинг“ предлагам на компанията „Звезден риск“ шестмесечен изпитателен договор. Вашите юристи могат да прегледат договора веднага щом бъде изготвен, но накратко, той, както сами можете да се досетите, ще бъде изграден на принципа „заплащане само при свършена работа“. От друга страна, давам си сметка, че това е скъпо струващо начинание. Нападенията на крадците ни причиняват загуби от минимум пет милиона кредита на ден, което е нетърпимо, дори за компания с размерите на „Транскутенай“. Ето защо ще получите по половин милион кредита дневна издръжка плюс разходите до максималната стойност от два милиона кредита дневно за периода от шест земни месеца, през което време очаквам от вас да откриете престъпниците, които подлагат на непрестанни атаки „Транскутенай майнинг“, избиват негови служители и крадат ценни ресурси, представляващи законна собственост на нашата компания, според сключеното споразумение с

правителството на Фолей. В края на този период договорът може да бъде подновен за нови шест земни месеца. Успешното изпълнение на задачата ще бъде възнаградено с минимум десет милиона кредита, а завършването ѝ преди указания срок със съответния бонус. Споменатите суми ще бъдат изплатени от правителството на Фолей чрез „Транскутеней майнинг“. Добре дошли на борда — завърши речта си Рег Гуднайт. — Надявам се да сторите на „Транскутеней“ същата услуга, която направихте на брат ми.

11

N-пространствено съобщение, кодирано за еднократно прочитане:

ЕДНА ТРЕВОГА ПО-МАЛКО. ПО НЕИЗВЕСТНИ ПРИЧИНИ „ТРАНСКУТЕНАЙ“ ОТХВЪРЛИ ПРЕДЛОЖЕНИЕТО НА „ЦЕРБЕР“ И ПОДПИСА ДОГОВОР ЗА ОХРАНИТЕЛНА ДЕЙНОСТ С НЕИЗВЕСТНА ДРЕБНА КОМПАНИЯ БЕЗ ДОСТАТЪЧНО КОРАБИ И ИЗТОЧНИЦИ НА ИНФОРМАЦИЯ. ПОДГОТВЯМ ОПЕРАЦИЯ СРЕЩУ ТЯХ. ИМАМЕ ПОНЕ ШЕСТ МЕСЕЦА ДА ПРОДЪЛЖИМ КАКТО ДОСЕГА БЕЗ СЕРИОЗНА СЪПРОТИВА.

12

Корабът на екрана приличаше на сплесната пирамида с локатори и сензори, изпъкващи от контролната кула върху сдвоените крила отпред. Други, делтовидни криле, предназначени за полет в атмосфера, стърчаха от задната трета на фюзелажа, а под тях бяха монтирани четири мощни турбодвигателя.

— Осемнайсет патрулни кораба от клас „Пир“ плюс резервни части и така нататък, и така нататък — произнесе търговската представителка, опитвайки се да прикрие вълнението в гласа си. Беше доста слаб ден за търговия, преди в офиса да се появи Фридрих фон Балдур. — Корпорация за продажба на космически кораби „Чамкани“ е поласкана да работи с вас — продължи тя. — Като безплатна добавка ви предлагаме да си изберете един кораб по ваш вкус.

Балдур се усмихна.

— Да, казаха ми, че вашата фирма е доста щедра спрямо клиентите си, и това бе една от причините да дойда тук. Мисля, че ще избира преоборудвания транспортен кораб „Корсар“, който видях в задния двор.

Жената докосна няколко клавиша. На екрана се появи нещо, което би могло да е или окарина, изработена от побъркан мизантроп, или странен космически кораб. Пилотската кабина бе разположена върху подобна на луковица издатина, която се стесняваше до изненадващо малкия двигателен отсек.

— Да, господине, това е наистина доста необичаен съд — потвърди тя. — В съюзническия регистър корабът е записан като транспортен съд, но в действителност става въпрос за незаконно преоборудване, извършено по нареждане на един съюзнически адмирал, който е бил освободен от длъжност, след като са научили за това. Обзавеждането е повече от луксозно и почти всичко е автоматизирано.

— И какво го прави нежелан, госпожице Уинлънд? — попита Балдур.

— Според техническата характеристика може да се използва само за атмосферни полети и двигателят не съответства на зададения тонаж.

— Не смятам да участвам с него в надпревари, а да го използвам за щаб за мен и хората ми.

— Има още нещо. Вероятно не би трябвало да ви го съобщавам, но предвид размера на поръчката ви и надявайки се, че в бъдеще отново ще се обръщате към нас... хм. Някои казват, че корабът е кутсузлия.

— В какъв смисъл?

— След снемането му от активна служба трима от петимата следващи собственици били сполетени от нещастия.

— Всеки си има собствен късмет — подхвърли Балдур. — Но за да го отърва от проклятието, смятам да му сменя името. „Бууп-бууп-адууп“ ми се струва най-подходящо. Това е стара арабска фраза, означаваща „да ти върви по вода“ и тъй нататък.

Жената се облеци от изненада, но бързо се съвзе.

— Нека бъде „Бууп-бууп-адууп“. Ще наредя в ремонтния цех да изпишат новото име и ще го подменя в регистрите.

— Чудесно — засмя се Балдур.

— А сега, как ще процедираме с финансовата страна?

— Парите ще бъдат преведени от „Транскутенай майнинг“, система Фолей, на планетата Мфир — обясни Балдур. — Електронният им адрес е...

— Благодаря ви, господине — рече Уинлънд. — Но вече го намерих в компютъра. Тъй като ние сме най-големият продавач на употребявани космически кораби в този сектор, имали сме вземане-даване с „Транскутенай“ и преди. Ще ви трябва ли помощ при подбора на екипажи за корабите?

— Не — отвърна Балдур. — В тези мирни времена не би трябвало да имаме проблеми с набирането на хора.

— Да видим — замисли се Рис. — Ще са ни нужни две хиляди от тези противокорабни ракетни системи. Можете ли да ги доставите заедно с универсалните пускови установки и системи за насочване?

— Госпожо — отвърна търговецът с накърнено достойнство. — За такава поръчка аз самият ще запретна ръкави и ще ви ги направя собственоръчно. Какво друго ви трябва?

— Горедолу същият брой стандартно стрелково оръжие и муниции за пехота, заедно с огнехвъргачки и гранатомети. Сто тежкокалибрени високоскоростни оръдия с по десет зарядни устройства за всяко.

— А униформи? — прекъсна я търговецът.

— Съмнявам се хората ни да се съгласят да ги носят — поклати глава Мшел. — Двеста далекообхватни портативни комуникационни системи. — Тя помисли малко и продължи: — Предполагам, че това ще е всичко. Искам да бъдат доставени колкото се може по-скоро на компания „Звезден риск“, град Шеол, планетата Мфир в системата Фолей.

— Веднага ще приготвя поръчката — ентузиазира се търговецът и изчезна.

— Доста сериозно въоръжение — подметна Чес Гуднайт. Досега бе наблюдавал мълчаливо пазарлъка.

— Така трябва — отвърна Рис. — Поне за началото.

— Предполагам, че смяташ да ги препродаваш на миньорите. С каква надценка?

Мшел присви очи.

— Петнайсет процента върху цената плюс транспорта.

— Ако почакаме, докато се натрупат още жертви на неизвестния противник, цената може да скочи двойно.

— Петнайсет процента е достатъчно — повтори твърдо Рис.

Гуднайт поклати глава.

— Честността никога не е била сред любимите ми качества.

Външният люк се разтвори като диафрагма, разкривайки за момент причудливите цветове на N-пространството, след това цветовете изчезнаха, заменени от твърдия блясък на звездите и чернотата на нормалния космос, докато космическият лайнер снижаваше тягата на междузвездния двигател.

Грок и Кинг бяха сред малцината пасажери в централната зала на лайнера, старомодно облицована с дърво и червен плюш.

Останалите пътници стояха по каютите, събираха багажа и се приготвяха за митническата проверка, а някои кръстосваха нетърпеливо по коридорите близо до шлюзовете.

Лайнерът беше луксозен и огромен, но самият факт, че се отбиваше в затънтена система като Фолей, говореше, че не е сред най-представителните кораби на своята компания.

Към тях се приближи стюард с табла и поднесе на Джасмин син, пенлив ликьор в чаша с форма на лале, а Грок получи сладкиш с крем и вода.

— За твое здраве — рече Кинг и вдигна чаша.

— Не зная как се вдига наздравица със сладкиш — отвърна Грок.

— Ти си чуждоземец. Можеш да правиш каквото ти скимне.

Грок изсумтя и нагласи едрото си тяло върху възглавниците на дивана, на който почти се беше излегнал.

— Не е съвсем така — възрази той. — Когато прислужницата влезе, за да ми оправи стаята, ме изгледа доста странно.

— Защото мисли, че спим заедно — обясни Кинг.

— Защо ни е да правим нещо такова? — зачуди се Грок. — Леглата в този хотел са толкова тесни. Добре, че настоя да наемем апартамент, представям си какво е в стаите.

— Нямах предвид точно да спим заедно, когато казвах, че спим заедно — подхвърли сухо Кинг.

— О, искаш да кажеш... каква странна мисъл. Съмнявам се, че репродуктивните ни органи ще си паснат.

— Вероятно не — захили се тя.

— Има един малък проблем, който още не съм решил — продължи да разсъждава на глас Грок, след като на лапа лакомо сладкиша и се зае да облизва крема от пръстите си. — Не разбирам защо искаше да дойда с вас. Нямам никакъв опит в наемането на пилоти, особено пък такива, които разбират от сражения с кораби.

— Гледай на това като на възможност да научиш някои неща. Всъщност и аз нямам голям опит в подобно начинание. Но ми казаха името на един човек, който би могъл да ни помогне — заяви Джасмин. — Ти си тук, за да ми попречиш да прахосам твърде много пари за излишен лукс. Всъщност, най-важната причина е да ме пазиш.

— От какво?

— От пилотите, как от какво.

— Сега вече съвсем се обърках — оплака се Грок. — Защо трябва да те пазя от хората, на които предлагаш добре платена работа?

— Защото не познаваш пилотите — рече Кинг. — Ще ти дам малко храна за размисъл.

— Храна за размисъл? Какъв интересен израз.

— Как можеш да попречиш на един пилот да се разприказва? — попита Джасмин.

— Това ли е храната за размисъл?

— Не. Ето ти отговора. Като му вържеш ръцете.

Грок сбърчи озадачено рунтавите си вежди и се загледа през панорамния прозорец към планетата, която доближаваха след скока.

— Не разбирам.

Преди Джасмин да успее да отговори, той посочи с ръка.

Към лайнера се носеше клиновидна формация от малки бойни кораби, които очевидно се готвеха за атака. Грок беше шокиран.

— Нали Съюзът не е във война с никого...

— До всички пътници — прокънтя глас от говорителите. — Приближаваме Бойнгтон, пригответе се за спускане на повърхността. Не се плашете от кръжащите наоколо кораби — те само използват лайнера за своите военни маневри. Повтарям отново, няма причини за тревога. Не сме заплашени. — След това съобщение говорителят изглежда трябваше да изключи микрофона, но беше забравил, или по-скоро се забави достатъчно, че да се чуят думите му:

— ... освен ако някой от тези безумни копелдаци не се засили към нас и ни таранира...

Едва сега говорителите замлъкнаха.

Джасмин се разсмя.

— Въпреки че съм доста едър — рече Грок, — от тези кораби не мога да те опазя.

— Не съм го и очаквала.

— Тогава?... — гласът на Грок затихна.

— Не се безпокой. Ще разбереш всичко, като слезем на планетата.

— Идвала ли си друг път тук?

— Никога — отвърна Джасмин. — Но предполагам, че всички пилоти са еднакви.

Бойнгтон можеше да е място, създадено тъкмо за пилоти на космически кораби. А може би не. Млада планета, с почти плосък централен континент, умерени температури и сезони без големи вариации. Разхвърляни безредно селища с огромни пространства, подходящи за кацане, полигони и прочее.

И което бе най-важното за гражданите на Бойнгтон — те знаеха за кого работят.

Въпреки това в градовете не се забелязваха признаци за планирано строителство — улиците бяха широки, но къщите от едната страна приличаха на бордеи, а от другата — на машинни цехове.

Кинг и Грок си събраха багажа, преминаха през небрежната митническа проверка и ваеха такси.

Беше доста шумно. На половин миля от тях няколко десетки щурмови кораба се упражняваха в пикиращи атаки на близкия полигон.

— Намери ни някой добър хотел — нареди Кинг на шофьора. — А след като се настаним, искам да ни откараш до къщата на архиепископа.

— Добре, госпожо.

— Тих хотел — обади се Грок.

Шофьорът повдигна вежди.

— Господине, ако наистина държите на това, най-добре да се върнете на лайнера.

Грок изсумтя недоволно и се пъхна в колата. Машината се разтресе леко, сетне започна да се издига.

— Какво пък — въздъхна примирено Грок. — Напред към лудницата!

— Дяволите ме взели! — възкликна Грок. — Виждам, че не си се шегувала.

Кинг кимна, заобиколи внимателно един поклащащ се пияница и влезе във фоайето на хотела. Грок я следваше по петите. Беше си сложил колан с кобур и няколко паласки за гранати. Кинг не беше въоръжена, поне на пръв поглед.

— Не зная дали не допуснахме грешка — рече тя, опитвайки се да надвие глъчката на гъмжащата от пияни посетители зала и двата оркестъра, които се надсвирваха. — Днес е денят за изплащане на пенсии по болест и възраст, та както виждаш, всички празнуват. Поне съм сигурна, че ще можем да открием тук нашия човек.

— Всеки път ли, когато получат чек, празнуват така? — попита Грок, загледан в полуголата руса жена и напълно голия мъж, преследвани от група мъже и жени в парцаливи пилотски комбинезони.

В залата имаше поне десетина нехуманоидни пилоти, явно дошли тук да се забавляват с човешките оргии.

— Всеки земен месец — поясни Кинг. — Доколкото знам.

— Интересно как издържат на това черните им дробове и тъпанчетата?

Едър мъж се изправи пред Кинг и изрева:

— Красавице, смятай, че си намерила своята мечтана половинка. — Ръката му се стрелна надолу към ципа.

Кинг отстъпи встрани и кимна на Грок. Извънземният сграбчи пияния мъж за яката, завъртя го два пъти над главата си и го пусна. Натрапникът и разпраният комбинезон се разделиха във въздуха и всеки пое по собствена траектория. Нещастникът изчезна с крясъци в групичка налагащи се пилоти.

— Ето и отговора на твоя въпрос — извика Кинг, — тия типове не мислят за бъдещето си. Когато набират желаещи за пилотското училище, съюзническите наборни комисии гледат кандидатите да не са с особено развито въображение. Ако си представяш как се блъскаш в бетонна стена или ти свършва горивото на хиляда метра над земята... не ставаш.

— Да вървим. Все някой в този бар ще познава твоя човек.

Тя си запробива път покрай тезгяха, зад който поне петнайсет октоподобни бармани едва смогваха да раздават напитки с множеството си пипала.

Един мъж, когото бе изблъскала, се обърна, готов да я удари с юмрук. Когато я видя, очите му се изцъклиха сладострастно и той протегна ръце.

Кинг се шмугна под тях и доближи тезгяха. Един от барманите се приближи към нея и тя го попита нещо, което Грок не може да чуе. Барманът се почеса по брадичката, сетне посочи с ръка.

Кинг кимна, бутна му един кредит и се върна обратно при Грок.

— Той е в Тихия бар — рече. — Ей там. От другата страна на бандата идиоти.

„Бандата идиоти“ беше разхайтена сбирщина пилоти от различни полове, запречила пътя. Тези, които не принадлежаха към тяхната гилдия, бяха подлагани на унижения, дърпани, разпитвани, блъскани. На някои от жертвите изглежда им харесваше.

— Ще трябва да ги помолиш да бъдат по-мили с нас — посъветва придружителя си Кинг.

Грок кимна, нададе ниско ръмжене, което бързо набираше сила, разпери ръце и се засили към групата. Гледката беше доста страшна дори за хора със здрави нерви. Някои от пилотите се разбягаха, други останаха, за да бъдат пометени и съборени, дори стъпкани. Нещастните цивилни използваха този момент, за да си спасят кожата.

Кинг прекоси тържествено образувалия се коридор и влезе в Тихия бар, следвана от Грок.

— Забеляза ли — изръмжа той, — че дори не се наложи да вадя оръжие?

— Колко миролюбиво от твоя страна.

В Тихия бар поне нямаше музика. Но и тук разговорите се водеха на висок тон:

— ... се спуснах като лайно на бухал от трийсетина километра, докато те все още се качвах на проклетите си прехващачи, пузнах едновременно две ракети, издигнах се нагоре и...

— ... дочух със сигурност, че новият МкГ-разрушител ще бъде избран от Съюзническият флот за стандартен лек боен кораб веднага щом открият какво причинява избухването на двигателите...

— ... хубав договор, ако обичаш краткия живот. Казват, че из онези хълмове нямамо нищо друго, освен бандити...

— ... та първото, което трябва да сториш, ако се натъкнеш на онези чудовища, е да провериш дали катапултът е настроен за човешко тяло. В противен случай може да те изстреля настрани през тесния отвор и нищо да не остане от теб...

— ... сигурна работа, приятелю. Още никой не е чул за това, така че ние с теб...

Грок забеляза, както вече му бе обърнала внимание Джасмин, че всички непрестанно мърдат с ръце, сякаш имитират полет на кораби.

Кинг се доближи до бара и най-близкият барман завъртя една от главите си към нея.

— Търся Редон Спада.

— Ей там — махна с един израстък барманът.

Грок се озърна в тълпата, заинтригуван що за чудо е този толкова прочут пилот.

Очакваше да е едър мъж с руса коса, квадратна челюст и комбинезон, покрит с гербове на различни бойни съединения и ордени от безумни, самоубийствени мисии. Щеше да се налива по определено героичен начин, поглъщайки чутовни количества истинска земна бира и редувайки ги с истински земни змиорки, сурови, поднесени със сух лед.

Но човекът, когото им бяха посочили, бе строен, тъмнокос мъж със старомодни черни очила. Носеше тъмносин комбинезон без кръпки, ордени и медали и посръбваше нещо, което по-скоро приличаше на чай, докато прелистваше някакви документи.

— Аа... господин Спада? — попита Кинг.

Мъжът се надигна любезно.

— Аз съм — каза той. — Ще бъдете ли така добра да ми направите компания?

Джасмин кимна, представи Грок и седна. Грок избра един солиден стол, вдигна го над главите на околните, тръшна го до масата и се отпусна върху него. Дори седнал, той стърчеше над околните.

— Едва ли сте тук заради неустоимия ми мъжки чар — поде разговора Спада.

Кинг се усмихна и му подаде визитката си.

Той я погледна и кимна замислено.

— Знаете ли, преди три месеца бях толкова закъсал, та вече си мислех да направя нещо, граничещо със самоубийство, като да се запиша отново в армията или да се хвана на работа в пилотската школа. А ето че сега имам предложение от някаква полицейска организация да поема командването на тяхна програма за наблюдение от небето, друго — от група отчаяни бунтовници, а сега и вие. Мога ли да попитам за подробностите?

— Имаме осемнайсет патрулни кораба от клас „Пир“ — обясни Кинг. — Необходими са ни пилоти за тях.

— Патрулни кораби, значи? Едва ли това би бил първият ми избор, когато очаквам да попадна в неприятна ситуация. Но съм летял и на по-лоши. На много по-лоши. Защо не ми кажете за какво става въпрос?

Кинг кимна и му описа накратко ситуацията в системата Фолей.

— Интересно — бе коментарът на Спада. — Много интересно. Какво ще бъде заплащането?

— Пет хиляди на земен месец. В брой и без данъци. Шестмесечен минимум. Бонус, когато се справим успешно. Пълна застраховка, включително премия за близките в случай на смърт.

— *Когато* се справим. Не *ако* се справим. Харесва ми отношението ви. Така, сега за тези предполагаеми бандити. Нямаме никаква представа какво искат, така ли? Освен ако не са най-обикновени изнудвачи.

— Не знаем нищичко за тях. Грок, с когото ви запознах, е нашият инженер по подслушване. Той ще разположи свои монитори. От вас се иска да се стараете да опазите миньорите и „Транскутенай“ доколкото ви е по силите и да се опитате да откриете базата на нападателите. Веднага щом узнаем местонахождението им, ще ги нападнем с цялата си налична сила.

— Хареса ми това „доколкото ви е по силите“ — засмя се Спада.
— Все пак си давате сметка колко е трудно да патрулираш в цял астероиден пояс само с осемнайсет кораба. Тъй като не знаете нищо за нападателите, не трябва ли да предположим, че приличат на всички останали в системата Фолей?

— Те са хора — потвърди Кинг. — Поне за това имаме сведения.

— Което означава — продължи да разсъждава на глас Спада, — че трябва да бъдем нащрек за шпиони, саботьори, двойни агенти и прочее.

— Така стигаме до втория въпрос — поде отново Кинг. — Освен пилотите ще ни трябва и екипаж за тези кораби. Плюс хора за наземна поддръжка — ремонт, доставка, обслужване, охрана и прочее. Ние не разполагаме с възможностите на военните. Бюджетът ви е ограничен до седемстотин и петдесет хиляди кредита дневно.

Спада кимна.

— Не е кой знае какво в наши дни. Но пак е по-добре, отколкото да се храниш с плъхове. Знаете ли, госпожице Кинг, звучите ми като врял и кипял човек. Предполагам, че няма смисъл да се пазаря с вас.

— Можете да опитате — засмя се тя. — Макар че най-вероятно ще си изгубите времето. Пък и не сте единственият в Бойнгтон, който е награждаван с Галактически кръст.

— Има и други — отвърна с усмивка Спада. — Но не са така хубави като мен.

Готвеше се да каже още нещо, но в този момент към масата се приближи един пиян пилот, спъна се и полетя към тях.

Грок не видя кога Спада се раздвижи. Но за частица от секундата пияният бе уловен, изтикан назад и хвърлен на пода.

— Ненавиждам полицаите — обясни Спада, сякаш нищо не се бе случило. — А бунтовниците са известни с това, че не винаги си плащат сметките навреме. Все пак, дайте ми един ден да помисля. Аз ще се свържа с вас. Видях, че сте написали номера на стаята на визитната си картичка. Беше ми приятно да си побъбрим.

Мъжът изхвърча през вратата, подхлъзна се на грапавата настилка, с която бе покрита улицата, и приседна уморено. Носеше мокасини, горната половина на орбитален космически скафандър и нищо повече.

— Веднъж вече ти казах — избоботи глас от входа на кръчмата „До последна капка“. — Пия само с хора, които ми харесват. Това е последното предупреждение.

Гласът бе нисък, вибриращ и въпреки това — женски.

Мъжът премигна към вратата на бара, поклати леко глава, въздъхна и се сви на кълбо, готов да подремне насред улицата.

Рис и Балдур се спогледаха озадачени.

— Може би трябваше да вземем Грок? — попита Балдур. — Никак не обичам да се бия, когато съм на почивка.

— Ставаме двама — съгласи се Рис. — Така че не ми заставай на пътя, когато побягна.

— Нищо чудно да бъде точно обратното — подметна Балдур и двамата влязоха.

Барът беше типична работническа бърлога: на всеки три метра имаше кранове за бира, между тях бяха поставени машини за разливане на твърд алкохол, докато самите течности се съхраняваха някъде далече от гърлата на жадните посетители. Шестимата бармани несъмнено бяха подбрани според способностите им да водят безсмислени разговори, да участват в ръкопашен бой и да размахат бухалки в съвсем краен случай.

Единственият нестандартен предмет беше панорамният екран отгоре, показващ астероидния пояс и мигащите светлилки на миньорските селища.

Десетината мъже и жени в кръчмата играеха съвсем миролюбиво шах на обикновени или тримерни дъски. При барплота стоеше самотна жена. Беше висока малко повече от метър и половина и също толкова

широка. Косата ѝ бе подстригана съвсем късо, както я носеха повечето миньори, носеше цял комбинезон и тежки обувки.

Пред нея беше поставена малка пластмасова бутилка с твърд алкохол, стъкленица с миниатюрна лъжичка и пепелник с петнайсетина смачкани пурети.

Рис и Балдур я доближиха, поръчаха бренди и вода и ги получиха веднага.

Мшел погледна към жената.

— Случайно не се ли казвате Л. С. Доу?

— Да... но не случайно. Дяволски хубаво име, което избрах сама.

— Да ви почерпя едно?

— Разбира се. А аз? — тя побутна към тях стъкленицата.

Рис се поколеба, повдигна капачето и смръкна. Не се сдържа и подскочи.

— Чиста проба отрова — похвали се доволно Доу.

Рис премигна и си пое дълбоко въздух.

— Сърцето ми се разтуптя.

— Всичко ще ви се разтупти — засмя се Доу. — Ако вземете още малко, ви чака голям купон.

— По-добре да си пия брендито — кимна Рис. Тя побутна стъкленицата към Балдур.

— Аз ще се въздържа — заяви той. — Лесно ми потича кръв от носа.

— Какво пък, ваша работа — Доу се наведе и смръкна от стъкленицата. — Предполагам, че търсите мен.

— Така е.

— Видяхте ли смрадливаца, когото изритах през вратата?

— Да.

— Когато съм под пара, не обичам да си имам работа с когото и да било. Така че, без да ми се сърдите, но ако разговорът няма да е по същество, по-добре очистете околността.

— Става въпрос за тукашното дружество за подпомагане на миньорите. Чийто президент сте вие.

— О, по дяволите! Проклетата работа! Но... — тя потърси с очи бармана. — Бени, дай от онова за изтрезняване.

Барманът се пресегна под тезгяха, извади малко шишенце и ѝ го подаде.

— Колко жалко — въздъхна Доу. — Тъкмо се готвех да се поизвия, а сега пак обратно в калта.

Тя отвори шишето и го пресуши. Тялото ѝ се разтърси и за миг на Рис ѝ се стори, че вижда от ушите ѝ да излиза дим. Очите ѝ кървяха и тя преглътна мъчително.

— Всичките удоволствия на махмурлука за десет секунди — промърмори, след като се съвзе. — Плюс пълна детоксикация.

Тя преглътна отново.

— Дано да става въпрос за нещо сериозно.

— Колкото сериозно, толкова и важно — увери я Рис.

Тя се представи и каза името на Балдур.

Доу ги разглеждаше внимателно.

— Дали няма да е по-добре, ако се преместим в някое тихо кътче — предложи. — Мисля, че мога да си позволя една бира, без да ми се замъгли умът.

Рис допи своето бренди и чукна с нокът по чашата, за да я напълнят отново. Преместиха се на една маса встрани от играчите на шах.

— Забелязахте ли колко съм мила с вас? — попита ги Доу. — Двама досадници от „Транскутенай“, а аз разговарям с вас, вместо да ви изритам през вратата.

— Да се *опитате* да ни изритате — поправи я Рис.

Доу повдигна тежките си вежди.

— Предизвикваш ли ме, момиченце?

— Ни най-малко — отвърна Рис. — Само подчертавам, че не съм от хората, които позволяват да ги блъскат.

Доу я огледа замислено.

— Ако се беше изрепчила преди няколко минути, задникът ти вече да търка улицата. Но сега... особено след като идвате по работа... ще си позволя да проявя търпение. Мисля, че мога да ти свия сармите, макар че нещо в погледа ти ми подсказва, че ще ми струва известни неприятности. Добре, да забравим дребните дразги. Слушам ви — тя се облегна на масата, надигна халбата с бира и я изля в гърлото си. — Всъщност, преди да започнем, не зная дали ще ви бъде интересно да научите, че вече ме навестиха двама загубеняци от... чакай, как се

казваше — „Цербер“, нещо такова. Душеха наоколо, твърдяха, че щели да въведат ред в астероидния пояс, че работели за „Транскутенай“ и се съмнявали, че ние миньорите може би сме нахитрели и се опитваме да изгоним компанията и да си направим наша. Глупости, разбира се. Договорите на „Транскутенай“ далеч не са сред най-неизгодните и малцина биха искали сами да си станат началници.

— Ние нямаме подобни идеи — прекъсна тирадата ѝ Балдур. — Договорът ни с „Транскутенай“ е първо, да осигурим безопасността на миньорите, и второ, да открием нападателите и да се разправим с тях по съответния начин.

— Какъв джентълмен, а? — подсмихна се Доу и запали пурета. — И е доста сладък за дърт пръдльо.

Рис прикри усмивката си, докато Балдур се мъчеше да се овладее.

— Добре — кимна Доу. — Разбрах какви са намеренията ви. Въпросът е какво искате от нас?

— Не искаме да обвиняваме когото и да било — поде Рис. — Но изглежда, тези бандити, които и да са те, разполагат с източници на информация сред вашите хора.

— Без майтап? — повдигна вежди Доу. — И да е така, нямам представа кои може да са приказливците. Миньорите работят сами в повечето случаи, а когато се приберат в цивилизацията, са склонни да си развържат езиците.

— Ако чуете нещо или ви хрумне някоя мисъл, ще се радваме да ни потърсите — рече ѝ Балдур.

— Не ме бива особено в контрашпионажа — призна Доу. — Но ще си отварям очите и ако разбере кой е лошият, ще ви кажа. Нещо друго?

— Има — кимна Рис. — Както вече спомена господин Фридрих фон Балдур, задачата ни е да осигурим безопасността на миньорите. Ще организираме патрулни полети, но едва ли ще бъдем в състояние да обикаляме целия пояс. Ето защо предлагаме да продадем на всеки миньор, който прояви интерес, противокорабни ракетни установки.

— Майчице мила на колело! — възкликна Доу. — Нима си мислите, че „Транскутенай“ или правителството ще си затворят очите, когато въоръжавате една такава опасна и разпасана пасмина като нас, миньорите?

— Изобщо не смятаме да се консултираме с тях по въпроса — сви рамене Балдур.

— Освен това — продължи Рис — предлагаме, без голяма надценка, индивидуално оръжие и прибори за комуникация с нашия команден център. По-късно, когато открием врага, можем да ви раздадем и оръдия за собствена отбрана.

— Брей-брей — поклати глава Доу. — Вие, смешници такива, хич не си поплювате.

— Нямаме време за това — отвърна Рис. — А сега ще ни трябва малко сведения по въпроса как точно действат миньорите и по какъв начин можем да ги опазим от нападения. Казвате, че работите сами. Бихте ли искали да се съберете по двойки или на малки групи заради собствената ви безопасност?

— А, това няма да стане — отсече Доу. — Така ще трябва непрестанно да се следим едни други, за да не би някой да отмъкне чуждия дял. Или ние да откраднем неговия.

— Хм, нищо чудно и в това да се крие ключът за загадката — промърмори Мшел. — А какво ще кажете, ако конвоираме миньорите до местата, където разработват залежите, и после ги придружаваме обратно?

— Това може да стане — рече Доу. — Макар че важат същите предразсъдъци.

— Ясно — кимна Мшел. — Хрумна ми още една идея. Прегледах докладите за нападенията и убийствата на миньорите. Горедолу кога след като поискат концесия за нова разработка, което, както разбрах, става по радиостанцията тук, в офиса на „Транскутенай“ в Шеол, биват нападнати?

— Мама му стара! — изруга Доу. — Май никой не се е сещал за това!

— Възможно ли е да се подслушват честотите, на които се предават подобни съобщения, и след това врагът да се насочва право към жертвата, направила откритието?

— Напълно възможно.

— Ето нещо, което трябва да се промени, госпожо Доу — подчерта Рис. — Можете ли да убедите миньорите да се явяват лично в офиса на „Транскутенай“, за да заявяват правата си върху откритите рудни залежи?

— Викайте ми Ел Си. Ще се опитам и мисля, че ще ме послушат. Особено след като им обясня, че съобщенията по радиостанцията са сигурен начин скоро след това да им видят сметката. Друго има ли?

— Най-важното — рече Рис. — Базата на нападателите. Никой не знае къде е. Вашите хора ще могат ли да помогнат за откриването ѝ?

— ... моите хора могат да поразпитат насам-натам — чу се гласът на Доу от малкия говорител. — Проблемът е да не би това да предизвика ответна реакция. И все пак ще разпратя съобщения. — Настъпи пауза. — Все още не мога да повярвам — заговори отново тя, — че ще ни продадете ракети. Истински, готови да видят сметката на негодниците, противокорабни ракети.

Рис изключи записващото устройство и огледа каюткомпанията на „Бууп“ и четиримата членове на „Звезден риск“.

— Това горе-долу са най-интересните моменти от записа — обобщи тя. — Проклета да съм, ако знам дали миньорите са на наша страна или не.

— Вероятно не — рече Джасмин. — Предполагам, че ще трябва да се случи нещо по-сериозно, преди да се съюзят с нас.

— Така е — съгласи се Балдур. — Като например да спипаме някой от негодниците и да го подложим на разпит, за да ни изпее всичко, което ни интересува.

— А ако се опъне — обади се Гуднайт, — завързваме го за масата и започваме да му изтръгваме ноктите един по един. — Съжалявам, приятели, но се налага да си вървя. Ще вечерям с малкото си братче. Мисля да му задам няколко въпроса.

— Дръж ни в течение — погледна го насмешливо Рис.

— Обещавам, обещавам.

— Аз също имам работа — надигна се Грок. — Трябва да довърша настройките на апаратурата за засичане и подслушване.

Чес Гуднайт избухна в смях. Макар и малко неохотно, брат му Рег се присъедини към него.

— Щеше да е още по-смешно — подхвърли той, — ако ченгетата не търсеха теб, а мен.

— Не се безпокой. Имаш непробиваемо алиби.

— Така е — кимна Рег. — Опитах се да убедя онази дребна червенокоса сладурана... не помня как ѝ беше името... че ще ми е приятно, ако се съгласи да танцува с мен.

— Но не стигна доникъде, нали? — подсмихна се Чес. — Защо си мислиш, че можеш да имаш по-голям успех от мен?

— И аз се питам същото — рече Рег и за миг се намръщи. — Както и да е — той махна с ръка. — Това е част от ролята на по-малкия брат, предполагам.

Чес не пропусна да забележи мимолетната промяна в изражението му.

— Все още си ми сърдит, нали? Ако е така, приеми извиненията ми. Готов съм да си ударя челото в пода.

— Не — поклати глава Рег. — Не ти се сърдя. Не ти бях ядосан дори тогава. Сигурно защото съм разбрал доста отдавна, че по-големите братя вършат такива неща.

Той си сипа още вино.

— Честно казано, единственият път, когато ти се разсърдих, беше през онази година в Харвард, когато чековете престанаха да идват.

— Нямах избор — оправда се Чес. — Тогава ме спипаха за първи път.

— Зная — кимна Рег. — И все пак за мен беше тежък удар — трябваше да напусна учебните занятия и да се хвана на работа. Преди това не си давах сметка какви надути задници са колегите ми. Не можеш да си представиш физиономията им, когато идваха в пералнята с кошовете мръсни дрехи. Виждах ги как се подсмивват — още един слуга от работническата класа. Но накрая възмездието дойде. Знаеш ли, че ако смесиш един определен химикал с пикня и сетне я изсипеш на яката на негодника, когато облече дрехата и започне да се поти, което става най-често, докато натиска някоя мацка, миризмата се връща с утроена сила?

И двамата отново избухнаха в смях.

— Какво пък — поклати доволно глава Чес. — Ще ти призная, за мен е истинско чудо, че двамата може отново да сме заедно и аз да съм на свобода.

Лицето на Рег отново стана сериозно.

— Да, като изключим някои дребни проблеми, разбира се. Най-вече свързани с тези негодници, дето кръстосват околното пространство и изстребват миньорите ми. „Транскутенай“ не е благотворителна организация. Плащат добре, но не са склонни да прощават грешките. Объркаш ли нещо, смятай, че ще чуеш свистенето на брадвата. Пък и знаят как да те изстискват докрай. Погледни ме, Чес. Аз съм на двайсет и осем земни години. Без жена и деца, дори без собствен дом. По дяволите, нямам си дори приятелка в Шеол.

— Искаш ли да имаш? Точно в Шеол?

Рег се засмя.

— Май си прав. Трябва да престана да се оплаквам. Кажете сега защо ме покани на вечеря?

— Първо — отвърна Чес, — за да видя дали важна клечка като теб ще получи по-добро обслужване и храна в тази дупка, от която не останах доволен миналия път. — Той погледна намръщено управителя. — И тъй като нещата сега са различни, опитът си заслужаваше. Оттук нататък ще се представям като брата на Рег Гуднайт. А сега сериозно, имам няколко въпроса. По работа.

— Давай — подкани го Рег. — Стига преди това да ми направиш една малка услуга.

— Каквото пожелаеш.

— Разбрах, че твоите хора са си набавили разни неща, от тези, дето трудно се намират...

— Като запалителни пръчки? — подсмихна се Чес.

— Именно, става дума за корабите, които са купили. От централата на „Транскутенай“ здравата ме смъмриха. Наложих се да обяснявам разни неща.

— Най-вече по отношение на разходите, предполагам? — досети се Чес Гуднайт. — Ще ти кажа, че никой от нас не би искал да го притискат до стената.

— О, не — побърза да възрази Рег. — Можете да си купувате каквито... хм, инструменти са ви нужни. Но направи ми една услуга и първо се консултирай с мен за вашите доставчици. Компанията, която ви е осигурила корабите, е от тези, с които „Транскутенай“ не търгува, поне от известно време насам. В тази част на звездния куп съществуват само няколко едри доставчици и ние имаме свои предпочитания към тях.

— Искаш да кажеш, че трябва да търсим само такива, от които „Транскутенай“ получава комисионна?

— Не зная какво имат предвид в централата — оплака се Рег. — Лично аз не съм пъхал пръсти в кацата с меда. Както и да е, да чуем твоите въпроси.

— Тези бандити... имаш ли някаква представа къде им е базата?

— Ни най-малка — отвърна Рег. — Както вече казах на Балдур.

— Добре. А сега един от неприятните въпроси, мое собствено производство. Възможно ли е по някакъв начин да са свързани с местното правителство?

— И защо, за Бога, им трябва да вършат подобни неща?

— Ами... например, ако са намислили да прогонят „Транскутенай“ оттук, да скъсат договора с тях и сами да прибират печалбата?

Рег понечи да отговори, но спря и се замисли.

— Щях да кажа, че не вярвам в това, не допускам, че правителството би искало да си има работа с тези мързеливи и вечно хленчещи миньори... Но... — той се замисли отново. — Не мисля, че са чак толкова лукави. Нито пък умни.

— Съществуват ли данни, от докладите за нападения и прочее, че бандитите използват едни и същи кораби, носят еднакви скафандри и са въоръжени еднотипно? Неща, които биха ни навели на мисълта, че може да са от някой отряд за специални операции? Питам, защото в армията съм вършил подобни неща, и предполагам, че тук, във Фолей, може да са си организирали своя малка, специална армия.

— Не мисля — поклати глава Рег. — Но ще прегледам още веднъж информацията за нападенията. Ти също можеш да поработиш над нея.

— Последен въпрос — рече Чес. — Кой отговаря за връзката на „Транскутенай“ с местното управление?

— Защо питаш?

— Хващам се за сламки — рече Чес.

— Една жена — отвърна Рег. — Много е печена. Към петдесетгодишна. Казва се Тан Уитли и е шеф на отдела за извънпланетно развитие на Глейс.

— Благодаря.

Рег се вгледа изпитателно в брат си.

— Чес, да не си намислил да оставаш в „Звезден риск“?

Дойде моментът Чес да се замисли.

— Поне за известно време. Докато на задника ти се пече това яйце. След това... — той сви рамене. — Назад към дивото, безгрижния живот на престъпника, сред богатство и хубави жени. Особено ако се появи по-добро предложение.

— Нека изброим още веднъж нерешените въпроси — обърна се Балдур към Рис и Кинг. — Първо, да разберем какво представлява шпионската мрежа на противника. Знаем, че имат такава, защото подбират съвсем точно целите си. Второ, разполагат ли с двойни агенти тук, в Шеол, или на някоя от станциите? Трето, как обменят информация? Четвърто, което може би е на първо място — каква е крайната им цел? И последно — къде е проклетата им база? Пропуснах ли нещо?

Двете жени се замислиха.

— Мисля, че засега това покрива всичко — обади се Рис.

— В такъв случай да се заемем с въоръжаването на нашите миньори. *Нашите* миньори, божичко, започнах да се изказвам собственически, като Рег Гуднайт. Както и да е, трябва да им осигурим охрана, което, надявам се, ще създаде възможност за нанасяне на ответен удар. И още нещо, което току-що ми хрумна. Когато Чес се върне на кораба, смятам да го поставя под карантина. Много малко хора го познават лично, освен брат му. Няма да е зле, ако запазим нещата така. Може да ни потрябва човек, който да се пъкне в дупката на плъховете, и колкото по-неизвестен е, толкова по-малко подозрения ще предизвика. Засега обаче нямам представа кога и как може да стане това.

— Но идеята не е лоша — кимна Рис.

— Съмнявам се да се понрави на Чес — рече Кинг. — И все пак по-добре ядосан подобрен, отколкото разкрит, разбит и унищожен. Нали?

— Разкрита си — засмя се Рис. — Ти си робот. Нито един човек не би произнесъл последното изречение, без да си строши езика.

Балдур я изгледа стреснато и в този миг Кинг започна да се смее.

Мшел погледна към гарафата, повдигна капачката, подуши, но миризмата не ѝ хареса и тя реши, че същото ще важи и за вкуса на напитката вътре.

Проблемът беше, че не можеше да заспи.

В опит да прогони мрачните мисли и с надежда дрямката да дойде от само себе си се сви на топка в едно от плюшените капитански кресла на „Бууп-бууп-адууп“ и се замисли за кораба.

Адмиралът, който го бе преустроил по доста ексцентричния си вкус, не заслужаваше принудително пенсиониране, помисли си тя и се прозя. А по-скоро да го прекарат под кила.

Във всеки случай от гледна точка на данъкоплатците на Съюза, които бяха финансирали — без никой да ги е питал дали са съгласни — преоборудването на кораба.

Ако имаше поне едно местенце, недокоснато от лукса и разкоша, тя със сигурност го бе пропуснала — от позлатените дръжки на шкафчетата до джакузито в банята, пригодено така, че да действа дори в безтегловност, и до скъпите гоблени по стените.

Дори кабините за управление — които бяха две, една отпред и друга на кърмата — тънеха в разкош. Корабът притежаваше доста скромно въоръжение, разполагаше само с четири картечници в сферичните стрелкови кули и една ракетна станция. Но това бе напълно достатъчно, реши тя.

Няма да се сражават с цялата вселена.

По-скоро би я обиколила на развлекателно пътешествие. Но с кого, интересно? Тя започна да прехвърля списъка с бивши любовници. По някаква причина не ѝ се нравеше идеята да се скита из галактиката съвсем сама.

Хайде, признай си, рече Рис. Всичко това е, защото се чувстваш самотна.

Така е. Но след като и без това си се размечтала, с кого би искала да си поиграеш на семейство?

Тя се върна още година назад, но не можа да открие никой подходящ за съвместно пътешествие.

По дяволите, жено. Трябва ти свестен човек, а все не можеш да го откриеш. Може би е време да...

Взривът прекъсна мислите ѝ и я накара да скочи на крака и да се втурне към пилотската кабина. Каквото и да бе това, беше достатъчно силно, за да разтърси целия кораб.

Тя включи един монитор, сканира околностите и намери мястото, където бе станал взривът.

Недалече от площадката за кацане и доста близо до щабна на „Транскутенай“ в Шеол.

Рис изтича в своята каюта, навлече комбинезона, закопча жилетката с мунициите, измъкна бластера изпод леглото и се отправи към шлюза, докато пръстите ѝ механично проверяваха оръжието.

Беше първа, но Гуднайт, Балдур, Грок и Кинг я последваха съвсем скоро.

Една от сградите на „Транскутенай“ беше избухнала и към небето се издигаха пламъци.

Балдур откри Рег Гуднайт, загледан в огъня, и го сграбчи за рамото.

— Какво се е случило?

— Не зная — отвърна Гуднайт. — Но това е... това беше миньорският център за раздаване на концесии. Вече го няма. Напълно е разрушен. — Готвеше се да каже още нещо, но се появи полицай, който носеше някаква дълга тръба.

— Какво е това? — извика му Рег.

Полицаят понечи да отмине без отговор, но после видя кой го пита.

— Прилича ми на гранатомет, господине.

— Дай да го видя — протегна ръка Балдур. — Познато ли ви е? — обърна се той към останалите.

— И още как — обади се Рис. — Използвала съм доста такива. Противобункерен гранатомет, на стандартно въоръжение в Съюзническата армия. Деветдесетмилиметров, с насочен заряд. Може да пробие почти всичко. Действа запалително, ако се постави фосфорна бойна глава. Какъвто е случаят тук.

— Има ли пострадали? — попита Джасмин Кинг.

— Не можахме да намерим портиера — докладва полицаят. — Но само него.

— Чиста работа — завъртя глава Чес Гуднайт. — И добре замислена.

— Така е — потвърди Балдур. — С един удар са унищожени всички архиви, вече не се знае кой какви находища е открил и за кои е получил концесия за разработка. Отличен избор на целта. Сега вече всички миньори в системата знаят, че не притежават нищо и няма какво да ги задържа повече тук. — Той дръпна останалите настрана от Рег Гуднайт и полицая. — Мисля, че вече се досещам за крайната цел на нашия противник — да прогони „Транскутенай“ и да накара миньорите да напуснат системата, за да може самият той да заеме мястото им.

— Едно на нула за негодниците — обяви Грок. — Налага се час по-скоро да измислим как да нанесем ответния удар.

В Шеол тъкмо започваше уикендът и от баровете се носеше ритмична, жизнерадостна музика.

Никой не беше трезвен, нито пък съвсем пиян, когато осемнайсетте кораба навлязоха в атмосферата, спускайки се право към града.

Те прелетяха на неколкостотин метра над Шеол в перфектна формация, с два други кораба, осигуряващи прикритие отгоре, направиха завой и профучаха ниско над покривите.

Миньори и граждани нададоха изплашени викове и се втурнаха да търсят укритие, всички уверени, че е ударил съдбовният им час и че нападателите се готвят да унищожат този далечен пост на цивилизацията.

Фридрих фон Балдур се бе изправил пред корпуса на „Бууп-бууп-адууп“ и се усмихваше гордо.

Радиостанцията на колана му изпращя.

— Как беше това?

Балдур включи микрофона.

— Много добре, господин Спада. Чудесно, наистина. Екипажите са отлично обучени. Можете да се спуснете долу и да пийнете по нещо.

— Тази покана е за другите — отвърна Спада. — Попитай Мшел дали в тази дупка има някакъв свестен чай. Като стана дума за това, питай я също дали ще ми прави компания. Може да пие и бира, ако иска.

— Прието, Спада.

Докато корабите се връщаха в класически „имелман“, превключили от вторични двигатели на антиграв и спуснали плазовете, за да се приземят на площадката близо до „Бууп-бууп-адууп“, жителите на Шеол осъзнаха, че не ги чака масирана бомбардировка и обстрел.

— Кучи син! — възкликна един миньор, напреднал с алкохола повече от останалите, и сграбчи Балдур в прегръдките си: — Имаме си космически флот!

Пилотите и останалите членове на екипажа бяха настанени в служебния хотел на „Транскутенай“.

Разрешиха им да излизат навън, тъй като никой от тях не притежаваше каквато и да било ценна информация.

Докато разпускаха след серията пространствени скокове, с които бяха достигнали до системата Фолей, Грок и електронните техници от неговата група се захванаха за работа.

На всеки кораб беше инсталирана черна кутия. Никой от техниците не знаеше точното предназначение на тези кутии и само Грок ги проверяваше, за да се увери, че работят нормално.

Първоначалната функция на черните кутии бе да помогнат на издирвателните групи, в случай че корабът изпадне в беда. Грок ги бе преустроил така, че да подават засичащ сигнал при запитване. Но вместо зов за помощ, те излъчваха поредица от кодирани съобщения. Тези съобщения можеха да имитират различни идентификационни обозначения — на яхти, търговски и бойни кораби на Съюза. Всички тези обозначения бяха съвсем истински.

Рис пък отиде да пие чай с Редон Спада на едно тихо местенце.

— Това е Джони Беън — в гласа на Ел Си Доу се долавяше известно презрение. Мшел вдигна глава. Мъжът бе мускулест и набит, с грижливо подрязана брада и коса. Зад него стояха още четирима. — Той не пие, или поне не прекалява с пиенето. А когато си го позволява, внимава какво говори. Използвала съм тези хора за някои деликатни операции, свързани с миньорското сдружение. Готови са да помогнат и сега, без да се интересуват за какво става въпрос.

— Дами и господа — обърна се към новодошлите Рис, — благодаря за оказаното доверие. Можете да си поръчате каквото искате, на разноски на компанията „Звезден риск“. А след това ви чака една приятна ваканция на Глейс, където ще останете инкогнито. Без никакви рискове, без напрежение и с добро заплащане.

Миньорите в Шеол бяха леко изненадани, когато един кротък техен колега на име Беън започна да прескача от бар на бар. Не пиеше, но доста често смъркаше от изпарителя, който носеше със себе си. Други миньори също искаха да пробват от неговата трева, но получаваха отказ. Никой не се обиждаше, тъй като всички знаеха, че Беън няма голям опит в нощния живот и още се учи на обноски.

Разправяше наляво и надясно, че му е омръзнал миньорският живот и че не го интересува дали нападателите са взривили службата за раздаване на концесии, тъй като знаел къде е неговото богатство и скоро щял да бъде по-заможен от Исус или Крез — в зависимост от това колко бе надрусан в конкретния момент.

Той и неколцина негови другари съвсем скоро щели да се върнат при камънаците и да станат богати, а пък всеки, който реши да им се изпречи на пътя, нека се сърди на себе си.

По местните новини съобщиха, че патрулните кораби на „Звезден риск“ са се отправили на тренировъчен полет до Уелф, най-вътрешния, почти незаселен свят на системата, където щели да проведат поредица от учения.

Малко по-късно Мшел Рис обяви, че корабите са започнали активно патрулиране из системата.

Корабът на Джони Беън, следван в свободна формация от четири други, се издигна над Шеол и изчезна в хиперпространството.

Но те не скочиха към астероидния пояс.

Вместо това, „високо“ над системната равнина, те се свързаха с патрулните кораби на Спада. Корабите им увиснаха на дрейфувача орбита около един мъртъв астероид, а ядосаният Балдур откара екипажите на обещаната ваканция в един от малко известните островни курорти на Глейс, за да ги държи надалече, докато капанът е заложен.

— Не биваше да ви казвам, че мога да управлявам всякакви кораби — оплака се той на Рис. — Сега вие с Грок ще си прекарвате

добре, а аз ще се правя на шофьор на автобус.

— Какво пък, всеки има своите щастливи мигове — погледна го ухилено Гуднайт.

— Докато се опитва да се напъха в гащите ми — засмя се Джасмин Кинг и забеляза, че ушите на Гуднайт почервеняват.

Двамата „щастливци“ се качиха на кораба на Спада, където стана доста пренаселено, и малко след това изчезнаха в N-космоса.

Мшел не можеше да си обясни как стана така, че Редон Спада бе обявен за командващ групата на пилотите. На пръв поглед изглеждаше толкова скромна и непретенциозна въпреки многобройните си отличия, и прекарваше по-голямата част от времето си да проиграва различни бойни операции на компютъра. През останалата част пишеше, или по-точно скицираше някакви абстрактни рисунки в бележника си, и правеше мили очи на Рис.

Не й досаждаше, така че засега не му обръщаше внимание.

По-лошото бе, че докато двамата си живееха мирно и тихо, останалите, изглежда, подозираха, че имат нещо като любовна връзка. Включително и голямото космато чудовище на борда. Всичко това наложи Спада да разпорежи да се пази радиомълчание, когато излязоха в нормалния космос около астероидите. Корабът му и другите четири, с техните „пудриери“, както Грок наричаше загадъчните черни кутии, се появиха в нормалния космос, заеха приблизително бойна формация, преминаха на вторични двигатели и излязоха на орбита около първия астероид, който Беън бе обявил, че ще разработва.

— Предимството на тези съдове от клас „Пир“ — обясняваше Спада — е, че са оборудвани с по-добро въоръжение от повечето кораби, могат да ги надбягат при нужда и да засичат всичко далече отвъд обсега на нормалните космически детектори. — После лицето му придоби мрачно изражение. — Това, разбира се, важи за времето, когато са били създадени. Кое е било доста отдавна. Ето защо Съюзът ги изостави тук, на границите на цивилизования свят, като ненужен скрап. Знаете ли, най-добре да си сложите скафандрите. Не е необходимо да нахлузвате шлема, просто го дръжте в ръка. Защото събитията могат всеки момент да приемат неочакван обрат.

Мшел помогна на Грок да се пъхне в огромния изработен по поръчка скафандър. Спада през това време облече своя. В тясното пространство побутването им кой знае защо й заприлича на сцена от

порнографски филм и тя започна да се кикоти невъздържано. Отказа категорично да обясни на Грок и Спада какво я е развеселило.

— Струва ми се — рече Спада и остави молива на масата, — че е най-добре да си сложим шлемовете. Току-що засякох единичен сигнал откъм мъртвия астероид, насочен, доколкото мога да определя, към нищото.

Гласът му остана спокоен, но секунда по-късно той вече си беше сложил шлема и беше преминал на вътрешна връзка.

— Осемдесет и три — съобщи по интеркома. — Не че това означава нещо. Просто съобщих на другите да са в бойна готовност, ако ме чуят да казвам някое число, което и да е то... Ах, ето ги. „Долу“, под еклиптиката.

На екрана, на който доскоро се виждаха само редките светлини на астероидите, внезапно се появиха десетина обекти с извити, разноцветни опашки, заобиколени от обозначения за техния размер и скорост.

— Носят се право към нас, сякаш са ни взели за най-обикновени миньори — обясни Спада, превключвайки отново каналите. — Примамка... готови... готови... Динсмор, внимавай какви ги вършиш... старт!

По негова команда петте примамки се понесоха с максимална тяга. Корабът на скастрения Динсмор се намираще най-отпред във формацията и вече извиваше право срещу приближаващия противник.

Почти едновременно с това от N-космоса се появиха останалите тринайсет кораба на „Звезден риск“ в три плътни формации и се спуснаха към нападателите.

Гласът на Спада бе съвсем спокоен, но Мшел забеляза капки пот на челото му зад лицевото стъкло.

Не че самата Рис бе олицетворение на спокойствието. Рядко ѝ се бе случвало през цялата военна кариера да наблюдава отстрани, без да участва, без оръжия, като бластер или дори нож, които да приковат вниманието ѝ.

Грок изглеждаше непоклатим като скала, макар че Рис не беше сигурна дали е развълнуван или спокоен, докато следеше едновременно екраните.

— Изстреляха ракети, капитане — докладва Лопес, оръжейният офицер на Спада, който също се владееше отлично. — Три — идват насам.

— Пълна готовност — обяви Спада. — Ще ги неутрализираме, после искам да изстреляме на свой ред наши, преди противникът да е осъзнал какво става. Надявам се... По моя команда... старт!

Корабът се разтресе от изстреляните противоракети. Още ракети приближаваха откъм нападателите и по тях откриха стрелба останалите кораби.

На екрана се виждаха дребни проблясъци, скоро обаче се възцари отново мрак.

— Ответен залп... огън!

Този път сътресението бе малко по-силно, тъй като противокорабните ракети бяха с дължина почти една осма от тази на патрулните кораби.

Мшел чу тихо писукане от микрофона на скафандъра, после още три се включиха.

— Всички ракети прехванаха целите... насочват се... — държеше ги в течение Лопес.

— Преминаваме към избягваща маневра — съобщи Спада, докато пръстите му бягаха по контролното табло.

Изкуствената гравитация на кораба не беше в състояние да компенсира резките извивки. Стомахът на Мшел използва възможността да ѝ напомни, че отдавна не е бил подлаган на подобни изтезания. Грок се обърна към нея и съобщи с доволен глас:

— Изглежда малкият ми фокус сполучи. Господин Спада, бихте ли предали на останалите кораби да въведат код хикс-едно-едно на техните пудриери?

— Хикс-едно-едно — повтори Спада и предаде заповедта на другите патрулни кораби.

— Това ще подразни нашите приятели — обяви Грок. — Вместо малки миньорски кораби сега всичките излъчваме опознавателните сигнали на обикалящи на нестабилна орбита скални отломъци.

— Засякоха ни... — съобщи оръжейният офицер. — Противоракетната батарея на противника откри огън... една от нашите ракети е свалена... имаме попадение!

За приближаващите се бандити, изстреляли залп от противоракети, флотилията на Спада сега изглеждаше като реещи се в космоса камъни.

— Попадение... още едно... ракети на наш курс... засечени... унищожени... — продължаваше оръжейният офицер, докато Спада танцуваше с кораба по криволичетца орбита.

— Огън! — разпореди той. — Изстреляй нова ракета.

— Момент. Те сменят курса, капитане. Май ги обърнахме в бяг.

Мшел се опитваше да интерпретира светлинките на монитора. Бяха пет... сега четири...

— Имаме три отдалечаващи се цели — докладва Спада.

— Давай след тях — подкани го Мшел. — Трябва да разберем къде им е базата.

Спада предаде заповедта на останалите.

Още един блясък на екрана... и още един...

— Изглежда се справяме по-добре, отколкото очаквахме — промърмори Спада. — Но трябва да проследим поне един от оцелелите. Надявам се последните ракети да са били изстреляни преди моята заповед за прекратяване на огъня. Защото ако не е така, ще намеря негодника, дето не може да си удържа пръста над спусъка, и ще го накарам да съжالياва. В наши дни добри пилоти се намират лесно и са по-евтини от корабите.

Той отново се свърза с флотилията и нареди на останалите да го следват, а на два — да патрулират околностите.

Последният оцелял нападател изчезна в N-космоса.

— Малко закъсня, приятелче — подсмихна се Спада. — Успях да лепна следотърсач на задника ти.

Корабът навлезе и излезе от N-пространството два пъти и при всеки от тях на монитора се появяваше малка светлинка.

Спада включи говорителя и каютата се изпълни с неразбираеми звуци.

— Предполагам, че вика за помощ — обясни той. — Но е достатъчно благоразумен да праща кодиран сигнал. Сега остава само да...

Те отново излязоха от хиперпространството и точката се появи пред тях.

— Какво пък е това? — изуми се Спада и натисна няколко копчета. — Странно — поклати глава той. — Изглежда, сякаш негодникът се е взривил. Ето, погледнете на инфрачервена светлина. Ще върна записа няколко секунди назад. Това е енергиен изблик, почти толкова силен, колкото е двигателят, и излиза от кърмата на кораба. А сега вижте прогнозираната траектория. Компютърът не е в състояние да я изчисли. Този кораб е изгубил контрол. Чудя се...

— Приблужи се до него — нареди Мшел. — И се пригответи да ни пуснеш навън. Аз не обичам да се чудя.

Жената и огромният извънземен се носеха в пространството близо до останките на бойния кораб, в който разпознаха някогашен ниарски щурмовак. Ниарите бяха усмирени от Съюза преди повече от десет години, но на цивилния пазар корабът все още се смяташе за доста модерен изстребител.

Рис го оприличи на земна сепия с издължено тяло и разперени пипала.

Двамата се приближиха и навлязоха сред останките от носа на кораба.

— Интересен взрив — подхвърли Грок.

— Така е — потвърди Рис. — Много интересен.

— Имаш ли някаква теория?

— По-добре дори. Имам обяснение — рече Мшел. — Да видим дали експлозията е оставила нещо, което да ни послужи.

— Няма съмнение — заключи Мшел, след като обърна гръб на холографското изображение на ниарския щурмовак, — че корабът е бил разрушен от вътрешна експлозия. Далече извън нашия обсег.

— Нещастен случай? — попита Джасмин Кинг. Тя стана, доближи се до масата и си сипа студен чай.

— Вероятно не — заяви Балдур.

— Със сигурност не — съгласи се Гуднайт.

— Корабът предаваше към своите, когато се взриви — обясни Грок.

— Бил е миниран — изтъкна уверено Рис. — Без знанието на екипажа, с дистанционно управление на взрива.

— Нещастният копелдак, не биваше да вика мама — засмя се Гуднайт. — И тогава тя нямаше да му натисне копчето.

— Предполагам, че сте огледали останките.

— Естествено — тросна се Мшел. — Контролната кабина и каютите на екипажа бяха унищожени, останалите помещения не съдържат нищо интересно. Стандартно обзавеждане. Никакви писма до дома, нито забравени звездни карти с червена стрелка и надпис „ние сме оттук“. Нищо, за което да се хванем.

— Поне разполагаме с някои неоспорими факти — въздъхна Балдур. — Първият, тъй като нападателите не се опитваха да унищожат или пленят миньорите, завръщащи се към заявените от тях обекти за разработване, отново се потвърждава теорията, че истинската им цел е да прогонят „Транскутенай“, по все още неизвестни причини.

— Хрумна ми една странна мисъл — обади се Рис. — Джасмин, възможно ли е „Цербер“ да са толкова алчни, че да са решили да се разправят с „Транскутенай“ и да заграбят техния дял?

Кинг се замисли.

— Ако питаш в морален аспект — то да, несъмнено — отвърна тя. — Но не мисля, че биха посмели. Ако подобно нещо се разчуе, ще изгубят цялата си клиентела, а приходите от нея са много по-големи, отколкото залежите във Фолей.

— Има нещо, за което още не сме мислили — рече Гуднайт. — Прегледах всички доклади при брат ми. Питам се дали има нещо общо между всички нещастници, чиито задници пострадаха досега?

— Е, и? — подкани го Рис.

— Ами... не съм геолог. Но да речем, злато, диаманти, маймуните на Офир. Ще трябва да се поразровя още.

— А вторият факт? — обърна се Кинг към Балдур.

— Благодаря ти. Доста се отклонихме. Вторият очевиден факт е, че който и да ръководи тази операция, ужасно държи да запази подробностите в тайна, затова и е миниран собствените си кораби. Което означава, че той или тя има важни тайни и тъкмо към тях трябва да насочим усилията си.

— Аз ще се насоча към пиенето — заяви Гуднайт и се отправи към барчето.

Балдур не му обърна внимание.

— И още нещо — заговори той. — Загубите ни в първата операция са нулеви. Противникът, от друга страна, изгуби поне шейсет души, ако можем да вярваме, че всеки от корабите е имал дванадесетчленен екипаж, както е според спецификациите на ниарските щурмоваци. Това може да е дребна загуба за Съюза, но за частна организация е истинска катастрофа. Така че, ако тези типове не се мярнат повече, можем да предположим, че са били само сбирщина наемници, работещи, за да си напълнят джобовете. Но ако покажат достатъчно мускули, в такъв случай си имаме работа със силен противник, преследващ неизвестна цел. Кое то, разбира се, прави задачата ни малко по-трудна и може би намеква за предоговаряне на условията с „Транскутенай“.

— Мисля, че е време да наречем по някакъв начин непознатия противник — предложи Рис.

— По-добре, отколкото да използваме общи изрази — съгласи се Балдур.

— Какво ще кажете за... Маргатройд? — подхвърли Мшел, спомнила си една стара книга, която бе чела в казармата.

— Маргатройд? — измърмори Гуднайт, без да се опитва да скрие скептицизма си.

— Маргатройд — повтори натъртено Рис.

— Нека бъде Маргатройд — кимна Кинг. — Така ще го впиша в архива.

— Впиши още нещо — захили се Грок. — Че резултатът става едно на едно.

— Дори по-добър.

— Но ще трябва да се постареем, за да се запази в наша полза.

Маргатройд, изглежда, действително притежаваше както собствена организация, така и определена цел. През следващата седмица бяха унищожени две изолирани миньорски станции, а един малък рудопереработвателен цех получи сериозни поражения. Изчезнаха и двама миньори, но това можеше и да е нещастен случай — миньорската професия не е от най-безопасните, както под земята, така и в космоса.

— Разбира се, че можем да осигурим безопасността ви, както и на вашите партньори — рече с успокояващ глас Джасмин Кинг.

Застанал извън полезрението на камерата, Чес Гуднайт се захили и потърка пръсти, сякаш броеше кредити.

— Първо ще ви предложи да се погрижите за сигурността на вашия район — продължаваше Кинг. — Разполагаме с ракетни установки и системи за засичане, чиято цена е далеч под тази на всеки независим доставчик в района, и те са в състояние да покрият зоната около един астероид... Така и предполагам, че това ще ви заинтригува — Кинг си отбеляза нещо в бележника. — А какво ще кажете за нашите оръдия?... Ах, разбирам, щом работите само на повърхността, те не са ви необходими... Добре, можем да го обсъдим на втори етап. В добавка сигурно ще ви е приятно да научите, че закупените от вас оръжейни системи могат лесно да се транспортират от едно находище към друго. Ще ви трябва и лично оръжие. Не искате? Ах, вече си имате. А какво ще кажете за радиостанции? Повечето наши клиенти подценяват възможността...

— Справихте се отлично с първата бойна задача — похвали Рег Гуднайт Балдур. — А сега, мога ли да попитам каква ще е следващата ви стъпка?

— Ще продължаваме да ги притискаме — отвърна уклончиво Балдур, като се усмихваше от екрана.

Гуднайт не изглеждаше удовлетворен и с това разговорът приключи.

Балдур изключи монитора.

— Той е прав — обърна се към Рис. — Нужен ни е план, нещо като генерална стратегия за борба с противника.

— Не — поклати глава Джасмин Кинг. — Първо трябва да се погрижим за себе си.

— Не мисля, че сме заплашени от нещо сериозно. Във всеки случай не и от финансови проблеми.

— Има и други опасности освен фалита — посочи суховато Джасмин.

— Да. Зная това.

— Уязвими сме по три показателя — поде отново Кинг. — Първо и най-важното, поне според мен, това е „Бууп-бууп-адууп“. Нужен ни е по-мощен уред за далечно засичане...

— Вече работя върху него — прекъсна я Грок.

— Както и обезопасен сектор за наземна поддръжка. Второто направление, пораждащо известни грижи — продължи Кинг, — е хотелът с полетните екипажи.

Гуднайт трепна.

— По дяволите! Не се бях замислял за това.

— Но аз се сетих — похвали се Джасмин. — И накрая, разбира се, трябва да пазим корабите си. Вече се погрижих и за тях. „Транскутенай“ се съгласи да ни преотстъпи своята резервна площадка за кацане, а аз наех една компания, която да построи хангари за корабите, да опъне телена ограда и да разположи алармени инсталации. Отново Грок ще ни осигури електрониката.

— Напоследък казвала ли съм ти, че те обичам? — погледна я усмихнато Мшел. — Ти мислиш за всичко.

— Разбира се — отвърна Кинг. — Нали това ми е работата?

Операторът, следящ мониторите, на които се виждаха помещенията на пилотите от „Звезден риск“, се прозя отегчено.

Ама че работа, помисли си той. Скучна, ужасно скучна. Но добре платена и ако не си завира твърде често носа в бара, нито прекалява със смъркането, ще успее да спести достатъчно, за да се прехвърли някъде другаде, където човек лесно забогатява.

А междувременно, оставаха четири часа до зазоряване.

Той натисна едно копче и изображенията на екрана се смениха с други.

Колко вълнуващо, въздъхна той. Направо да умреш от скука...

Един от индикаторите премигна, после се върна към нормалното си състояние. Ако случайно не беше гледал нататък, вероятно нямаше дори да го забележи.

Нищо тревожно, като се има предвид, че цялата система е настроена от онази космата горила.

Но за всеки случай той превключи три от екраните, един от тях в инфрачервено, отговарящи за този сектор.

Този път индикаторът се задейства трайно и подаде звуков сигнал.

Операторът увеличи образа и видя двама души, облечени в странни костюми... вероятно за изолиране телесната топлина, досети се той, затова датчиците не са ги засекли по-рано.

Двама души... носещи тежки раници.

Без да сваля очи от екрана, мъжът машинално се зае да натиска копчета и да задейства алармата в казарменото помещение. Той чу тежкия тропот на обувки от горния етаж и далечното дрънчане на изваждани от раклата оръжия.

Мъжът натисна друго копче, този път свързано с алармата на „Бууп-бууп-адууп“, който се намираше в далечния край на космодрума.

Но двете фигури продължаваха да се придвижват с необичайна бързина към хотела, към мъжете и жените, които бе нает да пази.

Той сграбчи колана с кобура и се зае да го закопчава, осъзнавайки колко напразни са усилията му и че вероятно вече е закъснял.

Първата фигура спря, а втората се наведе към раницата на човека пред нея и започна да натиска разни места. Изведнъж екраните угаснаха от внезапно претоварване и в същия миг целият хотел се разтърси от ударната вълна, подскачайки като кукла на конци.

Мъжът се хвърли под бюрото, под дъжд от сипеци се от стените предмети. Хрумна му ужасната мисъл, че ще бъде заровен жив под отломките, ако стените рухнат.

Но след това трусовете утихнаха и остана само пукотът на повредена апаратура и прекъснати кабели.

Той се надигна, като се олюляваше, приближи се до вратата и докосна сензора, за да я отвори. Беше повредена от взрива, но за щастие в средата ѝ зееше дупка. Той пъкна ръка през нея, улови дръжката от другата страна и я натисна. Отвън вече се бяха скупчили неколцина пазачи.

— Някой е поставил бомба — едва намери сили да ги осведоми той.

— Без майтап, Шерлок? — погледна го един от пазачите. — Къде ти е лупата?

— Не разбирам — поклати глава Балдур. — По някакъв начин тези двамата са преодолели външната ограда, подозирам, че е станало с помощта на техни другари. — Той изгледа останалите членове на „Звезден риск“. — Затичали са се към хотела, където са възнамерявали да поставят бомбата. После единият е взел да бърника в раницата на другия и тогава бомбата избухнала. Честно казано, не виждам никаква логика във всичко това.

— Напротив — възрази Чес. — Има известна логика. Случаят показва, че нашият Маргатройд е ужасно безскрупулен копелдак.

— Би ли ни обяснил по-точно? — помоли го Балдур. Рис също изглеждаше леко объркана.

— Намираш двама души, за които не ти пука дали ще се върнат от мисията, но същевременно не би искал да попаднат в ръцете на противника и да бъдат разпитвани. Даваш на единия бомба и му обясняваш, че след като задейства детонатора, ще разполага с примерно трийсет секунди за измъкване. Даваш на втория друга раница и му казваш, че вътре е устройството за тяхното измъкване. Когато го активира, ще се включи някаква заблуда. Може би димна завеса или фойерверки, които да заглушат инфрачервените сензори и да попречат на камерите, каквото и да е. Та той трябва да натисне копчето веднага след като първият мъж задейства бомбата. Но тези двама клоуни решават да си осигурят повече време за бягство и включват дърво диверсионната уредба, а едва след нея задействат бомбата. Истината е обаче, че и в двете раници има взривни устройства, които се задействат на мига.

— Ама че гаден номер — поклати глава Грок, но в гласа му се долавяше известно възхищение.

— По дяволите, трябваше сама да се сетя — ядоса се Кинг. — Този номер са го прилагали още в далечни времена, на планетата Земя.

— Слава Богу, че планът не успя докрай — промърмори Балдур. — Не ни остава друго, освен да намерим ново безопасно местенце за нашите пилоти, след като от този хотел остана само малко материал за скрап, да ги успокоим и да ги върнем в небето, където се чувстват по-сигурни. Но където и да е това ново място, ще трябва добре да се погрижим за тях, нали?

— Нашият Маргатройд — заяви замислено Грок — се оказа умен противник.

— Така си е — съгласи се Рис. — С толкова по-голямо нетърпение ще чакам мига, когато го спипаме.

19

Двата кораба излязоха от скоков режим и се насочиха към астероида откъм неговата сянка, вън от визуалния обхват на трите миньорски кораба и двете временни постройките на повърхността.

Радарите разполагаха едва с броени секунди, за да известят мъжете и жените с изопнати лица в кабините на щурмоваците, че въпреки грижливо подготвените планове по някакъв начин са били измамени.

След това единият от миньорските кораби изстреля две ракети. Първата мигновено прехвана целта и се удари право в носа на водещия изстребител.

Той избухна в облак от ярки цветове, завъртя се към скалите отвъд миньорския лагер и двигателите му експлодираха.

Втората ракета, вероятно отклонена от взрива, подмина целта си.

Пилотът полагаше максимални усилия да овладее кораба. За един миг дори реши, че е успял, но след това изстребителят се заклати опасно и единственото, което оставаше, бе да задейства всички спирачни системи, докато корабът се въртеше бясно около оста си. Въпреки това изстребителят се удари в равната повърхност на астероида, подскочи и се плъзна нататък.

В края на краищата успя да се приземи. Имаше трима оцелели, насинени и объркани.

Докато се надигаха, откъм постройките дотичаха облечени в скафандри тъмни фигури.

— Задръж така, Мшел — рече Ел Си от екрана. — Веднага те включвам.

Тя натисна няколко копчета и мониторът пред Мшел на борда на „Бууп-бууп-адууп“ се раздели на две. На едната половина се виждаше Ел Си в своя кабинет в сградата на миньорския съюз. На другата се появи мрачен мъж с космически скафандър, без шлем.

— Готово, Хенк — рече тя. — Свързан си със „Звезден риск“.

— За какво са ми притрябвали, дявол ги взел? — изръмжа мъжът. — Спипахме копелетата, сега ще ги осъдим и после ще увиснат на въжето. Толкоз.

— Говори Рис — намеси се Мшел. — От компания „Звезден риск“. Какво, за Бога, се е случило?

— Два кораба на негодниците се опитаха да ни нападнат — отвърна миньорът. — Не знаеха, че сме си купили от вашите ракетни системи. Единия го гръмнахме напред космоса, от втория имаме трима оцелели. Съвсем скоро ще си получат заслуженото.

— Послушай ме, Хенк — заговори настойчиво Мшел. — Тези типове са ни нужни. Трябва да измъкнем от тях всичко, което знаят, за да се доберем и до останалите нападатели.

Хенк втренчи поглед в екрана и заговори бавно и натъртено:

— Тези мръсници убиха най-добрия ми приятел. — Той извърна глава, плю и напусна обсега на камерата.

— Ел Си — рече Мшел. — Можеш ли да се свържеш отново с Хенк и да го убедиш да запази живи оцелелите, поне докато стигнем там? Ще ми трябват и техните координати.

— Ще се опитам — обеща Ел Си. — Но не зная дали ще извадим късмет, миличка.

Мшел Рис бе виждала доста трупове на мъже, жени и деца. Но никога не бе виждала тела в състоянието, в което бяха тези — голи, проснати пред купола, с леко удължени вратове.

— Обесихте ли ги? — попита тя.

— И още как — заяви с неприкрита гордост миньорът на име Хенк. — Нали обещах?

— Мога ли да попитам как точно, като се има предвид слабата гравитация на този астероид? — изсумтя Грок. Двамата с Мшел бяха долетели с един от патрулните кораби на Спада. През цялото време Рис се опасяваше, че ще закъснеят.

Така се и оказа.

— В кораба на Мел има голям хангар — обясни Хенк. — Достатъчно просторен да побере значителен товар. Има и антигравитация. А също и много удобна напречна греда на тавана.

Грок смъкна раницата от рамото си.

— Е, това очевидно няма да ни потрябва.

Вътре освен всичко останало имаше комплект със „серум на истината“ — коктейл от разни вещества, които караха жертвата да говори неконтролируемо. Един опитен разпитващ като Рис би могъл да насочва приказките ѝ в желана посока.

— Няма — потвърди тя. — Поне да претърсим телата и това, което е останало от кораба.

— И да се молим да открием нещо важно.

— Доста хитро — рече Рис, докато оглеждаше скафандрите, нищожното количество джобни пари, медала „Сейнт Мишел“ и още няколко дребни предмета. — Можеш ли да заключиш нещо от всичко това?

— Не — оплака се Грок. — Може би трябва да предоставим всичко на Джасмин? Да ѝ отнесем ли трофеите?

— Почти нищо — сподели мнението им Кинг. — Освен един интересен детайл. Две от банкнотите и три монети, намерени в джобовете на двама нападатели, произхождат от Сет V.

— Кое е?

— Съвсем близо до тук — отвърна Кинг. — Това е столицата на Тригве... място, където се набират всякакви наемници. „Цербер“ често попълваше кадрите си оттам.

— Интересно — рече Балдур. — Май открихме дупката на плъховете, в която смятахме да пратим нашия таен копой.

— Това за комплимент ли да го броя? — попита Чес Гуднайт. Но на устните му трептеше хищна усмивка.

Рис разглеждаше останалите предмети.

— Няма и следа от каквито и да било документи за самоличност. Нито писма, нито картички, нищо. Интересно как Маргатройд успява да прати хората си на мисия без каквито и да било улики в джобовете им.

— Не си ли се замисляла някога — попита Кинг, — че наемниците не са хора, които държат на връзките си с обществото?

Може би тъкмо по тази причина се захващат с подобен занаят.

Мшел се засмя суховато, но усети, че по гърба ѝ пробягват тръпки.

20

Единственото предупреждение бе тирадата от патрулния кораб:

— До централата на „Звезден риск“, тук Седми патрулен... тези негодници разполагат с крайцер... виждам го на монитора... удариха Единадесети с един изстрел... летя на максимална тяга... опитвам се да им се измъкна...

След това радиостанцията замря и всички опити да се свържат със Седми и Единадесети патрулни кораби бяха неуспешни.

Все пак имаха записа на първото предаване.

— Дявол го взел! — прошепна гневно Гуднайт. — Маргатройд наистина се е сдобил с крайцер!

На екрана се виждаше издълженият, смъртоносен корпус на кораба. Според скенера дължината му достигаше хиляда метра. Нямахше видими кули, само две торпедни тръби, през които бяха изстреляни ракетите.

— Невъзможно — заговори също така тихо Спада. — Не разбирам как една частна организация може да си набави такъв мощен военен кораб.

— Не бъди толкова наивен — рече Балдур. — Сещам се за поне няколко случая, доказващи, че грешиш.

— Отговорът може да е тук. — Кинг посочи екрана, на който бе изведен корабният регистър. — Според идентификацията това е бивш съюзнически крайцер от клас „Сенсей“. Произведен преди около стотина години, което значи, че Маргатройд го е купил доста евтино. Но ето разковничето. Корабът е проектиран така, че да бъде управляван от малоброен екипаж, под стотина души, тъй като е максимално автоматизиран. Така че не му трябва толкова много хора, колкото изглежда на пръв поглед.

Спада се наведе и продължи да чете над рамото ѝ.

— Сдвоени оръдия, четири далекобойни ракетни батареи, пет торпедни апарата, три батареи за близък бой, възможност за

планетарни бомбардировки... — Той се обърна към Балдур: — Шефе, не съм сключвал договор да се бия с нещо от такава величина.

Балдур не сваляше очи от екрана.

— Нито някой от нас — промърмори той. — Мисля, че дойде време да си поговорим с „Транскутенай“.

— Лоша работа — поклати глава Рег Гуднайт. — Само преди десетина минути получих съобщение от една от нашите външни станции. Казаха, че към тях се приближил кораб... ужасно голям и мощен кораб, и ги раздрусал здравата. Двайсет души от инженерния персонал са загинали, ситуацията на станцията е критична. Наредих им да се евакуират спешно в Шеол. Фон Балдур, има ли някакъв начин да спрем този кораб, преди да нападне Мфир?

— Повечето от корабите ми са в орбита около планетата — обясни Балдур. — Би трябвало да го спрат — в случай че реши да нападне Мфир.

— Но тогава никой няма да охранява миньорите — изтъкна Гуднайт.

— Така е.

— И какво смятате да правите?

— Мисля, че удари часът да ни уредите среща с тази местна шефка на външния отдел, Тан Уитли — рече Балдур. — Положението се влошава, време е да поискаме помощ от Съюзническия флот. Вече не става въпрос за бандитски нападения, а за планирано нашествие.

Рег Гуднайт се почеса по брадичката и кимна неохотно.

— Веднага ще ви уговоря среща.

Глейс беше зелен свят, макар и не като Земята, но също така красив. Както често се случваше, след като се бяха полюбували на тази красота, първите колонисти се бяха заели да я унищожават. Планетарното правителство, жадно за нови заселници, се бе постарало никой да не попречи на плановете на корпорацията.

— Защо — попита Рис, докато оглеждаше запрашения хоризонт — никой не наема хора като нас да слязат долу и да хвърлят по някоя бомба в тези отвратителни димящи комини?

Балдур вече спускаше „Бууп-бууп-адууп“ над главния космодрум.

— Е, добре — обади се Чес Гуднайт. — Разбирах защо ме държите под прикритие на Мфир, а също и в пояса. Но на Глейс няма пирати, нали? Освен онези, които вече са се заселили и водят законосъобразно съществуване.

— И накъде водят всички тези приказки? — попита го Балдур, без да сваля поглед от контролното табло.

— Бих искал да се поразтъпча малко, докато сме тук, нищо повече.

— Иска да каже, да се разтуши в нечии прегръдки — засмя се Джасмин Кинг.

— Възмутен съм — погледна я навъсено Гуднайт. — Може ли една млада дама да използва такъв език! А смятах да те поканя да ми правиш компания.

— Какъв смисъл? — подразни го Джасмин. — Знаеш, че отговорът ще е „не“.

— Още веднъж заявявам открито, в душата на тази женица няма и капчица романтика.

— Опитва се да измести темата — засмя се Рис. — Май не биваше да го оставяме толкова дълго сам на Мфир.

— Мислех, че си на моя страна — изсумтя Гуднайт.

Рис не си направи труда да отговаря.

— Всъщност — обърна се тя към Балдур — няма никаква причина да не разрешим на бедния момък да се повесели. Стига да е взел всички необходими предпазни мерки и документите му да са изрядни.

— Много благодаря — промърмори Гуднайт.

Балдур помисли малко.

— Е, добре — въздъхна той. — Но ще бъде като в казармата, при първи отпуск на новобранец. Разрешено ти е да се движиш в район от трийсет километра около кораба и трябва да се прибереш не по-късно от 10,00 земно време.

— Че това е още по светло! — оплака се Гуднайт.

— Защо ти е да се разхождаш по тъмно? — попита Джасмин. — Нали твърдеше, че си искал да разгледаш местните забележителности, а за това ти е нужна светлина. Освен това — добави тя, премрежила

поглед — жените нямат нищо против да ги целуват на светло. Можеш да се довериш на опита ми.

— Виждаш ли, Чес — заговори отново Рис, — взели сме присърце всички твои нужди и не искаме да се забъркаш в някоя неприятна история.

— О, вървете по дяволите! — избърбори ядосано Гуднайт, но отиде в стаята, за да се преоблече с подходящи дрехи.

Тан Уитли напомни на Рис за онзи тип работодатели, които все гледат да ти платят по-малко, отколкото искаш, и никога не са доволни от свършеното.

Беше спокойна, съсредоточена, държеше подръка всичката информация, която смяташе за необходима, и напълно съответстваше на крилатата военна фраза: „подай й малкия си пръст и ще те излапа целият“.

— Ще бъде откровена с вас, господин Балдур — заговори тя с безизразен глас. — Имаме проблеми с астероидния пояс още откакто „Транскутенай майнинг“ се обърна за първи път към нас с молба да сключим договор за неговата разработка.

— Не разбирам — каза Балдур. — Доколкото ми е известно, вие получавате доста сериозен процент от печалбата на „Транскутенай“.

— Парите не са всичко — изтъкна Уитли.

Балдур я погледна невярващо и реши да опита още веднъж:

— Мога ли да попитам с какво според вас „Транскутенай“ е надвишил правата си?

Уитли се намръщи, но не отговори на въпроса.

— Целият този договор за концесия поставя в крайно неудобно положение правителството — рече тя. — Първо, проблемът с бандитите, които, според мен, са от миньорите, доведени от „Транскутенай“.

— Не съм съгласна — възрази Рис. — Но да оставим това.

— Аз пък мисля, че е напълно възможно. „Транскутенай“ не можаха да се справят с безопасността си и поискаха от нас да повикаме Съюзническия флот. Направихме го, те пристигнаха, не свършиха нищо, но ни изпратиха чудовищна сметка за услугите си. Да не говорим за отвратителните публикации във вестниците, обвиняващи

правителството в неспособност да се справя с проблемите. След това „Транскутенай“ реши да наеме вас, което, естествено, означава, че ни чака още една голяма сметка за плащане. А вие също не сте в състояние да разрешите проблема. Вместо това пак ни карате да викаме на помощ Съюза. Мога да ви дам незабавен отговор, без да се консултирам с началниците си. Те са в течение на цялото това положение. И отговорът ми е „не“. Не можем да си позволим да поддържаме „Транскутенай“ и фирмите, които наема допълнително.

— С други думи — резюмира Балдур, — нямате нищо против наоколо да се разпореждат пирати, стига да не пострада никой от вашите хора?

— Не бих се изразила по този начин. Ако действително в този район се е появил боен кораб с недобросъвестни намерения — Уитли го изрече с недоверчив тон, сякаш не бе готова да приеме за вярно подобно предположение, — най-доброто, което може да стори вашият работодател, е да преустанови всички рудодобивни операции, докато тези неизвестни хора, стига наистина да съществуват, а не са рожба на нечие превъзбудено въображение, се уморят от престъпните си усилия и намерят друга система, където да плякосват или с каквото там се занимават.

Гуднайт седеше в каюткомпанията на „Бууп-бууп-адууп“, положил в скута си преполовена бутилка бренди. Когато видя израженията на Рис, Кинг и Балдур, той се ухили и прекара ръка по късо подстриганата си четинеста коса.

— Доколкото виждам, не само моите гемии са потънали.

— По-лошо — въздъхна Рис. — Посъветваха ни, доста любезно, да си съберем багажа и да изчезваме оттук.

— Няма да има помощ, така ли? — попита Гуднайт.

— Никаква.

— И предполагам, не съществува никаква възможност ние самите да се обърнем към Съюзническия флот? — разсъждаваше на глас Гуднайт. — А си мислех, че съм единственият тук, който си има проблеми с властите.

— Да не мислиш, че ще отговорят на зов за помощ, отправен от някакви си наемници? — попита Балдур.

— Е, казано по този начин... — въздъхна Гуднайт. — Но защо от „Транскутенай“ не се обърнат към тях? Предполагам, че си плащат данъците и са порядъчни граждани, следователно имат право на защита от пиратите.

— Попитях — сви рамене Балдур. — Брат ти каза, че първото, което ще направи „Транскутенай“, е да го уволни. Следващото ще е да ни замести. Най-вероятно като доведе „Цербер“.

— Хм — изсумтя Гуднайт. — Това може да не помогне на миньорите, но със сигурност ще навреди на банковите ни сметки. И какво ще правим?

— Ще открием базата на Маргатройд — заяви Балдур. — А след като я намерим, ще знаем къде е проклетият им крайцер и ще измислим начин да се разправим с него.

— Добра идея — кимна Гуднайт. — Въпросът е къде може да е тази база?

— Според мен — намеси се Кинг, — най-вероятно не е в пояса. Бях на друго мнение, преди да се появи крайцерът. Кораб с подобни размери се нуждае от сериозна материална поддръжка. Това означава, че базата или е вън от системата, или е на някой от трите заселени свята.

— Ако не е в системата Фолей — подхвърли Рис, — спукана ни е работата. Тогава и внучите ни няма да могат да я открият.

— Така е — потвърди Кинг. — Но имам някои идеи относно това, как би могла да изглежда.

— И по-конкретно?

Кинг поклати глава.

— Първо трябва да сведем до минимум възможностите. Мисля, че дойде време да се възползваме от необичайните умения на господин Гуднайт.

— Защо не? — надигна се обнадеждено Чес. — Започвах да си мисля, че не съм годен за нищо.

— Защо, какво се е случило? — поинтересува се Кинг.

— Запознах се с една хубавица. Млада, привлекателна и достатъчно умна, за да познае, когато вали. Идеална за едно кратко следобедно забавление — обясни Гуднайт. — Държеше се доста дружелюбно. Покани ме в дома си. За да се запозная със съпрузите ѝ. В множествено число. Уф! Да се махаме от този затътен свят и да

идем някъде, където човек трябва да се безпокои единствено да не го
оберат или убият.

21

— Разбира се — рече Рис, — най-важното нещо, преди да пратим Чес на лов за акули, е да му измислим име.

— Предполагам, че един Гуднайт на операция стига — отбеляза Грок. — Особено като се имат предвид миналите му подвизи.

Съставът на „Звезден риск“ се беше събрал на обсъждане в каюткомпанията на „Бууп-бууп-адууп“.

— Съгласна — кимна Рис. — Оставете ме да помисля.

Изпитваше странно, леко садистично удоволствие от това, че решаваха съдбата на някой друг. Сега вече разбираше как са се чувствали нейните началници.

— Харесва ми начинът, по който се забавлявате с бъдещето ми — подхвърли кисело Гуднайт.

— Ни най-малко не се забавляваме — увери го Балдур. — Просто се опитваме да ти уредим някакво бъдеще.

— С други думи — добави Джасмин, — искаме да продължиш да живееш, поне докато си намериш някоя да ти пусне... което ще се случи рано или късно, нали?

— Много смешно, няма що — ядоса се Гуднайт.

— А сега, някое случайно име ли ще изберем? — попита Кинг.

— Не — отвърна Рис. — Маргатройд доказа, че не е противник за подценяване. Така че ми се ще да осигурим на Чес максимално добро прикритие. Чес, тъй като ще играеш такъв, какъвто си, а именно подобрен... защо да не е име на истински човек, който вече не е между живите?

Гуднайт придоби замислено изражение.

— Имам нещо по-добро. Какво ще кажете за човек, изчезнал по време на акция, който все още се води на щат в регистъра на Съюза?

Мшел се готвеше да подхвърли някоя саркастична забележка, но видя изражението на Гуднайт.

— Може да свърши работа — рече тя. — Предполагам, че разполагаш с конкретно име?

— Да — кимна Гуднайт. — Раф Атертън.

— Няма ли опасност този Атертън да се появи неочаквано и да провали плановете ни? — попита Грок.

— Ни най-малка — успокои го Гуднайт. — Носех го на рамо, след като взривиха кораба ни, и при обстрела главата му бе откъсната.

— Аха — кимна Кинг. — Мога ли да попитам защо тогава не се води загинал по време на сражение?

— Планетата, от която произхожда, е на нож със Съюза, а бащата на Раф е забъркан в местната политика. Предполагам, че е предпочел синът му просто да изчезне, без официален доклад от Съюза, без погребение с почести, от страх това да не накърни кариерата му. Може би — добави той — тъкмо по тази причина Атертън е постъпил в армията.

— Е, добре — обади се Балдур, опитвайки се да разсее мрачното настроение. — Познаваш ли достатъчно добре биографията му, за да изиграеш ролята?

— Когато се криеш и чакаш някой да те нападне, имаш предостатъчно време за всякакви приказки — отвърна Гуднайт. — Ще се справя. Но какво съм правил през петте години след като... хм, съм изчезнал по време на акция?

— Занимавал си се с оръжеен бизнес — предложи Рис. — Контрабанда на оръжия. Това е отворена търговия и хора с твоите таланти се приемат добре в тези среди.

— Добре — кимна Гуднайт. — Но защо толкова далече от Сет, след като интересите ни са насочени натам?

— Защото не смятаме да те пуснем право в устата на вълка без нужната подготовка, ето защо — обясни Рис. — Вече го обсъждахме с Балдур и Джасмин. Ако навлезеш в бизнеса някъде другаде, а после се прехвърлиш на Сет, всичко ще изглежда далеч по-достоверно. Доколкото си спомням, ти не беше с нас, докато купувахме оръжия?

— Вярно е, не бях.

— Ето защо ще се заемеш с това сега, Атертън — натърти на името Рис.

— И в чия полза извършвам всички тези недотам законни операции?

— Има един чаровен малък свят на име Митидия — обясни Кинг. — Та на този свят съществува организация на ветераните,

старата гвардия, която се старае да запази позициите на диктаторското правителство. Съществуват и бунтовници, които наскоро са се разцепили, така че сега има две фракции, които биха искали да се възкачат на власт. И трите страни разполагат със свои ескадрони на смъртта, партизани в планините, плюс полицията и армията, които също се опитват да отчупят парче от баницата. Съюзът отказва да се намеси, тъй като смята проблема за вътрешен.

— Отлично — промърмори Гуднайт. — Там ли смятате да ме зарежете?

— Още по-лошо — продължи жизнерадостно Кинг.

— Съюзът не иска да се намесва, но е наложил ембарго за продажба на оръжие на трите воюващи страни. Което означава, че ще глътнат като топъл хляб всеки, който им предложи средства за изстребване на техните събратья по разум. Най-близкият свят, където хората от Митидия могат да купуват оръжия, се казва Пукерт. На пръв поглед правителството на Пукерт не би искало да се забърква с контрабанда на оръжие, но чиновниците му са корумпирани до мозъка на костите си. Така че на Пукерт има представители и на трите фракции от Митидия, които се преследват и избиват едни други, плюс всички контрабандисти на оръжие, които пристигнат с предложения за опонента. Да не говорим за Съюза, чиито операции също са донякъде в сенчестата страна на бизнеса.

— Ама че красива картинка.

— Има и още, не бързай. Освен от трите воюващи фракции трябва да се пазиш и от големите оръжейни доставчици, които никак не си падат по конкуренцията и не биха имали нищо против да ти пуснат бомба в гащите. Ах, освен това отскоро нашите приятели от „Цербер“ също основаха свой офис на Пукерт. Никой не знае за кого работят и какви може да са им целите.

— Чес, може би ще успееш да се добереш до информация за плановете на „Цербер“, докато си на Пукерт — добави Балдур. — А ние ще я продадем на всеки, който се интересува. Няколко допълнителни кредита никога не са излишни.

Чес изпъшка, облегна се назад и прокара пръсти през косата си.

— Защо точно аз, за Бога? — вайкаше се той. — Защо винаги аз? — После се намръщи, споходен от нова мисъл. — Какво ще правим с оръжията, които трябва да продавам?

— Не се тревожи за това — успокой го Рис. — Няма да се стигне дотам. Нито ще получиш пратка, нито ще я доставяш някому.

— Няма да е честно спрямо бъдещите ми партньори — посочи Гуднайт. — И все пак, как да попреча сделката да стигне до този стадий?

— Това е наша работа — увери го със сладка усмивка Рис. — Когато се стигне дотам, ще те изтеглим и ще те прехвърлим максимално бързо на Сет V.

Гуднайт я погледна объркано, сетне поклати глава.

— Е, добре — въздъхна той. — Не можеш да бъркаш в кацата, без да си изцапаш пръстите. — После се обърна към Кинг: — Ти ли измисли този план?

— С помощта на някои мои източници на информация — отвърна тя.

— Кажете ми, Джасмин — продължи той. — Има ли нещо, което не знаеш... или не би могла да откриеш?

— Има, разбира се — отвърна Кинг. — Например... кога най-сетне ще ти излезе късметът с някоя.

Гуднайт изстена отново.

Кинг се усмихна на празния екран.

— Все така предпазлив?

— Разбира се — отвърна един глас, прекаран през звуков филтър. — Как иначе ще съм все още в бизнеса?

— Навярно защото предлагаш най-добрите документи за самоличност — изчетка го Джасмин. — Майстори като теб винаги се търсят.

— Така е — отвърна гласът. — Значи ти трябва два комплекта документи. Единият на името на този Раф Атертън?

Гуднайт, който в този момент разговаряше от съседния монитор с един продавач на оръжие, дочу името и се наведе към тях.

— Три комплекта — рече той. — В случай че нещо се обърка.

— Ти ли си въпросният човек? — попита гласът.

— Аз.

— Колко подробни искаш да са легендите?

— Колкото се може повече — настоя Гуднайт. — Ако трябва, с карта от библиотеката и неплатени сметки.

— Това може да се уреди — изрече гласът. — На определена цена, разбира се.

— Цената няма значение — увери го Гуднайт, — след като е заложена главата ми.

— Харесва ми да работя с хора с подобни разбирания — заяви гласът.

Чес Гуднайт слезе от стълбичката на лайнера на главния терминал в Пукерт точно когато избухна бомбата.

За щастие инцидентът стана през един квартал и само разлюля околностите.

Гуднайт се надигна от мястото, където бе залегнал, изтупа прахта от безупречния си скъп костюм и погледна какво правят другите пътници.

Неколцина от тях имаха рефлексии като неговите и също се надигаха, усмихвайки се глуповато и избягвайки погледите на останалите. Да бе, помисли си той. Тук всички сме честни бизнесмени и нищо повече.

Той взе от земята лъскавия си куфар и като си подсвиркваше небрежно, влезе в терминала под воя на сирените и писъците на изплашените пътници.

Насочи се към спирката на автобуса, но спря.

Бомба при пристигане, помисли си той. Хубаво предзнаменование, няма що. Чес, стари приятелю, дали не е време да преосмислиш плановете си?

Той се върна в терминала, подмина сградата, от която бе излязъл, и се насочи към офисите на друга компания.

Усмихна се широко на красивата млада жена зад щанда.

— С какво мога да ви бъда полезна, господине?

— Има с какво — увери я Гуднайт. — Работата ми тук приключи ден по-рано, а полетът ми е едва след три дни. Компанията, с която летя, заяви, че не мога да го сменя с по-ранен, и затова реших да се обърна към вас.

— С радост ще ви помогнем, господине — обеща жената. — Накъде искате да летите?

При влизането си Гуднайт бе погледнал към таблото с надпис „Отпътуващи“.

— Има един полет за Денеб XII след три часа — отвърна той. — Оттам ще взема друг за вкъщи.

Жената натисна няколко копчета.

— Все още разполагаме с няколко свободни места за този полет. Ще ми дадете ли някакъв документ за самоличност, ако обичате?

— Разбира се — Гуднайт бръкна във вътрешния си джоб, извади личната карта от третия комплект, който бе поискал, и я подаде.

Усмивнатата жена отново заигра с пръсти по клавиатурата. Гуднайт се прозя, отегчен бизнесмен, който не иска друго, освен едно питие, почивка и да се махне по-скоро от този свят.

За един кратък миг усмивката изчезна от лицето на служителката и тя погледна крадешком към Гуднайт.

— Ах... само за момент, господин... въ... Хатауей. Имам проблеми с компютъра. Ще ви поръчам билет от централния пулт. След минутка се връщам.

Чес Гуднайт ѝ отправи любезна усмивка и жената изчезна през задната врата.

В същия миг Гуднайт също се раздвижи — той закрочи, ускорявайки ход, към вратата, за да напусне сградата, преди да се е появила полицията.

„Значи тези копелдаци от «Звезден риск» ми нямат никакво доверие — мислеше си той ядосано. — Собствените ми хора са ми устроили капан, в случай че ми хрумне да напусна тази помийна яма, само защото не искам да ме вдигнат във въздуха по погрешка. Или да ме намушка някой конкурент, сметнал, че му навлизам в територията. За какъв ме мислят тези от «Звезден риск»?“

Той изведнъж се захили, после избухна в смях.

Толкова по въпроса за мечтаната нова кариера като крадец на бижута.

Поне засега.

Май ще е най-добре да остане на работа в „Звезден риск“.

Вече не беше толкова ядосан. Когато си само брънка от верига в някоя тайна организация, казват ти толкова, колкото трябва да знаеш. Така процедираха в Съюзническата армия, нищо чудно, че Рис действаше по същия начин.

Не му остава друго, освен да се придържа към нейния план.

Няма проблем. Гуднайт може да се справи с това.

Той махна на едно такси и се шмугна в купето тъкмо когато на стоянката се приземи мощна кола и отвътре излязоха двама мъже с еднакви костюми, вероятно полицаи, които се отправиха забързано към терминала.

Интересно кога Рис бе успяла да устрои всичко това? Вероятно след като той бе разговарял с фалшификатора на документи.

Проклета хитруша.

От нея щеше да излезе отличен подобрен, ако не ѝ пречеше проклетият морал.

— Накъде, друже? — подкани го шофьорът.

— Към най-люксовия хотел в околностите — отвърна Гуднайт.
— Човек в моето положение заслужава най-доброто.

23

— Така харесва ли ти? — Мшел Рис протегна крак.

Джасмин Кинг огледа педикюра ѝ.

— Може би малко по-тъмно?

— Става. — Рис насочи флакона със спрея към крака си и промени шарката.

Джасмин се изкиска.

— Кое е толкова смешно? — попита Мшел. — Мене ме гъделичка, не теб.

— Винаги ли си боядисваш ноктите?

— Откакто пораснах достатъчно, че да задигам лак за нокти от магазините.

— Това е смешното.

— Защо?

— Морските пехотинци носят обувки, нали?

— Позна. Обувки за парашутни скокове, парадни обувки, за бягане, за катерене... каквито поискаш.

— Представям си как майор Рис марширува тържествено и знае, че под грубата кожа на обувките ноктите ѝ са лакирани.

Мшел също се засмя.

— Сигурно ти изглежда глупаво... но в армията няма много възможности да се почувстваш жена.

— Тогава защо постъпи?

Рис прибра флакона, сипа си вино и огледа мониторите.

— Размеквам се — оплака се тя. — Това е втората ми чаша вино за три дена.

Кинг протегна своята и Рис я напълни.

— Старият Фреди си пада по стила, а? Кристал, кожа, коприна.

— Попитах те защо си напъха сама главата в хомота, а ти смени темата — рече Джасмин.

— Ей! Това е лична работа. — Джасмин я гледаше мълчаливо. Рис продължи: — Родила съм се на един малък, беден свят, истински

пущинак. Моите родители се опитваха да се прехранват със земеделие, но единственото, което отглеждаха, бяха собствените си деца. Бях петата от общо девет. Единственият ми шанс за свестен живот бе да ме хареса някой местен ерген, да ме вземе и да ме отведе в големия град. Голям по онези стандарти, разбира се, не повече от двайсет хиляди души. Все пак едно гърло по-малко за семейството. Един ден видях обявата на стената на училището. Градският университет, известен повече със спортните си постижения, отколкото с уменията да налива познания в главите на студентите, предлагаше стипендии. Имаше едно дребно условие. Да се запишеш в отбора по свободно падане.

— Това пък какво е? — попита Джасмин.

— Явно не си чувала, а и няма откъде. Издигат те с кола толкова високо, колкото да можеш все пак да дишаш околния въздух, някъде между три и десет хиляди метра. Понякога дори по-нагоре, при големите състезания. Носиш раница с антигравитатор. Когато стигнеш предварително определената височина, скачаш от колата и започваш да падаш. Струва ти се, че летиш, дори, че се рееш, но от земята изглежда точно каквото е — че се носиш право надолу като камък. Има всякакви състезания — точно приземяване, въздушни фигури, групови маневри... все неща, които вършиш, за да ти мине по-бързо времето, докато се носиш към смъртта си. От време на време включваш и изключваш антигравитатора, за да нагласиш скоростта и посоката на полета. После, на около стотина метра над земята, го задействаш на пълна тяга. Скоростта ти спада до един метър в секунда. Ако успееш да се приземиш прав, получаваш допълнителни точки.

— Доста интересен начин да сложиш край на живота си.

— Всъщност не, ако не объркаш нещо — обясни Мшел, — като да не прецениш приземните течения или да изгубиш контрол... казват му „шашардисване“... да влезеш в свредел, да изгубиш съзнание и да се озовеш на няколко метра под земята.

— Та значи видя плаката — подкани заинтригувано Кинг, — и реши да опиташ какво е.

— Не — отвърна Мшел. — Преди това взех назаем стар антиграв от някакви приятели, а родителите ми имаха една браква, която можеше да се издига на известно разстояние над земята. Така се научих да скачам — съвсем сама.

— И получи стипендията — заключи Кинг.

— И получих стипендията — потвърди Рис. — Малко ме заболя, когато треньорът заяви, че съм била „най-интересното нещо, което е виждал след глиган с бели чорапки“.

— Какво очарователно сравнение — засмя се Кинг.

— Аха. Имаше и други момчета в групата, които ми подхвърляха подобни неща. Някои обаче се интересуваха само от скоковете и твърдяха, че удоволствието е по-голямо, отколкото при секс. Е, тогава още нямаше как да ги сравня — призна скромно Рис.

— Значи скоковете ти плащаха обучението в университета? — попита Кинг. — Какво пък, можеш да кажеш, че сама си си изкарвала прехраната.

Рис се засмя, но не отговори. Не искаше да разказва на Кинг как след първата седмица получи фобия от височината. Как повръщаше всеки път, когато излитаха, и продължаваше да ѝ се гади до самия скок.

— Колко скока имаше, когато дойде време да си вземеш дипломата?

— Някъде над хиляда. Бях избрала да специализирам бизнес-психология — продължи разказа си Рис. — Нямах търпение да пътувам по широкия свят, плашеше ме само мисълта, че ще ме натикат в някоя кантора да отговарям за кадровата политика на мегакорпорация. Истинска обществена содомия. И тогава видях друг плакат.

— За морската пехота.

— Именно. — Рис повдигна рамене. — Никой не е твърдял, че съм най-умната от семейството ми.

— Връщаше ли се понякога у дома?

— Веднъж или два пъти — отвърна Рис. — Но виждах, че вече съм се откъснала от живота на село. — Тя се понамести, за да прикрие неудобството си. — Време е ти да разкажеш нещо за себе си.

— Родена съм в семейство на бедни, но нечестни родители... — поде Кинг и в същия миг алармата засвири.

Мшел скочи към контролното табло и натисна няколко копчета. На екрана се показва ухиленият Рег Гуднайт.

— Рис, току-що получих съобщение от Ел Си Доу. Кораб на бандитите се опитал да нападне рудопреработващ цех, но късметът не бил на тяхна страна. Заловени са трима пленници, както миналия път, но сега са прибрани на сигурно място. Доу вече тръгна и скоро ще сме

при вас. Искрено се надявам този път да изкопчим нещо от негодниците!

— Идваме и ние — рече Рис и се наведе да си вземе жилетката.

— Мамка му! — изруга Рис, загледана в останките.

— Както изглежда, или някой следи непрестанно бандитите, или кодът ни не е толкова непробиваем, колкото си мислехме — отбеляза мрачно Доу.

Тежкият рудопреработващ цех, причудлива сбирщина от метални сфери, свързани с тръби, който по правило не бе предназначен за полети в атмосферата, бе ударен сериозно.

Наблизо лежеше и изтребителят, започнал първата атака. Шлюзът му зееше отворен, но това бе почти всичко, което бе останало от кораба. Внимателно поставени взривни устройства бяха превърнали бойната машина в купчина метални отломъци. Вероятно бе станало след пристигането на спасителната група.

— Негодниците са знаели какво удрят — рече Доу. — Пак ви казвам. Или са разшифровали нашия код, или разполагат с източник на сведения в централата на „Транскутеней“. Чули са, че момчетата им са попаднали в плен и се готвим да ги разпитаме, и са пратили отряд, който да почисти мястото. Ударили са нашия шлеп с ракета, приземили са се и са довършили на място работата, без да оставят следи и свидетели.

Рис, Кинг и Грок мълчаха. Спада бе приземил патрулния кораб върху каменистия астероид, недалече от останките.

Облечени със скафандри, петимата се бяха приближили до шлюза.

— Дръж под око мониторите — обърна се Рис към Спада и той кимна. — Не е изключено да се появят отново.

Тя забърза след останалите към мястото на корабокрушението.

Беше точно така, както го бе описала Доу. Кабината на пилота, сферична прозрачна издатина отпред, бе разрязана надве, като от мощен лазерен лъч.

Рис се промъкна през отвора.

Вътре бяха разхвърляни шест тела.

— Петима от тези трябва да са екипажът — заговори Доу по интеркома. — Онзи там е от нападателите.

Рис се доближи и коленичи. Нападателят беше жена, убита от метален отломък, който почти я бе прерязал надве.

— Ударили са преработвателния цех с ракета, после са разрязали кабината — заговори Рег, повтаряйки това, което вече знаеха. — Убили са един от техните, за да спасят другите двама.

— По дяволите, защо не дойдохме малко по-рано!

Мшел прерови джобовете на жената, не откри нищо, сетне разкопча скафандъра. Целият беше окървавен и тя си помисли с благодарност, че диша въздух от бутилки.

— О, Боже! — чу тя и когато се обърна, видя, че Рег Гуднайт е застанал до нея, с ръка, залепена на лицевото стъкло.

— Преглъщай бързо — нареди му. — Ако повърнеш в скафандъра, може да се задавиш.

Чу тежкото му дишане и усети, че и нейният стомах също започва да се бунтува. Кинг застана до Гуднайт и изключи неговия интерком.

През това време Грок се наведе да ѝ помогне. Сръчно измъкна трупа от скафандъра, като внимаваше да не се разпадне окончателно.

След това се зае да рови из джобовете на комбинезона.

— Нищо — докладва. — Освен една татуировка, на която пише нещо като „Луций“. И чифт най-обикновени златни обеци. Също като при предишните — напускат базата без каквито и да било опознавателни отличия и документи. Маргатройд ги държи изкъсо.

— Да, мръсниците не правят и най-малката грешка — обади се Доу, скръстила ръце. — Застреляли са ги в лицата още при влизане. Повече няма да възразявам, когато бесят пленниците. Думичка няма да кажа.

— Много хубава яхта — отбеляза Чес Гуднайт.

— Така е — съгласи се докерът. — Бас държа, че е на някой богаташ с гузна съвест.

— Как се досети?

— Поне двама души от екипажа винаги са на смяна. Освен това наоколо непрестанно обикаля един мускулест тип.

— Какво пък — рече примирително Гуднайт. — На всеки може да се наложи някой път да напусне на пожар града.

Докерът се засмя.

— Документите — нареди полицаят.

Гуднайт извади личната си карта и я подаде. Полицаят я погледна и му я върна.

— Простете, господин Атертън. Но имаме сведения за двама бегълци, за които не разполагаме с точно описание.

Гуднайт се усмихна любезно и се прибра в хотела. Пътем се зачуди дали полицаят казва истината, или някой го държи под око.

— Прощавай, друже — спря го портиерът с обръщение, което, изглежда, бе общоприето на тази планета. — Не те познавам, не носиш покана от някого, когото познавам, нито си неустоим красавец, така че няма как да те пусна в „Гъртеи“.

— Напротив, познаваш ме — отвърна Гуднайт, стиснал навити на тръбичка сто кредита. — При това достатъчно добре.

Мъжът прибра банкнотата и се ухили.

— Сега вече си спомням, че си отдавна изчезналият ми брат. Хайде, влизай. Компания ли си търсиш, или имаш среща?

— Кой може да каже със сигурност? — отвърна уклончиво Гуднайт.

Портиерът разтвори вратата пред него.

— Трябва да те поздравя — спря се Гуднайт. — За честния начин, по който си вършиш задълженията.

— Ей — погледна го мъжът. — В края на краищата ти също участваш в сценката.

— Прав си — отвърна Чес.

„Търтеи“ беше построен на три нива, подът и стените бяха изрисувани в цветовете на дъгата. Имаше различна музика на всеки етаж, приглушавана от специални завеси на вратите.

Гуднайт се насочи право към най-горния.

На стълбището стояха двама мъже, които не обръщаха внимание на танцьорките, подскачащи между масите. Просторната зала бе запълнена едва на четвърт.

— Търсиш ли някого?

— Имам среща с един тип на име Тач — обясни Гуднайт.

Мъжът, който го попита, изглеждаше впечатлен.

— Там е.

Тач се оказа едър мъжага, седнал на една маса в компанията на две жени с големи очи и усмивки и малки мозъци. Между тях бе поставен кристален контейнер, от който се вдигаше пара.

Веднага щом Гуднайт се приближи, двама мъже от съседната маса втренчиха погледи в него.

Той протегна ръце, да покаже, че не е въоръжен, и те едва забележимо се отпуснаха.

Големият мъж го изгледа с каменно изражение.

— Тач? — попита Гуднайт. — Аз съм Атертън.

Тач посочи с брадичка и двете жени се преместиха на съседната маса. Гуднайт седна.

— Нещо за пиене? — предложи Тач.

— Пия само когато приключи сделката.

— Добра политика — кимна Тач и си наля пълна чаша от контейнера. — Подочух, че имаш някои интересни пушкала.

Гуднайт не отговори, а извади малка черна тръбичка от самото си. Тач трепна, а мъжете от съседната маса посегнаха към коланите си. После Тач видя какво държи Гуднайт и им даде знак да се успокоят.

Гуднайт насочи антибъговото устройство към Тач, после го пъкна под масата и столовете.

Машинката не издаде звук. Гуднайт я изключи и я прибра джоба си.

— Така. И двамата сме чисти. Сега вече можем да разговаряме. Имам добра стока за продажба.

— Например?

— Стрелково оръжие, в момента на въоръжение в Съюзническата армия, противоракетни системи „Круп“ и други неща, на добри цени. Мога да намеря почти всичко, без бойни кораби. Всъщност, на съответната цена мога да намеря и кораби.

— Доколко е легитимна документацията?

— Сертификатът за продажба е оригинален. Макар че не бих те посъветвал да го сверяваш с производителя.

— Това няма значение — махна с ръка Тач. — А доставката?

— Предпочитам да става в открития космос — отвърна Гуднайт. — Но ако това те затруднява... ще намерим друг начин.

— Добре.

— В момента Съюзът е организиран блокада — отбеляза Гуднайт.

— Зная.

— Можем да се промушим през нея — продължи Гуднайт. — Но цената ще е двойна за планетарна доставка.

— Много е.

Гуднайт вдигна рамене.

— Компенсация за риска да те удари съюзническа ракета.

— Ще помисля върху това. А междувременно, да обсъдим някои подробности.

— Защо не?

Двамата излязоха от бара, следвани по петите от главорезите на Тач, и закрачиха по булеварда. Тач свърна в една странична уличка, където го чакаше лимузина.

— Време е да се поразходим — заяви той и гласът му едва забележимо потрепери.

— Погрешен ход, приятелче — засмя се Гуднайт. — Никога не продавай кожата на лъв, докато още е жив.

— Какво?

Един от телохранителите долови тревогата в гласа на своя шеф и посегна към оръжието.

Гуднайт вдигна ръка, докосна челюстта си и светът се забави. Тач крещеше нещо, но гласът му бе неразбираемо боботене.

В ръката си Гуднайт държеше малък, плосък пистолет.

Той простреля първия телохранител, следвайки най-важното правило на близкия бой — първият, който реагира, е и първият, за когото трябва да се погрижиш.

Прицели се наново и гръмна два пъти в шията втория мъж.

Тач се обръщаше, готвейки се да избяга.

Гуднайт го застреля в тила, след това изключи ускоряващата система.

Оставаше мъжът зад кормилото на лимузината.

Гуднайт отвори рязко вратата, дръпна мъжа навън и го застреля, докато падаше.

Миг по-късно вече седеше зад контролното табло на лимузината, която се издигаше нагоре.

— Питам се кои бяха тези идиоти, дето се опитаха да ми видят сметката? — промърмори той. — Предполагам, че никога няма да разбере. Толкова по въпроса за легалния подход. Време е за по-директни мерки.

Гуднайт се прокрадна зад отегчения полицаи, удари го силно с юмрук във врата и го положи внимателно на земята.

Изкачи се по трапа на яхтата, натисна сензора на входния люк и прекрачи прага. Зад входа започваше коридор, който преминаваше покрай луксозните спални и кухнята и достигаше до носа на кораба.

В каюткомпанията седяха двама души, надвесени над някаква игра.

Единият понечи да се изправи, но застина, като видя пистолета на Гуднайт.

— Чудесно — одобри Чес поведението му. — Остани си така.

Той ги заобиколи, като не сваляше оръжието от тях, доближи контролната кабина и побутна вратата.

— Сами сте значи — рече, като видя, че няма никой отгатък. — Кой от вас е пилотът?

Наперената брюнетка издаде напред брадичка.

— Отлично — кимна Гуднайт. — А вероятно вие сте летателният инженер?

Мъжът кимна едва забележимо.

— Предполагам, че това корито може да лети известно време и без някой да слиза в машинното — продължи с разсъжденията Гуднайт. — Така че инженерът отива на излет.

— Как ли пък не! — тросна се жената.

— Можете да го направите доброволно или насила — избирайте сами.

— Ще изляза.

— Браво.

— И, повярвайте ми, няма да кажа на никого какво е станало. Само не ме застрелвайте.

— Нямам подобно намерение — успокои го Гуднайт. — Но да се размърдаме. Искам да съм далеч от това място, когато дойде време за сън. Ти идваш с мен, сестрице. И гледай да не ми създаваш проблеми.

Мъжът се спусна по трапа, погледна през рамо към Гуднайт, който го бе изпратил до външния люк, после хукна.

— А сега да излитаме.

— Без полетен план? — попита жената.

— Представи си, че провеждаш изпитателен полет.

— По това време на нощта?

— Имаш ексцентричен собственик. Хайде, жено. Не се запъвай, защото мога да вдигна това чудо и без теб.

Жената погледна към пистолета и кимна отривисто.

— А докато въртиш кормилото — захили се Гуднайт, — ще ида да проверя какво има в хладилника. Умирам от глад.

— Много добре се скачи — отбеляза Гуднайт.

— Благодаря.

— Това е седмата ти дума към мен за изминалите четири дни — продължи Чес. — Да не си се влюбила?

Жената не отговори.

— Би ли протегнала ръка, ако обичаш?

— Какво е това?

— Спринцовка.

— Ще ме убиеш ли?

— Скъпа, ако исках да те убия, щях да те застрелям още на Пукерт. Просто ще заспиш за два земни дни. След това можеш да правиш каквото ти хрумне.

Тя дръпна ръка изплашено. Гуднайт допря върха на спринцовката до кожата ѝ. Чу се тихо свистене. Жената подскочи и се свлече в креслото. Гуднайт я подхвана и я свали на пода.

После отиде при шлюза и провери показателите.

— Обичам приятните, цивилизовани спътници като този — промърмори Гуднайт. — Без нужда от скафандър, без свободен полет из вакуума, само една лека разходка през шлюза.

Люкът на шлюза се отвори, той прескочи прага и продължи по коридора на космическата станция.

Станцията беше като дълъг, извит и заплетен коридор. Намираше се горе-долу в средата на нищото, но беше доста натоварена заради ключовото си разположение между десетина системи.

Стиснал в ръка куфар с дрехи, които съвсем наскоро бе купил, Чес доближи гишетото.

— С какво мога да ви бъда полезен, господине?

— Билет до Морски свят II, с връзка за Сет V.

Жената натисна няколко копчета.

— Можем да го уредим, господине. Но ще е малко рисковано... корабът за Морски свят II потегля след един час и ще разполагате само с четири часа за връзката с полета до Сет V.

— Много добре — кимна Гуднайт и ѝ подаде документите на Атертън. — Шефът очаква от мен да съм там час по-скоро.

Машината погълна личната карта без никакви забележки.

Какво ли щеше да стане, замисли се Гуднайт, ако вместо това бях подал третия комплект документи? Дали щеше да се получи? Или Рис се е досетила, че ги искам само за да се измъкна от „Звезден риск“?

Той реши, че Рис вероятно е заложила някакъв капан и в документите на Атертън, в случай че отново се опита да хитрува, но нямаше никакъв начин да разбере какъв е той.

Не че това вече имаше значение. Важното бе, че на Пукерт всичко мина гладко.

Когато жената се събуди, със сигурност ще изпее цялата песен. Властите няма да са никак щастливи, че някой им е оставил четири трупа и се е измъкнал безпрепятствено.

Но едва ли ще се опитат да го проследят отвъд станцията.

— Ето ви билетите, господине.

— Благодаря ви.

— Приятен полет.

— Местя нещастния си, последен оцелял топ на Е-4 и това е шах — обяви тържествено Редон Спада.

— Хм... цар на В-3.

— Не можеш да го преместиш там, заплашва го офицерът.

— По дяволите! — изруга Балдур. — Чакай малко, съвсем се обърках.

Той се наведе към дъската, после се изправи се озърна отчаяно.

— Нямах избор — успокои го Спада. — Където и да местиш, очаква те мат.

Балдур мърдаше беззвучно устни.

— Не мога да повярвам — обади се Грок зад импровизирания тезгях, който сякаш бе побрал апаратурата на малка електронна фабрика, — че хората са били достатъчно умни да измислят шаха, а не могат да го играят. И двамата щяхте да сте матирани още преди пет-шест хода. Да не говорим, че се мъчите с най-обикновена двумерна шахматна дъска.

— Благодаря за комплимента — рече Спада. — Защо не си срещеш космите срещу бълхи, или нещо от тоя род?

— Никога не съм имал такива... ах. Датчиците се задействаха.

Корабът им, заедно с още два, бе увиснал „над“ конвой от четири средни по размер товарни кораба, ескортирани от шест патрулни съда на „Звезден риск“.

Конвойт се движеше доста шумно и бавно, със съобщения на почти всички използвани честоти, за да може околният свят да узнае, че към Мфир се отправя голям керван и всеки миньор, който не иска богатствата му да бъдат откраднати, трябва да се насочи към един от трите сборни пункта на астероидния пояс.

— Бип... бип... бип. Трима са.

Три бойни кораба се бяха появили от хиперпространството на пресечен курс с конвоя.

— Предават на две, не на четири честоти — съобщи Грок. — Записвам. Ах. Ето че минаха на пета честота. Видели са конвоя, да се надяваме, че пращат сигнал обратно в N-космоса.

Балдур премести микрофона на устата си.

— До всички кораби — заговори той. — Готови за скок.

— Ето още три... и нови три зад тях. Вече имат числен превес — поклати глава Спада.

Той включи своя микрофон.

— Пригответе се — предаде на двамата си помощници. — По моя команда се спускаме рязко надолу.

— Чакайте... чакайте... хм — спря ги Грок. — Мисля, че този път са решили да не рискуват.

На екрана изникна голяма сянка.

— Ето го нашия крайцер — промърмори Балдур. — Сцената е подредена, можем да започваме действието. — Той се наведе към микрофона: — Броя до три... едно, две, скок!

Конвоят изчезна в хиперпространството.

— А сега, ако имаме късмет, нашите са се измъкнали, без да им залепят предавател — въздъхна Балдур.

— Засякох честотата, която използва крайцерът — обяви Грок. — Много добре мина.

— И ще стане още по-добре — обеща Спада. — Да се захващаме за работа, хора.

Трите патрулни кораба, останали сами сред космоса в компанията на десетте нападатели, преминаха на пълна тяга и се насочиха да пресекат курса на крайцера.

— Включи засичане на целта — заповяда със спокоен глас Спада. — Никой да не стреля без моя заповед, инак ще ви обеса за палците. Още сме извън обхват... — той погледна към оръжейния си офицер, който поклати глава.

— Засичане... засичане... помнете, един залп и веднага след това скок — нареди Спада с тон, сякаш моли да му донесат чаша вода.

— В обхвата са — съобщи Лопес.

— Изчакай... изчакай... тези глупаци, изглежда, още не са ни видели — мърмореше под нос Спада. — Вече сме съвсем близо. Мисля, че не бива да насилваме повече късмета. До всички кораби — огън!

Трите патрулни кораба изстреляха едновременно ракетите си, които се прехвърлиха за броени секунди в хиперкосмоса, върнаха се и се насочиха към крайцера.

— Време е да се прибираме у дома — обяви Спада, смятайки, че е прекалено опасно да останат, за да видят какво ще постигнат ракетите. — Изстреляйте предавател...

Миг по-късно откън вече ги обграждаха размазаните цветове на N-космоса.

— Ще умра от любопитство — оплака се Спада. — Вие двамата — продължи той в микрофона, — ще се видим с вас в Шеол. А сега да скочим обратно, да приберем предавателя и да се махаме.

— Само секунда, шефе. Изчислявам курса... скок...

Стомахът на Балдур се сви, когато откън ги обкръжи „реалният“ космос и после отново изчезна.

С тихо бръмчене компютрите записваха информацията, изпратена от предавателя на Спада.

— Имам картина — съобщи Лопес. — Изглежда сме сполучили да ударим веднъж... не, два пъти голямото корито.

— Божичко, струва ми се, че успяхме — възкликна Спада, но дори сега Балдур не беше сигурен, дали е доловил и следа от вълнение.

— Изчакваме записа от предавателя — докладва оръжейният офицер. — Потвърдено. Голям взрив ниско долу в двигателния отсек и още един, по-малък, в централната част на корпуса. Ако не друго, негодникът поне е сериозно ранен.

— Така изглежда — съгласи се Спада. — Довечера можем да си легнем спокойно с мисълта, че за известно време сме го извадили от строя.

— Да не говорим — обърна се Грок към Балдур, — че вече знаем честотите, които използват, и разполагаме с достатъчно записи, за да се опитаме да дешифрираме кода.

— Много добър ден за героите — засмя се доволно Балдур. — Наистина много хубав ден.

— Така е — съгласи се Грок. — А сега ще се погрижа нашият най-малък герой да стигне там, закъдето се е отправил, и тогава действително светът ще стане малко по-добър.

Сет V беше малък свят, който може би дори щеше да е привлекателен, ако не валеше постоянно. Но изглежда, дъждът никога не спираше, а само варираше от потоп до гъста, наситена с едри капки мъгла.

Ако слънцето беше изгряло, което така и не стана през седмицата, в която Чес Гуднайт се задъхваше в стаята си в очакване най-сетне нещо да се случи, ярко боядисаните къщички по бреговете на виещите се из столицата канали щяха да се превърнат в чудесна туристическа атракция, а разпръснатите из южното полукълбо острови можеха да бъдат благоустроени като курортни селища.

Но това също не стана.

На Сет местното население се прехранваше от лека промишленост, електронни части и земеделие.

И военни наемници.

Доста голям бизнес за подобна планета и те го знаеха.

Цял един квартал на столицата Тригве, където полицейските патрули се състояха от четирима души в пълно бойно снаряжение, бе седалище на „войниците на съдбата“ и техните клиенти.

Тук можеше да си наемеш от най-обикновен телохранител до отряд с числеността на батальон, при това напълно екипиран.

Ако Бойнгтон бе място за пилоти наемници, Сет предоставяше отлична възможност да се обзаведеш с цяла малка армия. При това не само от хуманоиди.

През дневните часове кварталът изглеждаше почти нормален, макар че правеха впечатление твърде многото барове, складове и заложни къщи.

Ресторантите бяха екзотични и в тях се поднасяха ястия от всякакви светове, на каквито е стъпвал войнишки крак през последните двеста и повече години.

В един от тях Чес Гуднайт си поръча чаша чай. Имаше малък бар, четири маси, едно сепаре и той бе единственият посетител.

При пристигането си на планетата бе извадил една от малките батерии, с които задействаше ускоряващата програма, и с помощта на главичката на карфица бе натиснал миниатюрно копче. С това батерията се превръщаше в предавател, изпращащ сигнал до един определен приемник, в случая — както се надяваше — този на Грок.

Гуднайт предполагаше, че Грок, или някой друг от „Звезден риск“, се навърта на Сет V, защото батерията се бе изключила на втория ден, вероятно след като бе получила потвърждение.

Собственикът на ресторанта мина покрай масата с бутилка в ръка и кимна към чашата на Гуднайт.

— Не, благодаря, Игорт — отвърна на поканата Гуднайт. — Бюджетът ми е ограничен.

— Не се безпокойте, господин Атертън — заяви мъжът. — Скоро сигурно ще се появи някой с дебел портфейл.

— Надявам се. Иначе ще трябва да проверя как плащат за миене на чинии.

— Шегувате се — подхвърли мъжът, но без да се усмихва. — Много смешно.

Вратата се отвори и в помещението влезе мъж, който се озърташе тревожно. Той забеляза Гуднайт и седна на стола до него.

— Как върви, Мафър? — попита го Гуднайт.

Хал Мафър бе донякъде труден за обрисоване характер. Той беше търговски посредник на наемниците и се опитваше да печели и от двете страни. Някои твърдяха, че е малко по-богат от Господ, други го смятаха за мизерстващ сутеньор.

— За мен добре — отвърна Мафър. — Но за теб не чак толкова.

— Защо, какъв е проблемът? — попита Гуднайт, като артистично добави известна тревога в гласа си. — Казах ти къде искам да работя. Сигурен съм, че ме бива повече от жълтоустите хлапаци, които той... или тя може да наеме за там, а ти не можеш да ме уредиш?

Мафър даде знак на собственика и той се приближи с бутилка в ръка.

— Държиш ли твърдо на условията си? — обърна се към Гуднайт.

— За Бога, не, разбира се.

— Аз плащам — заяви Мафър и Игорт извади чаша изпод тезгяха и наля и на Гуднайт.

— Искаш ли вода или лед? — попита съдържателят.

— Защо? И без това е достатъчно хладно, а и тази седмица вече се къпах — заяви нахално Мафър.

— Е, какъв е проблемът? — подкани го Гуднайт.

— Че си прекалено квалифициран — ако мога така да се изразя.

— Какво от това? — повдигна вежди Гуднайт. — Чух, че наемат хора за системата Фолей, а имам нужда да се скрия за известно време.

— Зная — кимна Мафър. — Клиентът направи някои проверки за теб, най-вече онази история на Пукерт. Казано с други думи — продължи той, след като пресуши чашата, — те смятат, че работиш под прикритие за Съюза.

— Какво? — Гуднайт се престори на ядосан. — От години съм в тази търговия и имам право да постъпя така, ако усетя, че ми кроят номер. Божичко, защо ли ми трябваше да се навивам за тази история с Фолей? Сигурно защото ти не предложи нищо по-интересно.

— Хайде, Раф, не се ядосвай — опита се да го успокои Мафър. — Зная, а и ти също, че Съюзът ви тъпче вас, подобрените, с какви ли не машинки и програми.

Гуднайт прехапа устни. Мафър, разбира се, беше прав.

— И сега какво — трябва да седя тук, да ръждясвам и да прахосвам последните си спестявания само защото онези малоумници на Пукерт могат да ме проследят... дори не зная дали не са сключили със Сет споразумение за екстрадиране на престъпници.

— Все още няма такава — успокои го Мафър. — Но че можеш съвсем да се разориш, е истина. Не разполагаш ли с нещо друго, с което да се опитам да убедя клиента, че си чист?

— По дяволите, не — промърмори Гуднайт. — Какво трябва да направя, за да го убедя... него или нея, че не съм на страната на закона? Да изнасям някоя бабичка? Да продавам дрога на ученици? Да оберя собствения си баща?

— Мислиш в правилна посока, приятелю. Определено се насочи в правилната посока.

Фирмата заемаше три помещения в непретенциозна, макар и модерна сграда в покрайнините на Тригве.

На вратата бе поставен надпис: „СЪЮЗНИЧЕСКИ ОТДЕЛ ЗА ПЛАНЕТАРНИ ВРЪЗКИ“. Всеки склонен към подозрителност ум би се запитал защо офиса е разположен на няколко километра от консулството на Съюза.

Чес Гуднайт притежаваше мнителен ум.

Май е време, мислеше си той, отделът да смени това име, след като Гуднайт не беше единственият, който знаеше със сигурност, че подобни кантори са всъщност шпионски центрове на Съюзническото разузнаване.

Наближаваше полунощ и Гуднайт крачеше бавно по коридора, тикайки пред себе си антигравитационна количка, пълна с четки, парцали и препарати. На джоба на работния му комбинезон се мъдреше надпис „Поддръжка“.

Той знаеше, че никой не поглежда към чистачите, нито пък запомня лицата им. Сънливият пазач на първия етаж едва повдигна вежди, докато минаваше край него. Вратите на кантората бяха заключени, но Гуднайт отдели няколко секунди, за да се увери, че вътре не е останал някой да работи до късно.

Все още изпитваше известни скрупули.

Гуднайт изключи захранването на количката пред вратата, пхна ръка под горната табла и натисна един старомоден превключвател. Открай време не вярваше напълно на сензорите, изпитваше подозрения, че могат от само себе си да се включат в първоначалното си положение. Солидното щракане винаги му действаше успокояващо.

Той се върна, без да бърза, при асансьора. Разполагаше с достатъчно време.

Беше извадил късмет — нямаше никой при будката на пазача. Вероятно човекът бе отишъл до тоалетната или за бира.

Каквото и да е.

Той излезе навън и се качи в малката товарна кола. Седна зад волана, издигна се и следва указателните знаци в продължение на няколко квартала, след което се извиси до един от скоростните коридори.

Отново валеше проливно.

Гуднайт се доближи до една малка горичка, която бе открил вчера, и приземи колата.

Би трябвало да зареже превозното си средство тук и да се върне пеша до хотела, но той обичаше да се любува на резултата от своята работа.

И получи тази възможност само след половин час.

Беше извадил мощен бинокъл от чантата и наблюдаваше с него прозорците на кантората и квартала.

Сградата, която бе напуснал преди малко, изведнъж се разтърси от мощен взрив и се обгърна в пламъци. Ударната вълна стигна до него за по-малко от минута.

Чес Гуднайт се пресегна през рамо и се потупа по гърба.

И без това никой друг нямаше да го стори. Време беше да се прибира.

— Доста впечатляващ начин да се докажеш — почти се оплака Мафър. Гуднайт сви рамене. — Проклетите агенти на Съюза сега душат навсякъде. Влияе зле на бизнеса.

— Животът е суров и несправедлив — въздъхна с философско спокойствие Гуднайт. — Е, какво каза нашият клиент?

— Първите му думи бяха „Майчице мила!“ — отвърна Мафър. — Сетне добави, че всички подобрени са побъркани копелдаци, но никога не е виждал някой, който да взриви цяла сграда. Във всеки случай, сега вече е убеден в искреността ти.

— Човече, в онази кантора вероятно е имало досиета на всички наемни войници, минали през региона за последните десет години. Всъщност не е ли време поне да ме почерпиш една бира?

— Да не мислиш, че някого го интересува какво си направил? Не и мен, във всеки случай.

— Ти си истински приятел — рече с привидно умиление Гуднайт.

— Да бе. А сега, ето ти адреса на човека, който наема хора за системата Фолей. Свържи се с него колкото се може по-скоро. До няколко дни ще те изведе оттук. Колкото по-бързо, толкова по-добре за теб, Атертън. Иначе току-виж си загазил отново.

— Никога не загазвам — похвали се Гуднайт. — Защото гледам да работя с най-добрите.

— Ах — възкликна доволно Грок. — Той пътува. — Грок погледна към един от екраните на Шести патрул. — Пътува насам, което означава, че е преминал изпитанието и е одобрен.

— Искаш ли да изключи предавателя? — попита пилотът.

— Не — отвърна Грок. — Когато стигне космопорта, ще го последваме до кораба и ще му сложим проследяващо устройство. Иначе може да изложим на опасност живота му. Знаеш колко е мнителен Маргатройд.

На кораба — малък, смет от въоръжение съюзнически разрушител, преустроен за транспортен съд — имаше седем „новобранци“. Гуднайт познаваше добре този вид кораби, използвани за тайни операции.

Вероятно разполагаше с екипаж от петнайсет души, най-малко дванайсет, в случай че не им достига персонал. Дванадесет души, които да превозят седем, помисли си той. Истинско разхищение, поне в икономически план. Маргатройд действаше като богаташ, който не прави сметка на парите. Или като държавен служител. Един от нерешените за „Звезден риск“ въпроси, заради който бе приел ролята на наемен войник.

От другите шестима, които се бяха качили на Сет V, жената имаше вид на побойник, вторият бе подлизурко, двама, съдейки по мълчаливото и спокойно поведение, бяха професионални войници, а другите двама — жадни за приключения новаци, които вероятно имаха известна подготовка в някоя териториална армия.

Раздадоха им черни комбинезони, ботуши и им казаха, че останалата част от снаряжението ще получат в „базата“.

Гуднайт забеляза, че униформите на екипажа са еднакви, нови, без емблеми. Ако тази операция се ръководеше от някого — компанията „Цербер“ или друга организация, решила да сложи ръка на богатствата във Фолей, — те се грижеха да не оставят никакви следи.

Зарадва се, когато един от новациите попита къде е тази „база“, за да бъде скастриен с грубото: „Не ти трябва да знаеш, войнико!“ Въпрос, на който би искал да чуе отговора, без да се излага на риска да бъде заподозрян.

Гуднайт си избра койка далече от останалите в помещението, предназначено за около четирийсет човека, и се унесе в дрямка, която смяташе да прекъсне едва когато дойде време за вечеря.

Тъкмо обмисляше някои пикантни подробности на предстоящата си еротична фантазия, когато някой му изръмжа в ухото.

Беше жената с вид на кавгаджия и побойник.

— Какво искаш? — попита я той.

— Струва ми се — отвърна жената, — че трябва да се организираме.

— Защо?

— За да не ни третират като новобранци.

— Послушай ме, глупачке — тросна ѝ се Гуднайт. — Избра доброволно тази работа, нали? Ако не искаш да те гонят като заек, трябваше да си останеш у дома и да се наливаш с бира, докато ти свършат мангизите и те изритат на улицата да си търсиш прехраната.

— Не съм толкова тъпа.

— О, напротив, малката — засмя се Гуднайт. Можеше да е полюбезен, но в момента не му беше до това.

Пък и имаше нужда от малко упражнения, а напоследък му се струваше, че позволява на другите повече, отколкото е редно.

Той се надигна бавно и се изправи до койката.

Жената отстъпи назад и зае бойна позиция.

Кракът на Гуднайт вече се движеше — стрелна се напред и се заби в слабините ѝ.

Жената изстена и отстъпи назад.

Гуднайт я подкоси и тя тупна с трясък на пода. Докато се опитваше да се изправи, той я изрита през ръцете и тя падна, първо на колене, сетне по гръб. После изпъшка и започна да повръща.

— Отвратително — смръщи вежди Гуднайт. — Какво пък, ще те оставя да полежиш в собствената си бълвоч. А когато се почувстваш по-добре, искам да почистиш мръсотията. След това гледай повече да не ми се изпречваш на пътя. Избери си някой от твоя калибър.

Жената кимна мъчително.

Чес Гуднайт се изтегна на койката и насочи мислите си към Джасмин Кинг. В мечтите му тя му се възхищаваше и бе готова на всичко за него.

След това му хрумна друга мисъл. Дали Маргатройд не е жена?

Ако е така, не е необходимо да е някоя лелка на средна възраст с накъдрена коса, нали? Би могла да е млада, богата и тръпнеща за секс.

Чес Гуднайт не би имал нищо против, ако шпионската работа го отведе в някой харем. Никога досега не бе попадал в такъв и се чудеше какво ли може да е вътре.

Особено ако задачата на жените в харема бе да оценят всички негови достойнства. За да докладват на Маргатройд.
Гуднайт се усмихна и замижа щастливо.

— Най-сетне имам нещо — обяви Джасмин Кинг. — Освен ако не се лъжа.

— И това ако е информация — засмя се Рис. — Да се надяваме, че е сериозно, защото нямам търпение да се махна от тази спарена каюткомпания и да започна да се срещам с хора. Докато чакаме Гуднайт да открие нещо... и Грок да ни каже... току-виж съм остаряла.

— Успокой се — рече ѝ Балдур. — Никой не иска да гони дивото.

Рис въздъхна.

— Продължавай, Джасмин.

— Хрумна ми една интересна теория за местоположението на базата на Маргатройд — поде Кинг. — Всичко започна от онзи крайцер... Бойните кораби — особено големите бойни кораби, се нуждаят от база, цехове за поддръжка, ремонтни работилници и всичко останало. Иначе не можеш да разчиташ дълго на тях. Което означава, че шансовете базата на Маргатройд да е в астероидния пояс са почти минимални. Все някой любопитен миньор щеше да я е открил. Остава да е извън системата или на някой от тукашните светове. Първото също е малко вероятно, защото наблизко няма други подходящи системи. Но все пак Грок може да го провери. В края на краищата се спрях на възможността да е в нашата система. Измислих един начин за издирване, който ще ме спаси от годините взирание в сателитни снимки. Ограничих и района на издирване, като изключих Уелф, който е прекалено слабо заселен, и трите външни планети. Оказа се, че преди трийсетина години Глейс е имала проблеми с една друга система. Страхувайки се от избухването на война, те построили няколко бази. Но после дипломатите се споразумели, не се стигнало до употреба на оръжия и базите били изоставени.

— Аха — надигна се развълнувано Рис.

— Именно — кимна Джасмин. — Какво по-просто от това да се настаниш в изоставена база? Особено ако е далече от любопитни

съседни. Та има... имало е... три или четири бази, предназначени най-вече за ранно предупреждаване, разположени на спътници около външните планети. Не можах да открия точното им място, но продължавам да го търся. Кое то само по себе си е интересен факт, сякаш някой се опитва да прикрие цялата информация за тези бази. И тук именно е разковничето за моя гордост. Успях да открия, че има четири бази на самата Глейс. Две от тях са близо до големи селища, другите две са разположени в сърцето на нищото, така че ако планетата бъде нападната, нападателите няма да знаят къде се намира космическият флот. И този път ударих на камък по отношение на местонахождението. Колкото повече мислех за това, за цялата тази бъркотия и пълната липса на информация... толкова повече се изпълвах с увереността, че има нещо гнило в тази история с базите. Не бих се учудила, ако изобщо не са били построени и средствата за тях са били прибрани от някой ловък политик. Цялата тази работа смърди и затова ми се иска да я разровя до края. Предлагам да изведем няколко патрулни кораба в орбита около Глейс и да държим под наблюдение района до външната граница на системата, в случай че Маргатройд се е настанил на някоя от луните на ледения гигант. Между другото, една интересна подробност. Една от базите на Глейс е била изоставена, преди да изчезне заплахата от война. Съществува непотвърдена информация, че Глейс е била заселена от примитивни същества преди пристигането на първите колонисти. Предполага се, че тези същества са били враждебно настроени и са се оттеглили на скрити места, където съществуват и до днес.

Рис не чу последната част, погълната от мисли.

— Според мен, по-вероятно е базата да е на външните светове — заяви тя.

— Не съм на същото мнение — възрази Балдур.

— Аз ще остана тук да пазя крепостта — продължи Кинг. Тя бръкна в джоба на комбинезона си и извади една монета. — Вие двамата се настанете на патрулните кораби, докато Грок пристигне. Ези поема Глейс, тура — ледените светове. Мшел, ти си първа. — Монетата се запремята във въздуха, Кинг я улови, постави я на опакото на ръката си и я показа. — Фреди — рече тя. — Събирай багажа.

— Проклетият ми късмет — изсумтя Балдур. — От малък съм си такъв.

— Джасмин — попита Мшел, — как научи всички тези неща?
Кинг се засмя, но усмивката ѝ бе леко загадъчна.

— Трябва да се вглеждаш упорито, сестрице, и тогава всичко ще
ти се разкрие.

— О, по дяволите! — изруга Рис и отиде да си прибира багажа.

Корабът се спускаше право надолу към назъбената скалиста пустиня, сякаш изгубил контрол и напълно обречен.

Чу се стържене на бетон и две огромни врати се плъзнаха встрани, разкривайки просторен хангар. Задвижван от антигравитаторите, транспортният кораб се плъзна вътре и се намести до гигантския крайцер от клас „Сенсей“.

В хангара все още имаше място за поне десетина бойни кораба.

Транспортната рампа на съда се разгъна и външният люк се отвори.

След няколко минути Гуднайт и останалите седмина наемници излязоха и спряха, премигвайки, под ярките изкуствени светлини.

Гуднайт подуши въздуха. Миришеше на мухъл и застояло. Очакваше да се приземят на някоя луна, а не тук, където и да бе това.

Прокънтят глас и към тях се приближи товарна кола. Тя се приземи и водачът ѝ слезе.

Беше дребен, строен, мургав, имаше тънки, внимателно подрязани мустачки и много силен глас.

— И тъй, новодошлите — изгледа ги той. — Името ми е Наваро. Това е всичко, което трябва да знаете. Аз съм вашият началник.

— Какъв чин имате? — попита един от новациите.

— Никакви чинове — отвърна Наваро. — Тук сме на работа, не в армията. — Той посочи единствената нашивка на ръкава си. — Това значи, че съм ви шеф. Всеки, който има такава, може да ви заповядва... и толкоз. Всъщност не съм от големите началници. Има неколцина и от тях. Повярвайте ми, ще ги познаете веднага щом ги видите. Когато ви кажат да скачате, ще скачате, и то толкова високо, колкото ви заповядат. А сега, намърдвайте се в асансьора и нагоре към казармите.

— Наваро, може ли да попитам нещо — спря го Гуднайт. — Какво всъщност ще правим? Човекът, който ме нае, нямаше ясна представа, само ме увери, че е сигурен начин да забогатея.

— Ще получите инструктаж, след като се настаните. Но преди това трябва да разберем кой какво може. Един от вас беше подобрен, нали?

— Аз — кимна Гуднайт.

— Значи останалите ще се включат в охраната на периметъра.

— От кого ще се пазим? — обади се този път един от опитните войници.

— От противника, който не бива да узнае, че сме тук... но най-вече от Сивите.

— И кои са тези?

— Гадни, дребни, подли туземци, които смятат, че всичко тук е тяхна територия, и ужасно си падат да виждат сметката на всеки, който е на друго мнение. Ще ги изтребвате на мига, когато ги зърнете... което няма да е чак толкова често, защото те живеят в джунглата, а ние не ходим там.

— И това ли е всичко? — попита жената, чието лице бе станало на виолетови петна.

— Да, докато натрупате известен опит и проверим какво можете — отвърна Наваро. — А после... има и други места, на други светове, където също трябва да си отваряте очите на шестнайсет, ако не искате да ви пъкнат в чувал за трупове. Имаме нужда от опитни войници за набези в космоса. Там се става богат... ясно ли е, Атертън? Както са ти казали. Стига да не станеш прекалено алчен и да започнеш да си тъпчеш джобовете. Тогава вече бъдещето ти ще се скъси. Но първо, както вече казах, трябва да ни докажете, че ви бива... че можете да се справяте със Сивите.

Жената поклати недоволно глава и тъкмо щеше да попита още нещо, когато засвириха алармите.

31

— До централата на „Звезден риск“ — заговори Рис в микрофона. — Тук Трети патрул.

Малкият патрулен кораб от клас „Пир“ се носеше на висока орбита над незаселената и неизследвана джунгла на Глейс.

— Тук контролният център — отзова се Балдур. — Докладвай.

— Говори Трети. Засякохме предавателя на Гуднайт веднага щом навлезе в атмосферата, и го проследихме, докато корабът изчезна.

— Я повтори последното.

— Изчезна — рече троснато Рис. — Няма го. Стопи се на екрана.

Пуф.

Нейният пилот, Динсмор, отмести за миг поглед от мониторите и поклати глава.

— Някакви предложения? — попита Рис.

— Съветвам ви да прелетите на голяма височина над мястото, където е изчезнал — отвърна Балдур. — Заемете позиция близо до района на последния засечен сигнал и започнете да кръжите.

— Джунглата е доста голяма — не пропусна да отбележи Рис. — Както и да е, изпълняваме. Край на връзката.

Тя погледна към Динсмор.

— Чу какво ни наредиха.

Динсмор кимна и включи двигателите на максимална мощност.

Джунглата под тях бе като плътна, непрогледна завеса.

— Наближаваме — обяви пилотът. — Тук някъде го изгубихме. Ще броя: четири... три... две... сега.

Рис прегледа всички монитори, дори този от кърмата. Не виждаше нищо, само обрасла с дървета долина, малко езеро на дъното и висока, надвиснала урва.

— Нищо, нищо и пак нищо — мърмореше тя. — Добре, Динс, изведи ни на висока орбита.

— Нали си даваш сметка, че ще се превърнем в една тлъста, привлекателна цел? — отбеляза пилотът.

— Напълно — успокои го Мшел. — Тъкмо затова разчитам на отличните ти рефлексии да ни измъкнеш, в случай че някой реши да се упражнява в стрелба по рееща се мишена.

— Ето нещо, за което сме на едно мнение — подсмихна се Динсмор, надвесен над пулта. — Започваме да кръжим.

— Все още нищо — рече Рис, която не свалеше очи от мониторите. — Следващия път направи по-широк кръг. Искам да прелетим над онази урва.

Динсмор кимна и докосна сензорите на таблото.

Отново се озоваха над първоначалната точка.

— По дяволите, само си губим... мамка му, стрелят по нас! — извика Рис. — Разкарай ни от тук, за Бога! Индикаторите ни пощуряха!

Динсмор включи пълна тяга и те се понесоха към небето.

— Една ракета ни следва... залепила се е за опашката... приближава се... опитай се да направиш рязък завой...

Динсмор дръпна ръчките и Мшел видя белезникава диря покрай десния борд. Чу се взрив и патрулният кораб се наклони на една страна.

— Удариха ни — обяви тя, съобщавайки очевидното, и превключи на кодирана честота. — Внимание, внимание! — продължи, доволна, че гласът ѝ звучеше все така спокойно. — Корабът е ударен от ракета... отбележете мястото...

— Губим мощност — прекъсна я Динсмор. — Спуснахме се под шест хиляди метра...

Моторът се закашля и изведнъж настъпи тишина.

— Време е да се махаме — заяви Динсмор, докато разкопчаваше предпазните колани. — Антигравите няма да издържат на подобно налягане.

— Тревога, тревога! — повтори отново Рис. — Падаме. Засечете мястото на предаването.

Предавателят изпука, корабът се разтърси и светлините угаснаха.

Изгубила равновесие, Рис полетя настрани и се удари болезнено в стената.

Корабните антиграви се изключиха, включиха се отново и светлините блеснаха, подхранвани от аварийния източник.

— Тази машина е обречена — промърмори Рис, докато нахлузваше бойната жилетка. Тя си проправи път до пилота и му помогна да стане. Докато го вдигаше, мъжът извика от болка. Рис го дръпна след себе си към вътрешния шлюз.

— Насам — рече тя. — Трябва да нахлузиш антиграва.

Помогна му да си сложи презрамките, а през това време корабът продължаваше да се върти.

— Божичко, как ме боли!

Рис не отговори, пъкна на свой ред крака в презрамките на своя антиграв и изруга, задето не ги бе нагласила по-рано. Двата се отправиха към шлюза, Рис затвори вътрешния люк и включи системата тъкмо когато откъм пилотската кабина започна да нахлува пушек. Помпите нагнетяваха свеж въздух с мощно свистене.

Външният люк се отвори. Синьо небе и зелена земя непрестанноменяха местата си. Тя изтика навън Динсмор, видя, че се отдалечава, премятайки се, от кораба, почака, докато люкът се обърна надолу, и скочи.

Също като в добрите стари времена, помисли си Мшел, само дето тогава корабът, от който скачаше, не се въртеше като побъркан.

Тя се наведе наляво, протегна ръце и крака встрани и стабилизира полета, носейки се стремглаво към джунглата.

Погледна надолу и прецени, че ѝ остават около две хиляди метра до върховете на дърветата. Напипа сензора на антигравитационния парашут, натисна го веднъж, забави падането, натисна отново и сведе скоростта до по-разумни граници.

Динсмор, който, изглежда, бе включил своя антиграв на пълна мощност, се рееше на петстотин метра над нея.

Мощен рев разтресе въздуха и Рис видя, че към нея се носи атмосферен разузнавателен катер. Тя размаха ръце, мислейки си за спасение и предстоящата прохладна напитка.

В този момент над рева на двигателите се чу зловещото тракане на картечница. Трасиращи куршуми описаха зеленикава дъга в небето, която опря в тялото на Динсмор. Пилотът дори не успя да извика, защото за миг бе разкъсан и кръвта му се спусна като ален дъжд към джунглата.

— Мръсен, безпощаден кучи син! — изръмжа Рис. Тя отпусна ръчката на антиграва и се понесе шеметно надолу, отдалечавайки се от

катера убиец.

Когато отново извърна глава, катерът вече се спускаше към нея. Изведнъж наоколо се появиха дървета и тя осъзна, че е прекалено ниско. Натисна рязко дръжката — веднъж, два пъти, и тогава катерът профуча край нея, обсипвайки пространството с куршуми.

Едва сега пилотът също забеляза, че се е снижил на опасна височина, изключи двигателите и задейства антиграва на максимална мощност. Катерът повдигна нос, понечи да смени посоката, но се заклати и тогава вече беше твърде късно.

— Откарай мръсния си задник право в пъкъла! — изръмжа Рис, загледана в огненото кълбо, което се издигаше над дърветата само на двеста метра от нея. Секунди по-късно я застигна звукът на експлозията.

— Това да ти е за урок дето стреляш по беззащитни хора във въздуха!

Скоро след това обаче тя напълно забрави за катера и неговия екипаж, тъй като трябваше да маневрира между сплетените клони на дърветата, докато джунглата бързо я поглъщаше.

— „Звезден риск“ едно, тук Контролен център. Някакви нови сведения?

— Център, тук Първи. Намирам се в орбита над мястото, където бе подаден сигналът за помощ... Нищо... Превключвам на Десети.

— Център, говори Десети. Виждам от земята да се вдига дим. Искате ли да се приближа?

— Десети, тук Център. Снизете се... внимателно. Долу нещо хапе. Превключвам каналите. Първи, тук Център. Осигурете периметъра на Десети.

— Разбрано.

— Център, тук Десети. Приближавам се до източника на пушека. Вероятно е от катастрофа. Никакви признаци за оцелели.

— Почакайте, Десети.

Балдур обърна гръб на екрана.

— Грок, имаш ли нещо за мен?

— Не — отвърна извънземният. — Предавателят на Гуднайт или не работи, или е блокиран. Никакви сведения за Рис и Динсмор на честотата за издирване и спасяване.

Балдур включи микрофона.

— Десети, тук Център. Открихте ли нещо?

— Все още не.

— Първи, тук Център. Как е при вас?

— Нищо, шефе — чу се гласът на Редон Спада.

Балдур мислеше трескаво.

— До всички станции на „Звезден риск“... приберете се в базата. Повтарям, приберете се в базата! — Той погледна отново към Грок. — Не изпускай от поглед мониторите на проследяващата система.

— Какво смяташ? — попита го Кинг.

— Мисля, че изгубихме Рис — заяви мрачно Балдур. — А най-вероятно и Гуднайт.

Мшел Рис бе приклепнала на един клон под най-горния слой на джунглата, но въпреки това на петдесетина метра над земята.

Беше се съсредоточила върху предстоящото спускане, за да не мисли за смъртта на Динсмор.

Стегни се, рече си тя. Лошите винаги правят такива неща. Нали затова са лоши.

Тя се усмихна уморено. Сякаш добрите също понякога не вършеха подобни работи, от чиста необходимост. Не че това я успокояваше по някакъв начин.

Рис преметна раницата с антиграва през рамо, бръкна в един от множеството джобове на жилетката и извади метална кутия със саморазвиващо се въже. Закрепи единия край на въжето за клона, на който стоеше, и започна да се спуска бавно надолу.

На десетина метра от земята спря и почака няколко минути. Видя три-четири дребни животинки и насекоми, но нищо, което да изглежда заплашително. Спусна се на земята, опря гръб на дървото и се огледа.

Гората беше много красива, макар сенчеста и мрачна, гъстите клони на дърветата не позволяваха на ниската растителност да избуи. Ако имаше табелки, щеше да прилича на ботаническа градина. Разбира се, с извънземни образци. Зеленият цвят бе приглушен, размесен с ръждивочервени тонове. Земята под краката ѝ бе мека, покрита с пластове гниеци листа.

Едно дребно животинче я наблюдаваше изпод паднал клон. Можеше да е катерица, ако не беше аленочервено и с шест крачета.

Тя се раздвижи, животинчето подскочи и изчезна от погледа ѝ.

Мшел прегледа съдържанието на джобовете на жилетката. Имаше доста добра представа какво държи там, но това беше стандартната процедура при подобни ситуации.

Изведнъж над главата ѝ се чу шум от двигатели. Без труд тя разпозна характерния вой на патрулните кораби от клас „Пир“.

Свои — сигурно я търсеха.

Бръкна в един от джобовете и извади радиомаяка. Включи го и едва тогава забеляза зловещата пукнатина от едната страна и стърчащите през нея жици.

На екрана нямаше нищо.

За всеки случай тя реши да го остави в режим на предаване.

— До всички, които ме чуват, аз съм от екипажа на сваления патрулен кораб. Имайте предвид, че в района се навърта противник. Повтарям отново, в този район действат вражески сили.

Не си съобщи името, защото ако неприятелят също подслушваше тази честота, можеше да го използва като примамка.

Не последва никакъв отговор.

Може би, помисли си тя със слаба надежда, е повреден само приемникът.

Повтори съобщението, но малко след това корабът отгоре описа широк завой и се отдалечи.

Какво пък, рече си Рис, изглежда, ще се наложи да се поразгъпча. Зачуди се дали да не остави предавателя тук, за да привлича неприятеля, но после си спомни, че според стандартните указания никога нищо не се захвърля, дори ако е безполезно.

В друг джоб Рис откри позициониращ приемник и го включи. Екранът светна, но остана празен.

Чудесно, рече си тя. Тези нещастници от Глейс дори нямат спътникова навигация. Не бих се учудила, ако излизат на лов с копия.

Рис се отпусна на земята, напипа в джоба на комбинезона си компаса и го постави на ръката си. Сетне похапна малко шоколад, докато се опитваше да си създаде мислена представа за района, в който се намиреше.

Нататък... откъдето дойдоха... се виеше река, достатъчно голяма, за да може да се спусне по нея със сал. Още по на юг би трябвало да е градът.

Доста голямо разстояние за излет. Седмица, дори може би две.

И какво от това? Рис бе привикнала с подобни маршове.

Тя се изправи, метна на рамо антиграва и пое.

Всяко пътешествие, дори такова от хиляда мили, винаги започва с първата крачка.

Ама че потискаща мисъл. Най-добре да си намери друга тема.

И най-вече, не биваше да мисли за свирепите туземци, които бе споменала Кинг и които може би я дебнеха зад всеки храст. И без това си имаше достатъчно ядове.

Малко преди здрач започна да се оглежда за подходящо място за нощен лагер. Откри едно, което ѝ се стори почти идеално — голямо дърво, с разклонение на около петнайсет метра от земята, труднодостъпно за местните зверове. Наблизо имаше ручей. Тя се наплиска, но не посмя да пие от водата.

Използва една подгриваща таблетка, без мирис и изпарения, за да затопли вечерната си порция.

Една от най-съкровениите тайни на Рис бе, че тя харесваше земната храна, нещо, което би я превърнало в обект на присмех във всички военни среди. Особено си падаше по готвени ястия, макар тя самата да не умееше да готви, дори се чувстваше неловко в кухнята.

За вечеря си бе избрала месо със сос от червен пипер, сушени зеленчуци с характерен горчив привкус, чай, който реши да остави за сутринта, тъй като искаше да поспи, както и сухи плодове. След като се нахрани, тя се изкатери чевръсто до разклонението.

Тук се намести в своя спален чувал, настани се удобно и като призова всички приятни мисли на света, се унесе, стиснала в ръка тежкия бластер.

Заспа далеч по-лесно, отколкото предполагаше, вероятно защото бе уморена. Събуди се внезапно в мрака, дочула, че нещо души в подножието на дървото. По звуците приличаше на някое едро и зло животно, но можеше да е шестокраката „катерица“ с малко по-дебел глас.

Рис се поколеба дали да не прати няколко предупредителни изстрела надолу, но се отказа, за да не разяри допълнително животното, ако е едро, а и защото шумът от изстрелите щеше да се чуе надалече.

След известно време животното си тръгна и Рис отново заспа.

Не помнеше да е сънувала, когато призори я разбуди неясно безпокойство. Тя остана да лежи неподвижно, стиснала в ръце оръжието. Но наоколо не се долавяше движение.

Слезе от дървото, нарамила багажа, изми се на потока, изяде нещо, което приличаше на изсушено яйце, няколко бисквити и един богат на белтъчини полуфабрикат, по неясна причина подправен с канела, изми си зъбите и пое на запад.

Беше по обяд, когато Мшел чу писъци. Идваха отблизо и издаваха агония. Би могла да си помисли, че не излизат от човешко гърло, ако не бе виждала твърде много изтерзани войници и не знаеше, че хората също са способни да издават подобни звуци, когато са измъчени до крайна степен.

Една разумна жена би свърнала в противоположна посока или най-малкото би ускорила крачка, без да се отклонява от следвания курс, вместо да се забърква в нова и вероятно неприятна история.

Тя обаче извади оръжието, постави пръст на спусъка и палец на предпазителя и се приближи.

Подуши дим и след броени секунди бе в покрайнините на неголяма поляна.

Четирима мъже, облечени с комбинезони и тежковъоръжени, се бяха събрали около огън.

На земята до огъня лежеше странно същество, което бе вързано. Сиво на цвят, високо около метър, облечено в нещо като бричове с тиранти.

Имаше плосък череп с издадена долна челюст и надвесени над очите вежди. Челото му бе покрито с четина, която се спускаше назад по гърба.

Близо до него се въргалияше най-архаичното оръжие, което Рис бе виждала някога. Приличаше на музеен експонат, от онези, които някога са изстрелвали каменни топчета с помощта на натъпкван през дулото експлозив. До него имаше късо копие с нещо като кремъчно острие.

Още две тела лежаха проснати в другия край на поляната, едното с размерите на „зряла самка“, а другото на „дете“. Вратът на „детето“ бе изкривен под неестествен ъгъл.

Един от мъжете държеше метална пръчка, която загреваше на огъня. Чуждоземецът стенеше и Рис забеляза следи от изгаряне по краката му.

Мъжът взе нажежената пръчка с ръкавици и се наведе над извънземния. Засмя се зловещо и съществото нададе уплашен вик.

Другите трима се разсмяха дори по-силно от първия.

Рис коленичи, подпря бластера на сгъната си ръка и простреля палача в тила. Главата му се пръсна и мозъкът му потече по чуждоземеца.

Останалите трима скочиха, завъртяха се и втренчиха погледи в Рис.

— Играта свърши, момчета — обяви тя с ведър глас. Първият посегна към пистолета в кобура си и Мшел го гръмна два пъти в гърдите. После премести дулото надясно, застреля втория мъж в лицето, сетне прати два изстрела в корема на третия.

Почака, докато ехото от гърмежите утихна в джунглата, и излезе на поляната.

Изтика с крак падналия върху чуждоземеца мъж и съществото втренчи в нея разширени от ужас очи.

Мшел извади ножа от калъфа и разреза въжетата, с които бе вързан чуждоземецът.

В началото съществото не помръдна.

Рис отстъпи назад.

Чуждоземецът продължаваше да лежи неподвижно, сякаш смяташе, че това е някакъв трик.

— Хайде, размърдай се, космата кукло — подкани го Мшел. — Тези задници сигурно имат приятели.

Никаква реакция.

Тя изръмжа недоволно, наведе се, взе старинната пушка и я подаде на чуждоземеца.

Той я пое неуверено.

В първия момент Рис дори си помисли, че ще се опита да я застреля.

Не без усилие тя му обърна гръб и започна да рови в багажа на убитите.

Намери четири бластера със сгъваеми приклади, същия брой пистолети, достатъчно муниции за малка армия, шестнайсет гранати и един безоткатен гранатомет.

Тъкмо привършваше, когато извънземният я докосна по ръката.

Тя го погледна.

Използвайки несръчно закривените си пръсти, той вдигна един от пистолетите и го притисна към гърдите си. След това го остави и я погледна въпросително.

— Проклета да съм — промърмори озадачено тя. — Какво пък, вземи го. — Подаде му пистолета, помисли малко и му връчи и останалите. Чуждоземецът издаде звук като от стрелба и посочи застреляните мъже.

— Разбира се — кимна тя. — Убий още от тези негодници, щом искаш.

Извънземният се изправи и накуцвайки, доближи тялото на „самката“.

Наведе се и изчурулика приглушено, Рис долови тъга в тона.

— Хайде тръгвай — подкани го тя. — Ще ти помогна.

Тя се наведе, взе „детето“, намести бластерите на рамото си и пое след чуждоземеца.

В началото съжаляваше, че не носи визитни картички на „Звезден риск“, за да ги забодее на труповете, но после реши, че другарите им и без това ще са достатъчно ядосани, когато ги открият.

Вървяха доста дълго и през това време Рис реши, че чуждоземецът трябва да е от онези туземци, които някога бяха прогонили глейсианците от тяхната база, за да бъде превзета по-късно от Маргатройд и компания.

Не знаеше как се казват и засега реши да ги нарича „тролове“.

Някъде по времето, когато измисли това название, небето се скри от сиви облаци и започна да вали. Рис продължаваше да шляпа из локвите, надявайки се, че скоро чуждоземецът ще я отведе под някой сух и топъл мост, както беше в легендата.

Тролът свърна от главната пътека и пое през шубраците.

Рис видя един часовой, насочил към гърдите ѝ поставена на тетивата стрела.

„Нейният“ трол нададе предупредителен вик. Другият помръдна с глава, но не стреля.

Появи се втори часовой, въоръжен с примитивна пушка, като тази на трола, и малко след това ги наобиколиха още десетина.

Те разговаряха оживено на пилешкия си език, но Рис не можа да различи в жестовете им радост от срещата.

Преброй към трийсет-четирийсет трола, всичките облечени сходно и до един въоръжени. Не можа да открие никакви полови различия.

Един от тях се приближи и я потупа по ръката. Тя сведе поглед към него и чуждоземецът разтвори в уста в гримаса, която можеше да е усмивка, протегна закривени пръсти и изигра малка пантомима, в която сякаш откъсваше от плътта на Рис и я поставяше в устата си.

„А можех да си продължа по пътя — помисли си мрачно Рис. — Защо ми трябваше да се самопоканвам на вечеря? В ролята на главното меню.“

Лагерът на чуждоземците бе примитивен — скрита от клоните на дърветата поляна, заобиколена от хълмове, в подножията им имаше пещери. Под една надвесена скала бе запален голям огън.

Примитивно, но ефективно, помисли си Рис. Скалите скриват инфрачервеното излъчване, пещерите са топли и сухи, а дърветата пречат да бъдат забелязани от въздуха.

Нейният трол ѝ посочи един камък, на който да седне. Тя положи детското тяло внимателно на земята и подреди до него оръжията.

Останалите, изглежда, едва сега ги забелязаха, защото нададоха радостни викове, сякаш вече имаше повод за празненство.

За да спечели благоволенieto им, Рис с жест им обясни, че могат да се разпореждат с тях, и се усмихна.

Настъпи тишина.

Нейният трол се приближи и протегна ръка към личния ѝ бластер.

Тя му го подаде неохотно, мислейки си, че ако нещата тръгнат в неприятна посока, поне той ще е първият, който ще умре.

От пещерата излязоха два трола. И двамата носеха къси пръчки. Те изтропаха с тях и отново настъпи тишина.

Единият посочи към трола на Мшел. Тя реши, че е крайно време да му измисли някакво име, но не можеше да си спомни дори един трол от детските книжки.

Затова го посочи на свой ред и повдигна въпросително вежди.

Сякаш той би разбрал какво иска от него.

Тролът забодя пръст в гърдите си. Рис кимна. Той изписука два пъти, много тънко. Това можеше да означава „Кой, аз ли?“ или името му, или дори „Това са ми гърдите, глупако“.

Рис реши да го кръсти Два писука.

Той ѝ обърна гръб и започна да разменя чуруликащи звуци с двамата от пещерата, посочи трупове и захленчи.

Направи няколко крачки, след това вдигна четири пъти ръка, вероятно разказвайки за четиримата мъже, които бяха убили жена му и детето. Рис разбираше, че всичко това са само нейни предположения, но в края на краищата като откривателка на племето имаше право на известна свобода в разсъжденията.

Два писука продължи с разказа и докато описваше как е бил спасен, на Рис ѝ се стори, че долавя съчувствени и одобрителни звуци.

Когато приключи, той вдигна един от бластерите и посочи към гората. Мшел реши, че може би в тази посока е базата на Маргатройд.

Двамата вождове, ако бяха такива, се отдалечиха, за да обсъдят чутото насаме.

Макар да бе сигурна, че решават съдбата ѝ, Рис се прозя небрежно. Денят бе дълъг и изнурителен.

Скоро двамата се върнаха и изчуруликаха нещо на Два писука. Той завъртя глава, обърна се и вдигна от земята нейния бластер. Държейки го за дръжката, пристъпи към нея.

Мшел трепна. Той ще умре пръв, повтори си тя, а след това онези двамата с пръчките.

След като ги повали, ще побегне, надявайки се, че останалите ще са парализирани от ужас.

Два писука завъртя бластера, улови го за дулото и ѝ го подаде.

Рис го взе и го прибра в кобура.

Тя се поклони на вождовете и на Два писука и понечи да си тръгне.

След това спря, учудена от собствената си дързост. Но морските пехотинци никога не отстъпваха, нали така я бяха учили. Дори бившите морски пехотинци. В най-лошия случай просто променяха посоката на движение.

Пък и тези дребосъци може би знаеха къде се крият проклетите бандити.

Тя се обърна.

— Момчета — произнесе бавно, съзнавайки, че троловете няма да разберат нито една нейна дума, — реших да ви погостувам малко. Ще ви покажа как да си отмъстите на онези негодници. Да си върнете за всичко, което сте преживели от хората още от първия контакт с тях.

Тя ги надари с усмивка, която не беше особено ведро.

— Сядайте, Атертън — покани го жената, без да се представя, и Гуднайт осъзна какво е имал предвид Наваро, когато каза, че лесно ще разпознаят „истинските“ началници.

Жената бе облечена със скъп цивилен костюм, вероятно ушит по поръчка, русата ѝ коса се спускаше на игриви къдрици. Гуднайт прецени, че е към петдесетгодишна.

От нея се излъчваше сдържаност и властност.

Той се зачуди какво ли търси тук — с тази осанка и маниери можеше спокойно да е висш чиновник на някой свят на Съюза. Интересна мисъл, дали пък и сега не работеше за Съюза? Гуднайт знаеше от опит, че тази федерация на различните светове нередко се намесва и в сенчестия бизнес. По своята строга организация и дисциплина сегашната операция напомняше начина, по който обичаха да действат военните.

— Вие сте подобреният — рече жената.

— Така е.

— Не сме виждали много като вас — призна тя. — Съюзът не обича да губи хора, в които е влагал много средства и усилия.

Гуднайт сви рамене.

— В моя случай те нямаха право на мнение. Нещата се объркаха и вината за това бе изцяло тяхна. Не обичам, когато животът ми се излага на риск заради глупостта на други.

— Добре развито чувство на лоялност.

— По-скоро на самосъхранение — поправи я Гуднайт.

Жената си позволи една хладна усмивка и погледна към скрития екран.

— Когато ви забелязахме за първи път на Пукерт, решихме, че все още работите за Съюза. Но вие ни доказахте, че грешим. Преднамерено?

— Съвсем преднамерено — потвърди Гуднайт.

— Излиза, че вие, подобрените, сте нещо повече от модифицирани мускули — заговори жената. — Много добре. Ще ви призная, че имаме планове за вас, които ще влязат в сила веднага щом като се уверим, че не сте двоен агент. След съвсем кратък изпитателен срок възнамеряваме да ви възложим командването на една от щурмовите ни групи в астероидния пояс. Проблемът е, че междувременно ситуацията на Глейс се промени. Докато транспортният кораб, с който пристигнахте, приближаваше базата, той е бил засечен по някакъв начин от патрулните кораби на една частна организация, която работи за неприятеля. Унищожихме кораба, но изглежда, че има поне неколцина оцелели.

Гуднайт вдигна ръка.

— Малко съм объркан. Каква е тази частна организация? В охранителния бизнес ли е? И как нашият кораб не е бил засечен от военните части на Глейс... на системата Фолей?

— „Транскутеней майнинг“ нае малка независима компания, вероятно с цел да спести средства, но това се оказа в наша полза. Вече знаем... няма да ви разкривам откъде и как, но е съвсем сигурно... че корабът, който ви е проследил, не е от космическия флот на Фолей.

Гуднайт остави този въпрос за по-нататъшно проучване.

— Чудесно — промърмори той. — Продължавайте.

— Оцелелите от катастрофата — един или двама, все още не знаем — са се скрили в джунглата, където са се свързали с местните туземци, известни като Сивите. Изгубихме четирима души, пратени да патрулират в района само ден след като свалихме кораба, и още шестима от нашите бяха убити близо до тази база. Убити и разсъблечени. Сивите винаги са били наши врагове... врагове на хората... те нападат патрулите и наблюдателните постове и грабят каквото им падне. Но досега са действали малко хаотично: убиват, крадат и бягат, използват съвсем примитивни оръжия. Последните десет жертви обаче са били проследени, издебнати и застреляни със съвременни оръжия, взети от мъртвите. Изглежда, че на това са ги научили оцелелите от катастрофата. Недопустимо е в тила ни да действа опасен противник тъкмо когато се готвим за финалния удар срещу „Транскутеней“ и изпълнението на крайната ни цел.

Гуднайт едва се сдържа да не попита „Каква е тя?“, но се спря. Постара се да си придаде заинтересуван вид.

— Около нас има не повече от десетина селища на Сиви. Не сме сигурни, защото по някакъв начин тези диваци успяват да се скрият от детекторите ни. Ето защо решихме да сформираме изстребителен отряд, воден от вас и един боец с опит в джунглата. Дванадесет души, ветерани от многобройни сражения. Задачата ви е да откриете оцелелите... предполагаме, че са трима или четирима... и да ги елиминирате.

— А какво да правим със Сивите?

— Очевидно всеки, който ви се изпречи на пътя, трябва да бъде унищожен. Не бива да си губите времето с пленници. След като се разправите с корабокрушенците, Сивите ще се върнат към предишното си изостанало съществуване. Това е всичко. Наваро ще ви осигури нужното снаряжение, карти и прочее.

Жената се изправи.

Гуднайт остана седнал.

— Има ли някакъв проблем, Атертън?

— Ами... — проточи Гуднайт, сякаш обмисляше какво точно да каже, — дойдох тук без ясна представа с какво точно ще се занимавам. Това назначение ми изглежда не само интересно, но и опасно. Дали не трябва да обсъдим наново условията на моя договор?

Жената смръщи ядосано вежди, после изведнъж се засмя.

— Това може да се уреди. Ще ви призная, че дори да имах някакви съмнения относно това накъде клони лоялността ви, те вече изчезнаха.

Боецът с опит във водене на военни действия в джунглата се казваше Зигфрид. Гуднайт не разбра дали това е малкото му име или фамилията. Но съдейки по приказките му, наистина си разбираше от работата.

Останалите десет души бяха от по-малък калибър. Несъмнено имаха опит, но по-скоро в преследване на дисиденти и кратки патрулни обиколки.

— Какво очакваше? — попита го Зигфрид. — В тези тежки времена, когато из галактиката се шири мир. Трябва ни една хубава, мащабна война и ще се намерят доста повече хора за наемане.

— Да де, ама и конкуренцията ще е по-голяма — изтъкна Гуднайт.

— Така е — съгласи се Зигфрид. — Може би си е по-добре така, както е сега.

Колкото до екипировката, нямаше кой знае какво за сухоземни операции, тъй като акцентът при снабдяването очевидно е бил поставен върху операции в космоса.

Гуднайт лично подбра снаряжението на хората си, след което дойде време за тренировка в реални условия.

Той прегледа картата, избра един район недалеч от базата, който се смяташе за неприятелски, но без да е твърде опасен — не искаше да има жертви още при първата експедиция.

Непрестанно се питаше как да постъпи, когато се стигне до развръзката. Не би искал да убие оцелелите, които и да бяха те. Но може би щеше да се наложи, за да си запази легендата.

Дали не би трябвало да включи предавателя и да поиска помощ от „Звезден риск“, ако положението стане напечено? Реши засега да не го прави, тъй като вероятно в базата имаше достатъчно мощни прибори, с които да го засекат. А и не му се искаше компанията да прати тук хора, без да знаят какво ги очаква. Засега ще трябва да изчака.

Междувременно двамата със Зигфрид се заеха да учат останалите от групата как да се прокрадват из джунглата, да откриват естествени места за засада, сами да разполагат засади и всичко останало, което със сигурност щеше да им изхвърчи от умовете при първото по-сериозно сражение, но може би щеше да се върне отново, след като нивото на адреналина поспадне.

Напуснаха базата с уверенията на Наваро, че ще ги наблюдават и ще им се притекат на помощ, в случай че нещо се обърка. Което още веднъж подсказа на Гуднайт, че ги следят постоянно и ще е най-добре да не включва своя предавател.

Оказа се, че групата няма кой знае какъв опит за действие в джунглата. Войниците се блъскаха един в друг, оплакваха се на висок глас, когато се спъваха, твърде често искаха почивка, и то все на открити, идеални за отстрелване от засада места.

Освен това се придвижваха прекалено бързо, въпреки че Зигфрид и Гуднайт непрестанно настояваха да са предпазливи.

В началото на втория ден поеха по билото на един хълм, откъдето Гуднайт се надяваше да открие местоположението на Сивите с помощта на подслушващи устройства. Водеше ги жената, която, изглежда, бе най-опитна сред войниците. Изведнъж тя замръзна и даде знак с обърната надолу длан. На останалите им трябваша няколко секунди, докато се ориентират какво им казва, след което се подчиниха и залегнаха.

Тя докосна рамото си и посочи напред. Искаше офицер при себе си.

Гуднайт реши той да поеме инициативата и се прокрадна безшумно.

Жената му посочи нещо с изцъклен поглед.

Гуднайт извади бинокъл от калъфа, включи го и сканира джунглата в указаната посока.

Видя ги почти веднага, скупчени около една издатина: бяха петима, не, шестима, ниски, тъмнокожи нехуманоиди. Без съмнение същества от Каменната ера, ако се изключеха доста модерните бластери, които трима от тях носеха през рамо.

А в средата — висок човек с парцалив комбинезон.

Човекът имаше къса руса коса. Той се обърна и стана тя.

Гуднайт натисна копчето за максимално увеличение и „тя“ се превърна в Мшел Рис. Гуднайт едва сдържа едно възбудено: „За Бога! Значи сте си играли с мен през цялото време?“

Ел Си Доу се появи откъм входния люк на „Бууп-бууп-адууп“ със смръщено лице и кутия в едната ръка.

Корабът бе кацнал на един от големите космодруми на Глейс, имаше и три патрулни кораба до него.

Джасмин Кинг седеше с мрачно изражение пред компютъра и натискаше сензорите.

— Заплатите ли разпределяш? — подсмихна се Доу.

Кинг, която тъкмо проверяваше с помощта на една програма най-вероятното местонахождение на Мшел Рис и Динсмор, се усмихна пресилено.

— Позна — отвърна. — Какво те води на Глейс?

— Ти знаеш — подхвърли Доу. — Ярки светлини, големи градове и минималната възможност да измъкна малко средства за моите миньори от тези заекващи идиоти, които наричат себе си правителство. Всъщност търся Мшел. Тя тук ли е?

— Не е на Глейс — осведоми я Кинг. — Има важна работа. Мога ли да направя нещо за теб?

Доу огледа кораба сякаш очакваше от тавана да стърчи голямо розово ухо.

— Имам една идея.

— Тогава сядай, сипи си нещо и я сподели с мен — покани я Кинг и отиде отзад да донесе две чаши.

Доу се настани, постави внимателно кутията до себе си и си наля половин чаша. Имаше учуден вид, когато отпи.

— Проклетата да съм, ако това не е чиста проба веганско бренди!

— Пием само най-добрите напитки.

— Харесва ми подобно отношение.

Доу извади от кутията разпечатка и няколко образци от минерали.

— Това са документите за концесията на покойния Димитри Херндон — обясни тя. — Отпреди вашето време.

Кинг се намръщи, сетне лицето ѝ просветна.

— Миньорът, когото убиха... шестият или седмият поред... почти със сигурност от нашите нападатели.

— По дяволите! — изруга Доу. — Ти май знаеш всичко, а? — и побутна един от образците. — Това е късче диамант от същата находка. Херндон е открил четири жили, доколкото може да се вярва на дневника му, и е вярвал, че наблизко има цяла диамантена шахта. А това е...

— Естествено формирал се в природата диамант — прекъсна я Кинг. — Обикновено се намират на големи дълбочини. Но когато става дума за избухнала планета, може да се открият практически навсякъде.

— Фукаш ли се, или какво? — озъби се Доу.

Кинг се ухили.

— Малко.

— Обзалагам се, че направо побъркваш ухажорите си — изръмжа Доу. — Както и да е, поразрових се, за да проверя какво може да търсят пиратите. Да предположим, че Херндон и някои негови приятелчета са се натъкнали на диаманти. И пиратите са научили за това. Няма ли едно подобно откритие да стане подтик за по-нататъшните им действия?

Кинг помисли малко и поклати тъжно глава.

— Хубав опит, Ел Си, но не мисля. Нали си даваш сметка, че тези хора издържат стотина, може би дори двеста души. Това е твърде голям залък, дори ако откриеш находище колкото на „Кимбърли Мемъри“, най-голямата мина за диаманти на Дитрих VII. Пък и цените на диамантите са като тези на златото. Хората, които търгуват с тях, ги поддържат високи, като не пускат на пазара запасите си, и така количеството им не намалява. Не виждам защо бандити от такъв калибър биха си губили времето с подобно нещо.

— По дяволите! — изруга Ел Си. — Вече се надявах на едно простичко, лесно обяснение.

— Това не важи ли за всички ни? — попита Кинг. — Ако питаш мен, на онези типове им трябва цялото находище в астероидния пояс, за да натрупат сваятна печалба. Ако имаше и друга компания, освен „Транскутенай“, бих се обзаложила, че работят за нея... Може и да е така, само че аз не я виждам.

— Какво пък, ще взема да зарежа тази работа — реши Ел Си. — Щом не ме бива за детектив, ще ида да се позабавлявам в големия град. Смятам да се натряскам. Искаш ли да дойдеш с мен?

Кинг погледна към часовника на стената.

— Защо не? Почакай ме десетина минути и ще събудя Грок за вахтата.

Тролът побутна леко Мшел, изчурулика тихо и посочи на юг.

Това беше посоката, в която бе поел патрулът, по данни на друг скаут.

Мшел съвсем преднамерено се бе показала на открито, надявайки се да предизвика интерес у неприятеля. Изглежда, малкият ѝ план бе успял.

Беше останала така четири напрегнати минути, след което се отдалечи тичешком, очаквайки всеки миг да чуе свистенето на ракети или грохота на лека артилерия, а може би дори приглушения тътен на минохвъргачки.

Но нищо такова не се случи и тя си позволи да въздъхне малко по-спокойно.

Шестимата ѝ помощници явно смятаха, че идеята ѝ да стърчи над тях и тревите е голямо забавление, особено след странните игри, с които ги бе развличала известно време. Игри, благодарение на които имаха възможност да избият няколко техни стари врагове.

Може би и това бе игра.

— Колко са? — попита Рис, после въздъхна, коленичи и се зае да събира пръчки. Тя посочи на юг и тролът кимна, или поне направи някакво движение с главата, което Рис възприе като положителен отговор. Тя постави на земята една пръчка, получи кимване, постави втора, после трета, стигна до осем и ентузиазиранията кимания продължаваха. Тя постави още една пръчка, получи ново кимване, после още една, но този път без никаква реакция.

Деветчленен патрул. Може би.

Беше се научила да не използва числата над осем. Аритметичните упражнения на троловете се базираха на числото осем. Толкова, колкото им бяха пръстите на едната ръка.

Отвъд него следваше само „много“.

Същият брой, който бе докладвал и скаутът, когато напуснаха пещерата.

Тя раздвижи ръце, описвайки раница с радиостанция и получи още кимвания. Каквото и да означаваха те.

Но и това ѝ стигаше поне засега.

Отне ѝ цяла седмица, за да се увери, че никога няма да може да научи примитивния им език. Неведнъж през това време си спомняше какво я бе учил лингвистът във военната школа — че за нивото на развитие на една цивилизация може да се съди по езика. Примитивните хора, противно на общоприетите очаквания, не използваха примитивен език с „о“-та и „а“-та. Той им даде за пример един език, в който имаше седем различни варианта на думата „мърша“ — от „вкусно“, през „годно за ядене“ до „стръв“. Всички хора използваха езика, за да получат от него това, което им е нужно. Едно пътуване например можеше да е „един ден“, „два дена“ и така нататък, в зависимост от това, към което беше привикнало съответното племе. Над тази граница вероятно щяха да се използват понятия като „децата ти ще видят края“ или „нататък са само боговете“.

Троловете имаха пушки, които вероятно бяха взели от първите заселници и бяха пригодили за употреба с барут и дялани от камък куршуми, забравили напълно ръждясалите пълнители, електронните мерници и спусъците. Нужна им бе само цевта, една малка дупка в задната част и нащърбена метална издатина, в която да удрят кремъка, за да възпламенят натъпкания вътре барут.

Не можеше да разбере само как туземците са се научили да произвеждат барут, но този въпрос вероятно щеше да остане без отговор.

Проблемът бе, че според представите на местните убиваше не само куршумът, но и звукът на пушката, така че те не се стараеха да се прицелват и дори затваряха очи, когато задействаха ударния механизъм.

Отне ѝ още една седмица да ги научи да боравят с армейските бластери.

Рис предполагаше, че ще ѝ трябват стотина години, за да им вътълпи някои основни понятия по тактика. Оказа се, че греши — те доста бързо схванаха смисъла на „игрите“ ѝ и след като издебнаха и „убиха“ своя учител на два пъти, бяха готови да тръгнат на война.

Рис започна внимателно, като разполагаше на доста къси разстояния скаути и часовои. Троловете нямаха търпение да преминат

към крайния етап с избиването и се оказаха доста опитни в това начинание. Първоначалната ѝ идея бе да проследи някой от патрулите и така да открие базата. Изчака в засада три дена и тогава видя два кораба да излитат през отвора на една пещера.

Сега вече знаеше къде е базата на Маргатройд. Веднага се поправи. Една от базите. Надяваше се да е тази с крайцера. Или, ако имаше късмет, това бе единствената им база.

Оставаше ѝ само да прати съобщение на „Звезден риск“, за да вдигнат базата във въздуха.

И разбира се, да я приберат.

— Следващата седмица — прошепна тя. — Ще се научим как се дяла космически кораб от камък. Хайде, момчета! Размърдайте се и се молете да извадим късмет.

Чес Гуднайт се събуди преди зазоряване и установи, че е единственият буден от целия патрул.

Зигфрид, който го бе сменил и на свой ред бе сменен от хъркащия в момента войник, бе заспал дълбоко.

Гуднайт изруга и изрита Зигфрид в крака.

Мъжът се сепна, претърколи се с оръжие в ръка, премигна, огледа се и веднага се ориентира в обстановката. Той също започна да сипе ругатни.

— Вдигай ги — прошепна Гуднайт и посочи налягалите по края на поляната мъже.

Зигфрид кимна и понечи да изпълни нареждането, но се оказа, че е закъснял.

Една граната се извиси във въздуха над миниатюрния безопасен периметър, който Гуднайт бе определил за почивка предната вечер. След като се нахраниха, хората му заспаха мигновено, сякаш изобщо не се бяха стреснали от дадените през последните две седмици жертви.

А би трябвало да са поне отчасти нащрек.

Гранатата избухна и откъсна ръката на един спящ войник.

Радистът до него подскочи, надигна се и в този момент в гърдите му се заби каменният връх на копие.

Мъже и жени, наклекали на поляната, взеха да тършуват за оръжията си.

— Към мен! — извика им Гуднайт и в този миг над главата му профуча копие.

Той включи режима на ускорение, направи четири гигантски стъпки и се хвърли под големия камък, който бе набелязал още снощи като лично скривалище.

След това се завъртя и светът се забави.

Зигфрид тичаше към него и Гуднайт пусна един прикриващ откос зад гърба му. Гледаше да стреля малко по-високо, опасявайки се да не би в храсталака отзад да се крие Рис.

Проклетите Сиви се прикриваха твърде добре.

Шестима от войниците му бяха наскочали и също тичаха към него. Единият се спъна и изстрелян вероятно от прашка камък му размаза черепа.

Петимата оцелели се добраха до скалата и продължиха да отстъпват, като се прикриваха на смени.

Но нямаше повече изстрели, нито копия.

Гуднайт намери подходяща позиция и зачака.

Нищо.

След това, без да обръща внимание на ужаса и омразата в очите на петимата, той им нареди да се върнат обратно към мястото на засадата.

Можеше само да се надява, че Сивите не са останали да ги чакат там.

Нямаше ги.

Бяха взели това, за което бяха дошли — оръжията и захвърлените мунции.

Плюс радиостанцията на Гуднайт.

— До всички станции на „Звезден риск“ — говореше Рис в микрофона. — Повтарям, до всички станции на „Звезден риск“! Код Ромео Индия Сиера!

Тя зачака, а по челото ѝ се стичаше пот. Два писука бе приклепнал до нея, горд, разбира се, че личният му тотем може да разговаря с кутията и най-вероятно, ако поиска, дори да лети като птица.

— Ромео Индия Сиера, тук централата на „Звезден риск“ — Рис позна гласа на Грок. — Моля идентифицирайте се с номера на етажa, на който е нашият офис на Трималхио.

Тя напрегна отчаяно ума си.

— Тук Ромео — отвърна. — Четирийсет и три. Повтарям отново, четирийсет и три.

— Тук централа. Къде си, Мшел?

— Трябва да побързаме. Взех този предавател от лошите и не знам колко още ще издържи.

— Тук централа. Опитваме се да локализираме позицията ти. Засега неуспешно.

— Сигурно защото съм в ниското. Базата е в средата на тази долина, скрита зад една скална урва. Координати спрямо настоящата позиция приблизително едно, нула, девет.

— Засякохме те. Потвърждаваме координати едно, нула, не чухме последната цифра. Моля повтори. Моля...

Рис изключи предавателя, чула фученето на приближаващите се ракети.

Тя сграбчи Два писука, който нададе пронизителен вик и се просна на земята.

Ракетите се забиха в пръстта около тях и скалистият корниз, под който се бяха притаили, запя под ударите на шрапнелите.

Тя се изправи, видя, че предавателят е ударен от изкривен метален къс, дръпна Два писука за ръката и хукна тъкмо преди да се стовари вторият залп.

— По дяволите! — изруга Мшел, без да се трогва от протестите на Два писука. — Проклетата ми сантиментална природа е виновна, задето те скрих, сиво копеленце. Трябваше да спася предавателя, не дебелия ти задник. Сега май ще трябва сама да се оправям.

— И така, какво е положението? — попита Балдур.

— Първо, разбира се, нашата Мшел все още е някъде на повърхността — докладва Грок. — Второ, вече знаем, че базата е в нещо като пещера. Липсват ни обаче точните координати. Имаме само един вектор. Ако тръгнем по него, ще трябва да претърсим доста голям брой долини. А все още не разполагаме с точното местоположение на всички бази, за да се ориентираме по тях.

— Лоша работа — поклати глава Балдур. — Но поне Рис е все още на свобода. Никакви сведения от Гуднайт. Надявам се, че не е направил някоя глупост, като да премине на страната на Маргатройд.

— Не мисля — вметна Грок. — Иначе досега да са ни нападнали.

— Ядове и пак ядове — въздъхна Балдур, потрепвайки с пръсти по таблото. — Е, добре. Свържи се с всички кораби на „Звезден риск“ и им нареди да дойдат тук, на Глейс. Ще изоставим астероидите, докато си приберем хората. Грок, постави на постоянно прослушване аварийната честота и ако засечем нещо ново, ще пратим кораби на точното място. Всъщност, имам още по-добра идея. Ще поддържаме постоянен патрул в зоната на предаването. Предполагам, че ще е излишно да предупреждаваме пилотите да внимават след случилото се с Динсмор. По дяволите, съжалявам, че не разполагаме с няколко бронетранспортъора, които да пратим в онази джунгла.

— Като стана дума за астероидите — обади се Кинг от своя пулт до главното табло на „Бууп“, — вчера Рег Гуднайт направи три опита да се свърже с теб.

— И за него нямам нищо — въздъхна повторно Балдур. — Но не мога вечно да се крия. — Кинг му съобщи номера и той натисна бутоните.

Екранът се изчисти и след миг оттам ги гледаше лицето на Рег Гуднайт.

— Тук Гуднайт. Ах, ето ви и вас, господин Балдур. Нека включа кодиране на сигнала. Подготвям доклад за текущото положение до моя

щаб и тъй като не сте ми пращали никакви сведения от три седмици, реших да видя какво става.

— Засега нашата тайна операция се развива гладко — отвърна Балдур. — Корабите ни патрулират непрекъснато сред астероидите. Сигурно сте забелязали, че от известно време атаките срещу миньорите бяха преустановени.

— Нещо по-конкретно за тази тайна операция?

— Не и когато разговаряме от разстояние — изтъкна Балдур. — Дори с кодиран сигнал.

— Мога ли поне да попитам защо сте на Глейс, а не на Мфир?

— Боя се — отвърна Балдур, — че ще получите същия отговор. Може би ще е по-добре, ако дойдете лично при нас.

— Едва ли ще намеря свободно време — заяви Гуднайт. — Балдур, трябва да призная, че засега никак не съм доволен от работата ви. Не съм войник, но знам добре, че отбраната само отлага заплахата и не решава проблема.

— Така е — призна Балдур.

— Не бих искал да отправям предупреждения, нито да определям срокове на „Звезден риск“ — продължи Рег Гуднайт. — Но ако не последват резултати в най-скоро време, боя се, че ще се наложи да преразгледаме нашия договор. — Той се усмихна любезно и изключи връзката.

— Благодаря — отвърна Грок в празния екран. — Много успокоително, няма що.

— Хайде, Мшел — промърмори Кинг. — Размърдай се и прати добри новини.

Балдур кимна.

— Както казват някои, детето има нужда от нови обувки.

Имаше поне стотина тролове, скупчени сред скалите.

Ако това беше филм, мислеше си Рис, туземците щяха да разнасят факли, да танцуват и да надават одобрителни възгласи.

Но не и когато убийците на Маргатройд разполагаха с въздушно превъзходство, тежковъоръжени патрули и свръхмодерни технологии за издирване.

Вместо това срещата бе определена за обедно време, когато в джунглата вече бе доста топло, а часовете можеха да чуят приближаващите се патрули от стотина метра.

Цареше пълна тишина, сякаш между дърветата току-що се бе подал някой кръвожаден тиранозавър.

Туземци, помисли си Рис. А все още не бе научила езика им, ако се изключат един-два чуруликащи звука. Въпреки това тя се надигна, тъй като ѝ предстоеше да произнесе кратка реч.

Мълчаливо и с жестове.

Завъртане на главата. *Всички вие.*

Посочва към себе си. *Ме познавате.*

Маха с ръка, включвайки и себе си. *Ние.*

Ръка към шията. *Ще убием.*

Вдига бойната жилетка, взета от трупа на един нападател. *Нашествениците.*

Вдига бластера. *С оръжията, които са ви нужни.*

Взема шепа клечки и ги пуска. *Много от тях.*

Посочва към базата на Маргатройд. *В тяхната база.*

Отново взема шепа клечки и ги пуска. *Има много нашественици.*

Ръка към гърлото. *За убиване.*

Взема ножове и други вещи, събрани от труповете. *Чака ни голяма плячка.*

Посочва наоколо. *Ще има за всички.*

Два пръста помръдват надолу. *Време е да вървим.*

Посочва към базата на Маргатройд. *Към базата на нашествениците.*

Вдига копие и го забива. *За да ги избием.*

Вдига жилетката на нападателя. Посочва към базата, поклаща глава, посочва към земята, поклаща глава. *И тогава няма да има повече нападатели, нито хора във вашата долина.*

Протяга ръце, завърта се два пъти, после посочва троловете. *И долината пак ще е ваша.*

Кратък смут, след който троловете изглежда схванаха посланието.

Те наскочаха и размахаха ръце, но отново в пълна тишина.

Мшел Рис вече имаше своя армия.

Вратата на пещерата се откряна леко и навън излязоха осем мъже и жени.

Бяха малко неспокойни, но не чак толкова, колкото ако им бяха наредили да патрулират в джунглата.

Трябваше само да сменят двата четиричленни поста на петдесет метра от входа на пещерата. Имаше още два поста на върха на скалата, до които се достигаше с подвижни платформи, но в преобладаващата си част базата се охраняваше от прибори, както въздушни, така и наземни.

Всичко бе съвсем рутинно. Вече два дена не се бе задействала нито една от алармите след серията фалшиви тревоги, които бяха изправили на нокти охраната.

Някои вече поставяха под съмнение подобрения и неговия отряд, тъй като от известно време те бяха престанали да докладват за изтребени туземци.

Оптимистите се надяваха, че са изгонили Сивите от долината или са избили достатъчно от тях, за да накарат останалите да се скрият.

Песимистите, които, разбира се, се наричаха реалисти, твърдяха, че проклетите извънземни само чакат удобен случай и тогава отново ще започнат да избиват хора от засада.

Малкият отряд се спусна надолу по пътеката, както бяха направили за последен път преди осем часа, свърна зад първия завой и

се изгуби от погледа.

Двете жени при контролния пост на вратата зачакаха да се появи групата на сменените.

Вместо това малко по-късно на пътеката излезе окървавена фигура, която се люшкеше към тях. Той или тя бе толкова тежко ранен, че жените не можаха да го разпознаят.

Фигурата влачеше бластера си за ремъка.

Жените от контролния пост се спогледаха и отвориха още малко вратата.

Една от тях изтича навън да помогне.

Окървавената фигура се изправи рязко и я простреля в лицето. После прескочи падащото тяло и повали с точен изстрел и втората жена при вратата.

Рис спря за момент да избърше кръвта от дрехите си — не своята, а на избитите зад ъгъла войници от охранителния отряд, напуснали този свят също така безшумно, както постът при вратата — и надзърна във вътрешността на огромната пещера.

Обстановката бе като във всеки друг подземен хангар.

Тя извади една граната, пхна я под хидравличния механизъм на вратата, изтича обратно и залегна.

Гранатата избухна и опръска всичко наоколо с хидравлична течност.

Рис скочи, изтича при вратата, извика и откъм храсталаците се подадоха петдесетина Сиви, нейната малка армия, които прекосиха откритото пространство и нахлуха в базата.

Макар да имаше известна представа какво може да намери вътре, тя застина от почуда. В хангара имаше два кораба — единият бе огромният крайцер от клас „Сенсей“, който издирваха, а вторият — транспортният кораб, с който бяха докарали Гуднайт и групата му.

Рис мярна един ококорен механик, застреля го, вдигна дулото и пушна няколко откоса по скелето над крайцера.

Един изстрел просвистя над главата ѝ и тя се скри зад огромните плазове на транспортния кораб.

Видя мъжа, който се бе опитал да я уцели, и го повали, преди да натисне отново спусъка, след това застреля втория мъж, навел се да вземе оръжието на убития.

Миг по-късно край нея нахлуха дребни, сивкави фигури и във въздуха засвистяха копия, които бързо намираха целите си и ги поваляха.

Наоколо трещяха архаичните пушки на троловете, други Сиви вече тичаха да вземат оръжията на избитите.

Завиха сирени в различни оттенъци на паниката и хангарът се изпълни с бягащи мъже и жени, като обитатели на огромен подземен мравуняк.

Рис очакваше да се случи точно това. Маргатройд едва ли разполагаше с повече от стотина опитни войници, останалите бяха чиновници, корабни механици, фелдшери и нито един не бе подписал договор, в който се включваше възможността да му прережат гърлото.

Глухо затътнаха високоговорители, само за да допринесат за всеобщата суматоха. Изви се дим, Рис изстреля няколко откоса, за да поддържа огъня, претърколи се и залегна тъкмо когато двама войници откриха стрелба по нея. Тя се надигна и нов заряд се заби в бетонната стена над главата ѝ.

Рис се превъртя още два пъти на земята, стреля напосоки и видя някой да заляга в другия край на транспортния кораб. Стреля натагък, но не уцели.

Но къде, по дяволите, беше Гуднайт? Надяваше се, че някой от троловете не го е гръмнал по случайност.

— Огън в горивния склад — обяви един глас от говорителите и после: — Персоналът да се подготви за евакуация.

Един от троловете я погледна с изражение, което тя определи като объркване, но в същия миг главата му се пръсна от точно попадение. Друг трол нададе отчаян вик, коленичи до убития и на свой ред беше повален.

Рис забеляза къде се е спотаил снайперистът, простреля го в гърдите, след това хукна с всички сили към товарната рампа.

Затича се по нея още по-бързо — подът бе невероятно горещ.

С крайчеца на окото си Мшел мярна хора да тичат нагоре по рампата към крайцера, но сега нямаше време да се занимава с тях. Тя успя да се промуши през люка на транспортния кораб миг преди да се затвори.

Припомняйки си какво ги бяха учили на занятията по тактика, тя се насочи инстинктивно към носа. Някой се опита да ѝ препречи пътя,

извика ужасено, когато го гръмна от упор, и тупна в краката ѝ.

Малко по-късно тя се озова в неголяма зала с пултове по стените, където четирима мъже и жени я гледаха, зяпнали от изненада и ужас.

Тя ги покоси с един дълъг откос и прескочи падащите им тела. Оттатък бе пилотската кабина и някой бе седнал в креслото. Мшел застреля и него.

Разгледа таблото, надявайки се да познае поне част от приборите или може би оръдейните станции, с чиято помощ да овладее лудницата навън.

Не намери нищо познато, реши че сега има полза от всякакъв хаос, насочи бластера към таблото и натисна спусъка. Чу се единичен изстрел, сетне затворът изщрака. Беше изразходвала всичките си муниции.

Тя постави нов пълнител, дръпна спусъка и завъртя бластера във всички посоки.

От разни краища на кораба завиха тревожни сирени, таблото изпусна искри и пламна. После корабът изстена като живо същество и един от плазовете се прибра.

Корабът се удари в пода на хангара, претърколи се, Мшел полетя към креслото и тупна от другата му страна.

Тя се изправи, за миг ѝ хрумна стандартната фраза „Твърде стара съм за подобни глупости“, после се отправи назад към шлюза.

Дори да бяха останали оцелели на борда, никой от тях не се показва от скривалището си.

Рис метна бластера на рамо и се промуши обратно през входния люк.

Чес Гуднайт се бе притаил в един от тунелите на хангара над крайцера, където обмисляше как да постъпи. От време на време, само колкото да докаже, че продължава да е на страната на добрите, той стреляше по някой приближаващ се Сив, като се стараеше да се прицели поне на метър встрани от него.

В другия край на същия тунел бяха залегнали Зигфрид и трима от войниците му.

От говорителите долетя заповед за евакуация и Гуднайт се приготви да нареди стратегическо отстъпление и да напусне колкото се

може по-бързо опасния район.

Само дето... не беше сигурен дали трябва да остава под прикритие. И дали, докато бяга към бившите си другари, някой от тях няма да го застреля смъртоносно. Защото Сивите едва ли знаеха на чия страна е в действителност.

И така, той натискаше спусъка и продължаваше да се колебае.

Вторичният двигател на крайцера внезапно се запали и из хангара се разнесе тежка миризма на изгоряло.

— Погледнете! — провикна се Зигфрид. — Нататък!

Сочеше към транспортния кораб и когато извърна очи натам, Гуднайт видя Рис да се спуска надолу по рампата, да скача на пода и да поваля с точни и бързи изстрели двама от нападателите.

— Мръсна кучка — прецеди през стиснати зъби Зигфрид и вдигна оръжието.

Това реши въпроса.

Без капчица съжаление Гуднайт го гръмна право в сърцето.

Другите двама войници имаха време само колкото да направят учудени физиономии. Гуднайт метна една граната между тях, претърколи се настрани и премина в ускорен режим.

Никой не знаеше какво е да се чувстваш така, освен, разбира се, самите подобрени. Когато си ускорен, усещаш топлина и сигурност и имаш чувството, че си господар на света. Стига да не тичаш и да не реагираш с бързината на заложената в теб програма.

Звукът се усили с децибели, Гуднайт изтича до най-близкото стълбище и се спусна на долния етаж.

От време на време пускаше по някой откос, без да се цели, колкото да допринася за общата бъркотия.

Втурна се към крайцера тъкмо когато масивният съд започна да се издига на своите антигравитационни двигатели. Присви се под него и се отправи към вратата на хангара.

Поколеба се дали да не стреля право нагоре, към търбуха на кораба, но прецени, че едва ли ще има полза от подобна постъпка, а дори и да имаше, не би искал стоманеното чудовище да му се стовари на главата.

Той заобиколи двама Сиви, които още не бяха разбрали, че размътеният силует е на бягащ човек, може би дори враг, изтича надолу по рампата, приклепна и излезе от ускорен режим.

— Сетих се, че си ти — рече със спокоен глас Рис.
— Ето че си ми длъжница.
— Така ли? И за какво?
— Някой се опита да те гръмне в красивата главица и аз...
Рис вдигна бластера и стреля два пъти.
— Сега вече сме квит — отвърна тя.
— Не виждам защо — възрази Гуднайт.
— Аз съм човек на думата.
— Да бе — въздъхна Гуднайт и се присламчи до нея. — Между другото, какво те води по тези места?
— Моите верни тролове искаха да поплячкосват наоколо... По дяволите, за малко да ни видят сметката! — изръмжа Рис и пусна един по-дълъг откос.
— И ти се разтревожи за мен — довърши Гуднайт. — Колко мило.
— Тъй де. Има ли опасност това място да бъде взривено?
— Проклет да съм, ако знам. Никой няма представа колко чини тукашната противопожарна инсталация. Ще можеш ли да овладееш своите... тролове, или ще продължават да търчат наоколо, да гърмят на поразия и да мятат копия и бомби, докато наистина ни вдигнат във въздуха?
— Добър въпрос — кимна Рис. — Знаеш ли, най-добре ще е да останем тук, докато всички неприятели бъдат избити, а после ще се измъкнем през вратата и ще помислим с какво да продължим.
— Ей това им харесвам от малък на революционните водачи — ухили се Гуднайт. — Че умеят да държат изкъсо войниците си.
— Докато контрареволуционните свине са метнали примки на вратовете на своите.
— Е, все още има някои неща за доизкусуряване.
— Я млъкни! — скастри го Рис. — Погрижи се за тези трима идиоти, дето се опитват да ни заобиколят. Имаш ли представа накъде се насочва крайцерът?
— Ни най-малка — отвърна Гуднайт. — Така и не можах да спечеля пълното им доверие.
— Тогава най-добре да поработиш още отсега над доклада си. Ако не снесеш полезна информация на Балдур, ще ти изтръгне ноктите един по един.

— Няма проблем — засмя се Гуднайт. — Защото ужасно ме бива в лъжите. Хайде, да намерим предавател и да повикаме помощ. А докато чакаме, нека твоите ни донесат малко пържоли.

Десет миньори бяха сформирали кооперация за разработването на един неголям, но богат на различни метали, между които и сребро, астероид във външния край на пояса.

След първите набези на бандитите те бяха преустановили дейността си и се бяха върнали в Шеол, за да обмислят как да продължат.

Когато „Звезден риск“ започнаха да предлагат различни оръжия за самозащита, миньорите решиха да инвестират в две оръдия и се върнаха обратно на своя астероид.

Определиха дежурства за хората при оръдията, които бяха толкова автоматизирани, че стигаше по един човек за всяко от тях. Изминаха три седмици без нищо да се случи — истинска вечност за хора, непривикнали към военни действия.

Изглежда, нападателите се бяха оттеглили, защото от доста време никой не бе чувал за тях. И тъй като не виждаха смисъл да държат хора на пост, миньорите преустановиха нарядите.

Бяха купили и система за ранно предупреждение, която стоеше постоянно включена. Тъй като работеха близо до повърхността, предполагаха, че това ще им осигури достатъчно време, за да достигнат оръдията, в случай че бъдат нападнати.

Но грешаха. Огромният крайцер от клас „Сенсей“ приближи астероида от външната страна на пояса и спря на дистанция от двайсет километра.

Бандитите изстреляха една ракета с камера вместо бойна глава и я пуснаха да кръжи около астероида. Само след два корабни дни вече познаваха достатъчно добре режима на миньорите. Те работеха доста, не бодърстваха, а веднага след края на работния ден отиваха да почиват.

Когато настъпваха часовете, отредени за „нощта“, те се прибираха в три малки купола, които бяха построили на стотина метра от шахтата, близо до оръдията и корабите.

Никой не беше буден, за да види как огромният крайцер се издига над близкия хоризонт на астероида, нито да забележи пламъците на четирите изстреляни ракети.

Изкусно насочени от мерачите, ракетите се отправиха право към куполите и корабите.

Те поразиха целите си и избухнаха почти едновременно.

Екипажът на крайцера дори не си направи труда да приземи кораба, за да огледа пораженията. Ракетата с камерата им показва всичко.

Корабът на нападателите скочи в N-пространството и изчезна.

Нямаше нито един оцелял на астероида.

Измина цяла земна седмица преди един самотен миньор да прелети наблизко, за да провери защо приятелите му не отвързват на неговите повиквания.

Нито той, нито хората от „Транскутенай“ забелязаха, че нападателите не бяха докоснали шахтата.

— Нямах представа какво може да направи този крайцер, нали?
— попита Балдур.

— Ни най-малка — отвърна Гуднайт. — Освен че Маргатройд очевидно разполага с втора база.

— Каква е преценката ти за досегашните събития? — намеси се Кинг.

— Базата в джунглата — поде разказа си Гуднайт — е била използвана като скривалище на крайцера и тренировъчен лагер за новобранците, където да ги облекат, обучат и да проверят колко струват. Предполагам, че там са провеждали и отсяване... с хипноза, серум на истината или кой знае. Не приложиха нищо подобно върху мен само защото ме смятаха за ценна придобивка, след като взривих онази кантора на Съюза. — Той се засмя. — Не че някое от тези средства би ми подействало.

— Обучили са те да превъзможваш подобни средства? — полюбопитства Грок.

— Разбира се.

— Отвякохме се — припомни им Рис. — Не ни обясни защо според теб базата в джунглата не е единствена.

— Първо, защото никой не тръгна оттам на рейд, а и шефът, с когото се срещнах, намекна, че имат друга база, по-близо до пояса.

— Има логика в думите ти. Глейс не е най-цивилизованото място във вселената, но рано или късно все някой щеше да види тези кораби да се издигат в небето и да се спускат обратно, за да изчезнат в джунглата. А сега, да се върнем на онази жена... тази, с която се срещна и за която си решил, че е от началниците. Някакви идеи коя може да е тя?

— Никакви — призна Гуднайт. — Но очевидно притежаваше власт.

— Би ли могъл да я разпознаеш? — попита Грок.

— Разбира се — повдигна рамене Гуднайт.

— Тогава ще потърся някоя програма от типа „фоторобот“ — промърмори извънземният.

— Ако ти е нужно още нещо от нас, само ни кажи — рече му Балдур.

— Може би трябваше да те оставим при тях — подхвърли Рис.

— Може би — съгласи се Гуднайт. — Но ако се бях качил на онзи крайцер и бях включил моя предавател, нищо чудно да го бяха засекли и други освен вас. И тогава край с Гуднайт, любимеца на цивилизацията и на жените, невероятния красавец и суперпират. Надхитрен и заловен от злия Маргатройд.

— С други думи — заключи Рис, — единственото, което спечелихме от тази операция, е разбиването на базата. И никаква информация. Маргатройд отново успя да ни се изплъзне. Все още не знаем кои са истинските ни противници, нито какви са крайните им цели. Сивите се справиха отлично, проблемът е, че не ни оставиха никого, от когото да изтръгнем нужната ни информация.

— Наистина жалко — подхвърли Кинг с леден глас.

— Между другото — обърна се Гуднайт към Рис. — Какво стана с твоите тролове?

— Седемнайсет убити и доста ранени — отвърна Рис. — Предложих, на езика на знаците, да им пратим наши лекари, но едва не ме намушкаха за това. Вярват повече на своята медицина, каквато и да е тя.

— Щеше да е далеч по-добре за тях, ако можехме да ги оставим да си живеят както преди — отсъди Кинг. — Непокварени и нецивилизовани.

— Ако бях богата — заяви Рис, — щях да купя цялата тази долина и да им я подаря. Но тя и бездруго е толкова затънтена, че едва ли скоро някой ще предяви претенции към нея. Междувременно се свързах с един от тукашните доставчици на оръжия. Намери ми голямо количество барут, музеен експонат в наши времена, надявам се това да им помогне да продължат да си живеят в неведение, далече от цивилизацията.

— Всичко това, предполагам, на разноски на „Транскутенай“? — попита Кинг.

— Разбира се — засмя се Мшел. — Толкова честна ли ти изглеждам?

Срещата на дружеството за подпомагане на миньорите беше шумна от обичайното и малко по-добре организирана. В сградата се бяха натъпкали към петстотин миньори, почти два пъти повече от обичайния брой при подобни срещи.

И за първи път бяха поставени само два въпроса за обсъждане.

Един от миньорите предложи всички членове на дружеството да се изтеглят от системата Фолей, докато „Транскутенай майнинг“ не бъде в състояние да гарантира сигурността им, след като наетата от тях фирма се провали окончателно.

— Къде да се изтеглим? — попита Ел Си Доу.

— Където и да е, дявол го взел — разгорещи се миньорът. — Лично аз се прибирам на Рафаел II. Мизерно местенце, рудата е в оскъдни количества, но поне няма опасност да ти забият ракета в задника, докато я копаяш.

— Лесно ти е на теб — обади се друг миньор. — Досега поне ти се разминаваше... докато някои от нас, като мен например... сега вече си нямат съвсем нищо.

— Какво пък — изгледа го навъсено първият, — щом си решил да се правиш на герой, стой си тук. Но аз се махам. Преди това обаче предлагам да гласуваме за общо изтегляне.

Гласуваха и предложението едва не бе прието с 245 срещу 270 гласа.

— Радвам се, че тук има толкова много герои — продължи да се заяжда първият миньор. — Но въпреки това аз ще си тръгна.

— Няма да си единственият — провикна се друг. — Аз си разчистих сметките с „Транскутенай“ и проклет да съм, ако остана дори един ден повече.

След като крясъците и виковете поутихнаха, двайсетина миньори заявиха, че си заминават веднага. Доу се опита да ги спре.

— Нима ще се предадем толкова лесно? Да покажем на онези бандити, че не сме замесени от такова тесто.

— Не и когато става въпрос за собствения ми живот — гласеше краткият отговор.

— Харесва ми, когато е късно, красиво и тихо, както сега — заяви Рис, докато наливаше на Редон Спада и на себе си поредната чаша с билков чай. Тя и още неколцина служители на „Звезден риск“ се бяха настанили в каюткомпанията на „Бууп-бууп-адууп“.

— Лично аз предпочитам да сме в космоса, където поне ще ги видим отдалече, когато идват — отбеляза Спада.

— Напълно съм съгласен — присъедини се Гуднайт. — Винаги когато е тихо, започвам да си мисля, че приближава поредният миг, в който ще се случи някоя неприятност.

— Млъквай, Чес — скастри го Балдур. — Искам да се съсредоточиш върху фоторобота.

— Добре, добре.

Останалите гледаха към холоекрана, на който Кинг прелистваше различни части от човешко лице.

— Може би... не е това... не... о, не, за Бога... — мърмореше Гуднайт, разглеждайки различните проекции.

— Господин Спада — заговори Кинг, без да отделя поглед от екрана, — не се ли чувствате самотен, когато се реете някъде из космоса?

Спада се усмихна тъжно.

— Животът е самотно занимание, нали?

Грок изсумтя.

— Вие, хората, губите толкова много време да се самосъжалявате. А какво ще кажете тогава за мен, без сънародник на светлинни години наоколо?

— Никой не те кара да си тук, нали? — попита го Балдур.

— Никой от нас не трябва да е тук — обади се Рис. — Но ето че сме.

— Което ни връща до въпроса *защо* — изръмжа Грок.

— Държете се, сякаш имаме някакъв избор — поклати огорчено глава Гуднайт.

— Разбира се — отвърна Рис. — Не мислиш ли, че имаме?

— Нещо напоследък не виждам големи простори за свободната воля — продължи мисълта си Гуднайт. — Погледнете само как хитро ме подмамахте да дойда на Сет.

— Шокирана съм. И това да го каже човек, когото спасихме от камерата на смъртниците?

— Ха-ха — захили се Гуднайт.

— Съгласна съм с Грок. А как мислите, че се чувства някой, когото смятат за робот?

— Моля? — надигна се учудено Спада.

— Става въпрос за нашата Джасмин, която е твърде хубава и същевременно невероятно умна — поясни Рис. — Някои я смятат за андроид.

— Такава ли си? — попита направо Спада. — Прощавай, ако си навирам носа където не трябва.

Кинг се усмихна вяло. Спада сви рамене.

— Ако е така — рече той, — това вече е истинска самота.

— Но не е задължително — посочи Гуднайт.

— Така е — съгласи се Кинг. — Винаги можеш да си разтвориш краката пред някой, който намира чукането с андроид за екзотично занимание, подправено с трите закона на роботиката.

Гуднайт трепна забележимо и Грок не пропусна да го отбележи.

— Май е време да сменим темата — предложи той.

Рис бе готова да се съгласи с него, но я прекъсна интеркомът. Балдур бе най-близо и докосна сензора.

— „Звезден риск“, Балдур.

На екрана се появи Рег Гуднайт с разкривени от гняв устни.

— Чухте ли за срещата на дружеството на миньорите отпреди час? — попита той.

— Не сме — отвърна Балдур.

Гуднайт ги запозна с подробностите, включително и колко миньори са решили да прекратят договорите си.

— Лоша работа — заяви спокойно Балдур.

Рег Гуднайт се ядоса още повече.

— И само това ли ще кажеш? Страхотна забележка, Балдур. Не знам дали си даваш сметка какви усилия правя, за да ви спася от гнева на управлението, а ти ми отвръщаш с „лоша работа“?

— По-добре, вместо да ти напомням, че сме сключили договор.

— Договор-моговор! Ако решим да прекратим договора, можете да ни съдите където си искате и ще ви трябват най-малко пет земни години да стигнете до някакво решение. Не мисля обаче, че ще е във ваша полза, тъй като „Транскутенай“ разполага с достатъчно силни доводи, например некомпетентност и неизпълнение на задълженията.

— Това е по силите ви — призна Балдур. — Въпросът е как ще се справите с по-непосредствените неприятности.

— Да го разбирам ли като заплаха?

— Никого не заплашвам — отвърна Балдур.

— Е, добре — рече примирено Гуднайт. — Най-добре и двамата да се успокоим и да обсъдим проблема разумно.

Балдур се готвеше да поясни, че лично той е напълно спокоен, но видя, че Рис поклаща глава.

— Съгласен — заяви веднага. — Какво предлагаш? Съмнявам се, че е по силите на „Звезден риск“ да накара тези миньори да вземат отново кирките.

— Разбира се, че не — съгласи се Гуднайт. — Но очакват от вас сериозна промяна на положението, и то в най-скоро време.

— За щастие — подсмихна се Балдур, — вече имаме някои добри новини, но все още не ми се иска да ти ги съобщавам.

— Хм. Да не би да сте проследили проклетия им крайцер?

— Не, но открихме някои неща за него.

— Празни приказки — озъби се Гуднайт, който изглежда едва се съдържаше. — Искам нещо, което да може да се пипне, както казват хората. Надявам се, че поне говориш истината. Като стана дума за това, брат ми все още ли е на онази тайна мисия?

— Не — отвърна Балдур. — Той е тук, при нас и подготвя доклада си.

Балдур завъртя камерата към надвесения над фоторобота Чес.

— Здравсти, братле — махна с ръка Чес. — Май не си в добро настроение?

— Не съм — съгласи се Рег. — И с вас ще стане същото, ако не започнете да давате резултати.

— Хайде, хайде — подсмихна се спокойно Чес. — Имай вяра в мен.

— В *теб* имам. Но в приятелите ти... в началото бях готов да им се доверя. Но сега... — Рег Гуднайт не довърши изречението.

— Съвсем близо сме до някои много интересни разкрития — излъга с лека ръка Чес. — Включително относно новата база на крайцера.

— Надявам се. Ще ми кажеш ли къде се губи през изминалия месец?

Чес Гуднайт поклати глава.

— Не и на открита линия.

— Какво пък... — въздъхна Рег. — Ще се опитам да удържа още малко на недоволството на управлението. Но ако не ми беше брат...

— Щях да съм ти леля — прекъсна го Чес.

— Какво? Какви ги приказваш, за Бога? Взе да говориш щуротии като приятелчетата си.

— Хайде стига, Рег. Изпий чаша топло мляко или нещо от тоя род. Всичко ще бъде наред.

— Дано да е така — отвърна мрачно Рег Гуднайт и прекъсна връзката.

— Впечатлен съм от вас — обади се пръв Спада. — Вие от „Звезден риск“ определено сте способни на креативно мислене.

— Искаш да кажеш, че лъжем добре — поясни Джасмин Кинг.

— Е, държах да прозвучи по-възпитано.

— Не си прави труда — успокои го Чес Гуднайт. — Защото ако скоро не им дадем каквото искат, мисля, че ще загазим здравата.

Ел Си Доу напусна дружеството за подпомагане и се отправи към кръчмата „До последна капка“, твърдо решена да изпусне парата. Проклетите егоистични копелдаци я бяха ядосали. Готови да зарежат всичко и да побегнат при най-малката опасност.

Тя се сепна. Не бива да е толкова крайна, след като рядко лети до пояса и върши цялата си работа в спокойния Шеол. Лесно ѝ е тук, далече от опасностите.

Какво пък, въздъхна тя. Толкова по въпроса за съчувствието. Ако не измисли нещо, скоро недоволните, които напускат системата, ще се превърнат от ручей в река.

Едва ли най-добрият начин да търси решение е да седи с чаша в ръка. И друг път е изпадала в тежко положение, но винаги е успявала

да докаже, че не напразно е избрала името Ел Си Доу, в онова време, когато още се казваше...

Божичко, май е забравила.

Тя свърна зад първия ъгъл и се насочи към малкия си апартамент в комплекса „Миньорско гнездо“.

Трябваше да помисли върху нещо, което не ѝ даваше покой от известно време насам.

В началото не се получи.

Може би все пак трябва да се подкрепи с една глътка?

И това няма да помогне.

О, по дяволите!

Доу изстена мъчително. Никога няма да си вземе поука.

Така и не забеляза мъжа, който се появи от сенчестия ъгъл, стиснал нож в ръка.

Щурмовият кораб на Редон Спада бе увиснал в покрайнините на астероидния пояс, застинал в търпеливо очакване.

Лопес, оръдейният офицер, гледаше на монитора предаваното на живо погребение на Доу.

Картина, която би могла да бъде окачествена като нелепа — архаичната катафалка бе следвана от сбирщина от превозни средства, като гравитационни рудопренасящи транспортъори и колесари. Зад колите крачеше тълпа от мъже и жени. Процесията бе дълга почти два километра, хората вървяха потънали в мрачно мълчание.

Балдур и останалите членове на „Звезден риск“ също присъстваха на погребението. Редон Спада бе излязъл на лов.

Все още не знаеше къде може да се спотайват нападателите, но след като анализира данните от последните атаки, стигна до извода, че са съсредоточени в един определен район на пояса.

Още преди два дена той сформира неголям отряд заедно с други двама пилоти и прекара цял един „ден“ във внимателно сканиране на околностите, използвайки максималните възможности на сензорите, с които бяха оборудвани корабите им. Сега не му оставаше друго, освен да чака. И да се надява че той и „Звезден риск“ ще извадят късмет. Че най-сетне ще им потръгне.

Един от мониторите изписука и принтерът под него подаде разпечатка. Спада я прегледа.

— Доста глупаво — промърмори той. — Същият подход, който приложиха и преди около шест месеца. Четири кораба ниарска изработка, току-що напуснали хиперпространството, проектирана орбита... много добре.

Той включи микрофона.

— До всички кораби на „Звезден риск“... останете под моя команда и прехванете указаните цели. Приблизително време за среща с противника... около два часа. Край на връзката.

— Сигурен си — рече разочаровано Балдур, загледан в изработения фоторобот.

— Напълно — кимна Гуднайт. И двамата все още бяха облечени в черно, завърнали се току-що от погребението на Доу. Бяха отказали да останат за заупокойната почерпка, най-вече за да не се срещнат случайно с Рег Гуднайт и да се скарат отново. — Да не си очаквал някоя като руската царица Екатерина?

— Очаквах да прилича на Тан Уитли — призна Балдур. — Онази, която завежда отдела за извънпланетно развитие на Глейс. — Той въздъхна. — Но животът никога не е лесен, особено когато си млад предприемач.

— Млад? — захили се Кинг.

— Поне в мислите си, мила моя. А сега отивай да си събереш багажа.

— Защо? — повдигна вежди Кинг. — За открития космос ли тръгваме? Или на експедиция в джунглата?

— Още по-опасно — отвърна Балдур. — Заминаваме за Глейс, след като докладвам на Рег Гуднайт за огромен напредък. Там ще се настаним в най-люксовия хотел, стига да има такъв в онази дупка. Ти ще си ми прикритие, ще играеш любовница на застаряващ аристократ, докато аз събирам информация по моята специалност.

— Която е? — попита Гуднайт. — Искам да кажа, освен че си едно цинично старче.

— Грешите, господине — изсумтя обидено Балдур. — За разлика от някои, чиито имена ще премълча, аз съм безупречен джентълмен. Специалността, за която говоря, е корупцията, нейния примамлив аромат и онези, които се къпят в него.

По времето, когато Спада и хората му се приближиха, нападателите бяха ударили първата си цел.

Като истински професионалисти, пилотите от „Звезден риск“ погледнаха съвсем мимоходом останките от миньорското находище, край което прелетяха. Не видяха кораб и решиха, че за свой късмет миньорът вероятно е отлетял за Шеол, за да се включи в скръбната церемония.

След като засече и четиримата нападатели на екрана, Спада се насочи към тях.

— Този път им изскочихме отзад — засмя се доволно той. — Като добри пирати, те няма да поглеждат през рамо, а ще дирят нова плячка. — Той потъна в напрегнато мълчание и известно време единственият шум идваше откъм двигателния отсек на кораба. След няколко минути включи отново микрофона. — До всички кораби на „Звезден риск“. Планът е следният. Аз се насочвам към водещия кораб, отклонявам се към този вляво и го удрям. Пети, ти поемаш най-левия нападател, Шести — този отдясно. Потвърдете с изщракване, преминете на курс за сближаване и стреляйте веднага щом целите ви навлязат в обхват. Поддържайте радиомълчание до края на боя. Това е всичко от Първи.

Останалите отговориха с кратки почуквания.

— А сега, приятелю — обърна се Спада към своя оръжеен офицер, — дай ми обратно броене до целта.

— Да, шефе — отвърна мерачът, положил ръце върху сензорите на пусковото устройство. — Време до контакт четирийсет и седем секунди.

Отново настъпи тишина.

— Инженер — продължи Спада, — бъди готов за внезапна маневра през следващите пет минути, в случай че се наложи да поиграем на криеница.

— Разбрано, капитане.

— Седемнайсет секунди.

Единственото, което съществуваше за Спада сега, бе трепкащият сигнал на екрана. Несъзнателно той започна да си поема бавно и дълбоко въздух, подготвяйки се за предстоящото надиграване с противника.

— Четири... три... и... видяха ни!

Четири кораба започнаха бързо да се раздалечават.

— Тук Първи — заговори Спада. — Всеки да си държи целта.

След това забрави за останалите, съсредоточен върху предстоящото изстрелване на ракета.

Първият нападател подскочаше като побъркан, с компютър, настроен за случайна орбита.

— Вече е в обхвата ни, капитане — докладва Лопес.

— Изстреляй една ракета при първа възможност — нареди Спада. — Не го изпускай от поглед. Аз ще се справя с неговия приятел.

— Разбрано, да го държа на мушка — оръжейният офицер си нахлузи мераческия шлем. — Внимание... запуск!

Патрулният кораб се разтърси от изстреляната ракета. Очите на оръжейния офицер бяха затворени. Пръстите му докосваха едва забележимо сензорите, управляващи маневрените двигатели на ракетата, която преследваше първия нападател.

Спада отвори своя мерачески екран и откри втория нападател.

Проследи го за миг с поглед, сетне пръстите му заиграха по сензорите.

— Инженер... подай ми пълна мощност — нареди той със спокоен глас.

— Пълна мощност, капитане.

Спада погледна към далекомера и стисна зъби. Въпреки че летяха на максимална тяга, другият кораб се отдалечаваше.

Той отново премести поглед към мераческия екран. Видя далечен астероид. Натисна един сензор и няколко линии прибягаха напред-назад до астероида и отвъд него.

На устните на Спада затрептя едва забележима усмивка.

— Приближава... — докладва оръжейният офицер, — приближава още... попадение!

На екрана на Спада се появи ярка светлина.

— Един ударен — докладва офицерът и свали шлема.

— Тогава да се заемем с втория — отвърна Спада. — Вероятно ще се опита да се скрие зад онези два скални къса, да направи обиколка около астероида и да излезе... — той докосна сензорите и на екрана премигна червена точка — точно тук. Поне се надявам. Но ако е така, ще ми се там вече да го чака една наша ракета. Което означава, че ще я изстреляме след...

— Девет секунди, капитане.

— Точно така, приятелю. Остави я на автоматично насочване, в случай че греша, и си сложи шапката, за да сме готови, ако възникне друга възможност.

Контролното табло изписука.

— Целта прехваната — докладва оръжейният офицер.

— Време до изстрелването?

— Три секунди — отвърна офицерът, докосна един сензор и екранът леко се разтресе. — Вече лети.

Той си постави шлема и настрои селектора за нова ракета.

— Готов за трета по ваша заповед — докладва на капитана.

Спада не отговори, съсредоточен в екраните и приборите.

Предполагаше, че астероидът, над който щяха да прелетят в бърснец полет, притежава съвсем слаба гравитация, недостатъчна да ги изтегли на пресечен курс.

На главния екран изглеждаше, сякаш ще се разбият в него.

Замига предупредителна светлина, съобщаваща за опасно сближаване, и заедно с нея отекна тревожен гонг.

— По дяволите! — изруга Спада, за миг изгубил концентрация. — Изключете това нещо!

— Алармата изключена — докладва оръжейният офицер, горд от спокойния си глас.

— Не мисля, че ще уцелим...

Един от екраните трепна и за миг потъмня. Спада погледна към съседния, който предаваше в реално време, и видя разпръскващи се във всички посоки отломки и угасваща огнена топка.

— Толкова по този въпрос — въздъхна той.

Той завъртя кораба около оста му и пое обратно.

— До всички кораби на „Звезден риск“. Докладвайте обстановката.

— „Звезден риск“ едно, тук „Звезден риск“ пет. Зачеркнете един от негодниците. — Гласът на пилота бе триумфиращ.

— Тук Първи. Поздравления. Тази вечер ще прием на разноски на „Транскутенай“ — засмя се Спада.

— Тук Шести... и аз докопах моя малък, чевръст копелдак!

— До всички кораби! Мисля, че се разплатихме за Ел Си. А сега, скок право към дома и да изпуснем парата.

— Знаеш ли — говореше Джасмин Кинг, докато се возеха на ескаватора към главния космопорт на Глейс. — Бих могла да живея щастливо както в пущинака, така и в големия град. Малките градчета обаче ме докарват до лудост от скука.

— Някой метрополис като този? — махна с ръка Балдур.

— Разбира се, че не — засмя се Джасмин. — Нито Шеол. По-скоро си мислех за Трималхио.

— Трималхио, естествено — кимна Балдур. — Може би някой ден ще направим големия удар и няма да се налага да се потим на разни провинциални планети като тази.

— След месец ще ни омръзне — промърмори Джасмин.

— Сигурно си права — съгласи се Балдур.

Двамата бяха напуснали системата с един от куриерските кораби на „Транскутенай“, след това се бяха прехвърлили на луксозен лайнер, летящ към Глейс.

Балдур източи врат зад камарата от лъскави куфари, допринасящи за имиджа му на богат пътешественик, към който смяташе да се придържа, взе от купчината митническа декларация, погледна я небрежно и в графата „цел на посещението“ написа „изследователска дейност“.

— Изследователска? — повдигна вежди служителят на гишето.

— Да — кимна Балдур. — Подготвям малка монография на тема „Примитивните човешки селища“.

— За Глейс ли говорите?

Балдур се подсмихна. Митничарят почервения, поколеба се дали да не им прерови багажа, но реши, че може да си навлече неприятности, и уталожил гнева си, като тресна печата върху паспорта.

— И какво смяташе да постигнеш с това? — поинтересува се Джасмин, след като Балдур махна на носачите да се погрижат за багажа.

— Всъщност нищо — отвърна Балдур. — Може би беше следствие от разговора ни за Трималхио, за тиха вечер в компанията на бутилка земно бордо и един голям, добре изпечен омар.

— Надявам се, че тук ще се погрижат за желанията ти — измърка тя, забелязала, че един от носачите крачи близо до тях.

Той повдигна надменно една вежда.

— Не прекаляваш ли малко с ролята? Не забравяй основното правило — никога не допускай чувствата да повлияят на работата ти.

— Това и харесвам на работата под прикритие — отвърна Джасмин. — Каквото и да правиш, знаеш, че е само временно.

Балдур отново повдигна вежди и този път те сякаш щяха да му опрат в перчема.

— Хареса ли ти? — попита Джасмин.

— Не беше лошо — промърмори Балдур. — Макар че основното ястие пробуди някои неприятни спомени в душата ми.

Бяха си поръчали рибен хайвер върху препечени филийки, пресноводни раци, печени зеленчуци, които малко приличаха на картофи, и някакво странно растение, едновременно кисело и люто, салата от диви билки, плато със сирена и десертно вино.

Той огледа апартамента, който бяха наели, и светлините на Глейс под тях, накрая спря поглед на своята събеседничка, облечена в доста оскъдна рокля.

— Позволи ми да те поздравя за избора на тоалет.

— Благодаря — кимна Джасмин и посръбна от виното. — Това, което им харесвам на по-възрастните мъже, е, че никога не са припрени.

— Налага се — поясни Балдур. — Съществуват известни физиологични ограничения, които настъпват с трупането на годинките.

— И все пак се радвам, че не ми се нахвърли в мига, когато носачите затвориха вратата на апартамента и ни оставиха сами.

— Никога не бързай, освен ако не е крайно наложително — отбеляза Балдур. — Но към това са пристрастни предимно младите.

— Разбира се — съгласи се Джасмин. — Но да се върнем към твоите лоши спомени, свързани с яденето. И защо поръча точно това?

Той въздъхна.

— Спомних си за един случай, когато бях млад офицер. Много млад. Бях поканил една жена на вечеря и се готвех да профукам цялата си месечна заплата с надеждата, че ще последва любовен роман. И тъй, действах внимателно, говорех каквото и когато трябва и мълчах в нужните моменти. Тъкмо обяснявах нещо остроумно и бях посегнал да разчупя черупката на един доста едър омар. Беше твърде хлъзгава заради соса и се изплъзна между пръстите ми. Черупчестата гадинка изхвърча във въздуха и се озова в десерта на един адмирал на съседната маса. Беше сладоледена торта и ракът с нищо не допринесе за подобряване на вкуса ѝ, нито струйките разтопен сладолед по медалите и ордените на мундира му. Толкова бяха стреснат от случилото се, че отведох дамата до тях и отказах да вляза, въпреки че ме покани, а вместо това се прибрах в базата и се напих безпаметно. — Джасмин започна да се киска. — Оттогава неведнъж съм поръчвал същото ястие с надеждата най-сетне да изтрия лошите спомени, но ще ти призная, че е безуспешно.

Джасмин се наведе над масата и го потупа по ръката.

— Бедничкият Фридрих.

— Казвай ми Фреди, ако искаш, и без това всички го правят зад гърба ми.

— Човек би си помислил, че има и по-ефикасни начини за изтриване на подобни спомени.

— Имаш ли нещо предвид?

— Може и да имам — отвърна тихо Кинг.

Фридрих фон Балдур, издокаран рано сутринта в безупречен бял костюм с миниатюрна метална розетка на ревера, влезе, подсвирквайки си, в редакцията на един от най-известните холотаблоиди на Глейс и поиска да се срещне с политическия редактор.

Жената в приемната премигна объркано, сетне се сети, че един от журналистите понякога съставя материали, свързани с политически скандали, и прати Балдур в офиса на Рик Кни.

Бюрото бе затрупано от печатни материали, терминали, множество монитори и няколко нескопосани холограми.

— Какво искате? — посрещна го малко грубовато Кни.

Балдур извади снимка на водачката на бандитите, която бе разговаряла с Гуднайт.

— Бих искал да узная коя е тази жена.

Кни се наведе и надзърна отблизо.

— Стига в замяна да ме осведомите защо ви интересува това. Никой не влиза в нашата редакция, известна със своята честност и почтеност, освен ако не става въпрос за скандал — нещо, към което, както се досещате, храним чисто професионален интерес.

— Възможно е и да има скандал — отвърна уклончиво Балдур.

— И смятате, че ще се доверя на думите ви?

— Защо не? В противен случай ще ида да потърся информацията другаде, а вие ще изпуснете една доста интересна възможност.

— Какво пък — сви рамене Кни. — Мисля, че се уговорихме, господин безименен костюмар.

— Съжалявам — сви рамене Балдур. — Просто в настоящия момент името ми няма никакво значение за вас.

— Жената на снимката — поде Кни, — която прилича на възстановка от фоторобот, се нарича Мар Трак. Прякорът ѝ е Ужасната. В момента държи поста на министър на развитието в кабинета в сянка на партия, която от известно време не е на власт, но заплашва да се върне на политическата сцена веднага щом играта загубее.

— Наистина много интересно — закима Балдур. — Струва ми се, че ще е добре да я потърся за интервю.

Чес Гуднайт изгледа навъсено купчините микрофишове, разпръснати из заседателната зала на „Бууп“, сякаш очакваше да се случи някакво чудо.

— Мразя бумащината — изръмжа той.

— Че кой не я мрази? — попита Грок. — Не искаме ли всички ние да сме свободни духове, носещи се по вятъра?

— Пак ли си чел човешка поезия? — попита Рис.

— Има нещо такова... — смотолеви Грок.

— Щом ще ни говориш баналности — продължи Мшел, — ела да се опитаме да разберем къде може да се крие онзи проклет крайцер, който е ключът към всичко.

— Знаеш ли — промърмори Гуднайт, сякаш не чул разговора им, — няма никаква причина да дремем тук, на Мфир, нали? Мога да анализирам всички тези доклади за нападения, които брат ми благоволи най-сетне да ни изпрати, навсякъде из галактиката.

— Имаш ли някакво предложение? — попита с вяла надежда Рис. — Защото вече ме сърбят ръцете. Спада и хората му са единствените, които стоят във на течение и чакат да се случи нещо. Имам толкова много свободно време. Фреди и Джасмин отидоха да се правят на богаташи, а ние сме затворени тук. А от онзи миризлив крайцер няма и следа.

— Какво ще кажеш, ако се престорим на миньори?

— Да си играем на стръв под строгото наблюдение на Спада с надеждата, че някой от бандитите ще клъвне? — попита Грок. — Шансът да изберат точно нас е статистически незначителен. Да не говорим какво ще ни се случи, ако ни ударят, преди да дойдат нашите.

— Нямах предвид всички ни — уточни Гуднайт. — Говорех по-скоро за мен и Мшел.

— Чес — погледна го с лека усмивка Рис, — да не ти е хрумнало да се усамотяваме някъде?

— О, не — побърза да изчисти недоразумението Гуднайт. — Веднъж вече ме плесна през лапите.

— Тогава какво по-точно си намислил? — поиска да узнае Рис.

— Поне ще е по-различно от това, с което се занимаваме тук. Пък и ще опознаем обстановката.

— Звучи примамливо — призна Рис.

— Знаеш, че ме бива да си пъхам носа там, където не ми е работа.

— Вие двамата да не сте жертва на лоботомия? — възмути се Грок. — Чес, признай, че търсиш възможност да излезеш навън и да си повдигнеш нивото на адреналина. Както и ти, Мшел. За него не се учудвам. Но виж, за теб имах по-високо мнение.

Преди Рис да отговори, интеркомът я прекъсна.

На екрана се появи Балдур.

— Кодиране 413 — обяви той. Изображението се замъгли.

Рис докосна сензорите.

— Кодиране 413 — повтори тя и лицето на Балдур се появи отново.

— Разкрих самоличността на дамата, за която ни говори Гуднайт — поде той без предисловие.

Гуднайт се надигна от креслото и застана до рамото на Рис.

— Здравсти, Чес — поздрави го Балдур. После вдигна една снимка.

— Тя е — потвърди Гуднайт. — Деветдесет и пет процента.

— И без това бях сигурен в теб — отвърна Балдур и им разказа за Мар Трак. — Имам уговорена среща с нея утре. Казах ѝ, че бих могъл да поддържам финансово предстоящата ѝ кампания, която, според моя източник, ще е доста скъпичка с оглед текущата политическа обстановка.

— Ако тя... и нейните съратници — заговори замислено Грок — са мозъците зад операцията на бандитите, имаш ли представа какви може да са техните планове? И второ, какво се надяваш да постигнеш с това интервю?

— Не съм сигурен, че партията на Трак е замесена, или може да става въпрос за неин план. Ще се опитам да го разбера утре. Колкото до втория ти въпрос, планът ми е съвсем прост. Ще ѝ разкрия всичко,

което знам, и ще видя как реагира. Ще действам като дете, което рови с пръчка в мравуняк, за да види какво ще стане.

— Мравуняк? — попита Грок.

— Това е място, където живеят земни насекоми. На колонии. Хапят леко, но са много — обясни Балдур.

— Да не забравиш сравнението си утре — предупреди го Рис.

— Няма — обеща й Балдур.

— Едно нещо не разбирам — заговори Мшел. — Защо трябваше да се обърнеш към един холовестник, прехранващ се със сензации? Нямахте ли нищо по-добро на Глейс?

— Избрах „Скандал“ съвсем преднамерено — отвърна Балдур. — Първо, политиката не е силната им страна. Не ми се искаше някой да започне да тършува, да се опитва да ме изпревари, докато още не съм готов. Второ, те предполагат, че съм користолюбив поне колкото тях, та едва ли ще се заинтересуват какво правим на Мфир, докато положението не стане съвсем напечено.

— Е, щом смяташ така — подхвърли Рис скептично. — Между другото, Гуднайт има една идея.

— Говори смело, млади Чес — подкани го Балдур.

— Искам да купя кораб — поде Гуднайт. — И да си опитам късмета в миньорското поприще. Което означава да си изложи главата на риск и да примамя противника. Ще взема и Рис с мен.

— И какво мислиш, че ще постигнеш?

— Ами, първо, ще излезем на открито — отвърна Гуднайт. — И второ, едно нещо не ми дава мира във връзка с доклада за нападенията, но все не мога да разбера кое.

— Страхотни идеи, няма що — поклати глава Балдур.

— Може би — сви рамене Гуднайт. — Но поне ще внушим на братчето ми, че сме отишли да сритаме онези негодници, така ще ни остави за известно време.

— Идеята е добра — отсъди Балдур. — Току-що му съобщих, че сме постигнали известен напредък, без да изпадам в подробности. — Той помисли малко. — Защо не? Ще използваме кораб без въоръжение. Свържете се с хората, които ни доставиха корабите за Спада, за да може досието ви да е чисто. Там имаше една жена, струва ми се, че се казваше Уинлънд, която ни каза, че „Транскутенай“ е от редовните им купувачи.

— Благодаря — кимна Гуднайт, сетне се намръщи. — Знаеш ли, не бих искал да се изказвам по въпроси, които не разбирам, но Рег спомена, че били малко сърдити на тази компания. Каза също, че „Транскутенай“ не са ги използвали от много време и не би желал в управлението да се появят документи, заради които да дава обяснения.

— Няма нищо лошо в това да си малко по-предпазлив — отвърна Балдур. — В момента не искаме да вдигаме повече шум от необходимото. Затова, когато идеш там, можеш да използваш някоя от сметките на „Звезден риск“. Имаме достатъчно пари, по-късно ще поискаме от „Транскутенай“ да ни покрият разходите. — Той неочаквано се намръщи.

— Какво има? — попита Гуднайт.

— Не знам — отвърна Балдур. — Хрумна ми нещо, но твърде за кратко и май го забравих. Сигурно не е било толкова важно. Е, приятно добиване на руда, деца — добави той. — Ах, да, ако възникнат разногласия, назначавам Рис за старши на групата. Тя не е толкова избухлива като теб, драги Гуднайт. Дано намерите богата жила. И не се излагайте на излишни рискове. Край на връзката.

Екранът угасна.

— Така значи — тросна се Грок. — Аз ще си седя тук и ще кърша всичките си пръсти, докато вие се забавлявате. Знаеш ли, след като и без това няма да анализираш съобщенията за появата на врага, защо не ми ги оставиш тук? Чес, не се сърди, но аз притежавам по-аналитичен ум. Пък и така ще си намеря занимание, докато чакам от вас сведения.

— Няма да стане — отрязва го Гуднайт. — Може твоят ум да е по-аналитичен, но аз имам нещо още по-добро.

— И какво е то?

— Престъпен опит.

Лимузината прелетя над грижливо напояваните овощни дръвчета и продължи над поле с някаква местна житна култура, над поляни с трева, която наподобяваше земната, над безгрижно пасящи стада от животни, по-едри от крави, с масивни бутове, стърчащи напред рога и космати гърбове.

— Целомъдрието естествено притежава своите предимства — заяви Джасмин Кинг, загледана в пейзажа под тях.

Преградата между тях и пилота беше вдигната, но никой от двамата не хранеше илюзията, че не ги подслушват.

— Очевидно двамата с теб сме избрали погрешната професия — отвърна Балдур. — Може би някой ден прокламираната от теб добродетелност наистина ще бъде призната и приета по целия свят... Чакай, струва ми се, че виждам целта на нашия кратък полет.

Лимузината се спусна към нещо като лагер, заобиколен с висока дървена ограда, която се виеше в неравна линия по хълма. Балдур посочи автоматизираните стражеви кули, но не каза нищо.

Централната постройка също беше необичайна, окопана толкова надълбоко, че покривът ѝ бе само на няколко метра от земята.

— Приятно местенце, при това изглежда добре защитено от въздушно нападение. Което е недвусмислен признак за чисто подсъзнание — заключи Кинг, докато лимузината се приземяваше.

Четирима мъже излязоха да ги посрещнат.

Балдур се измъкна от лимузината и се подпря неуверено на бастуна, сякаш не се доверяваше особено на единия си крак. Той огледа мъжете. Истински професионалисти, без капка съмнение. Особено след като не се виждаше никакво оръжие.

А и за какво им е, след като от стрелковата кула сигурно покриваха целия район.

— Господин Клингър, добре дошли в дома на Мар Трак — рече единият от мъжете. Той огледа Кинг, реши, че не е нищо повече от наета компаньонка, и я игнорира.

— Благодаря — любезно наклони глава Балдур. — Това е моята асистентка и съветничка Холи Уелс. — Постара се да акцентира върху думата „съветничка“ и в резултат мъжете изведнъж станаха по-дружелюбни към Кинг.

— Моля, заповядайте вътре — покани ги мъжът. — Горещо е, сигурен съм, че ще поискате да се освежите с едно питие.

— Съвършено сте прав — кимна Балдур и последва четиримата. Двама от тях тръгнаха напред, други двама изостанаха зад Балдур и Кинг.

Минаха през голяма, резбована врата и доближиха метална рамка. Мъжът посочи на Балдур да пристъпи през рамката, която несъмнено бе детектор за оръжие.

Балдур подпря бастуна си на рамката, разпери ръце и прекоси металния праг. Чу се изщракване.

Кинг последва примера му и също получи металическо одобрение.

Балдур си взе бастуна, отбеляза мислено една черна точка на четиримата, задето не бяха забелязали, че бастунът не мина през детектора, и ги последва в просторната всекидневна.

Имаше нещо подчертано мъжествено в обзавеждането на къщата, вероятно заради тъмното дърво и кожата.

Кинг се зачуди дали Трак не е търсела ефекта преднамерено, с цел да покаже на гостите кой командва тук.

Мъжът, който не се представи, предложи на двамата от „Звезден риск“ алкохол, но получи отказ. Той се усмихна едва забележимо и им наля по чаша портокалов сок.

Двамата отпиха мълчаливо. Охраната не направи опит да подхване разговор и Балдур го отбеляза като още един пропуск.

Бяха към средата на напитките, когато по широката, извита стълба величествено се спусна Мар Трак.

— Господин Клингър, госпожице Уелс, аз съм Мар Трак — представи се тя. Беше облечена със скъп, строг костюм и тъмни обувки. Косата ѝ бе къса, стилно подрязана. Единствените бижута бяха чифт малки обеци и изненадващо голям старомоден часовник на дясната ръка.

— Приятно ми е да се запозная с вас — поклони се леко Балдур.

— Вашата асистентка спомена, че имате интересна информация за мен.

Балдур погледна многозначително четиримата пазачи и Трак им кимна да излязат.

Балдур се отпусна небрежно в едно от кожените кресла.

— Наистина имам информация, която може да ви се стори интересна. Но ще започна с дребната подробност, че моята асистентка ви е излъгала. Името ми всъщност е Фридрих фон Балдур и аз съм шеф на една фирма за охрана, известна като „Звезден риск“. Може би сте чували за нас?

Трак едва забележимо трепна.

— Боя се, че не съм.

Тя премести лявата си ръка към часовника.

— Моля ви, не викайте телохранителите — каза Балдур. — Уверявам ви, нямаме лоши намерения. Във всеки случай не за момента.

— Добре, давам ви една минута. След това ще бъдете изведени...

— Преди да започна, нека ви предупредя, че разкрих намеренията си да ви посетя пред един доста известен журналист, така че няма да е от полза да прилагате сила.

— Господине, аз съм политик — натърти Трак. — Не съм никакъв гангстер.

— Но освен това сте и един от конспираторите, отговорни за набезите в астероидния пояс.

— Това е лъжа!

— Не, не е — заяви твърдо Балдур. — Но да се върнем на въпроса. Тук съм по две причини. Първо, да ви предупредя, че вече ви дишам във вратовете — на вас и вашите сподвижници. И второ, надявах се да разбера какво всъщност целите да постигнете. Нима се опитвате да дискредитирате едно правителство, с което нямате нищо общо?

— Вие очевидно не ме чухте — просъска Трак. — Нямам никаква представа за какво говорите и ще ви помоля незабавно да напуснете дома ми.

Балдур се надигна.

— Благодаря за времето, което ни отделихте.

— Съветвам ви — продължи Трак — да не повтаряте клеветите си другаде, инак ще бъдете преследвани с цялата строгост на закона.

— Благодаря за съвета — кимна Балдур. — В замяна на това аз също ще ви предложа нещо. Не бива да забравяте, че в системата Фолей престъпления като конспирация, заговор и убийство се преследват и наказват строго. Да не говорим за държавна измяна. Може би ще е добре да се подготвите, в случай че ви разкрием.

— А вие, господин *Белер* — Трак очевидно нарочно сбърка името му, — внимавайте какво говорите и... вършите.

Балдур кимна. Двамата с Кинг се надигнаха, излязоха навън и се качиха на лимузината.

— Доста бързо приключихте — отбеляза шофьорът.

— Така и предполагам — подхвърли нехайно Балдур. — По обратния път ще ви помоля да летите ниско и с максимална скорост.

— Разбира се — отвърна шофьорът. — Защо?

— Не бих искал да обсъждам с вас въпроси, които могат да ви обезпокоят.

— Не е необходимо. Брат ми е служил в армията, по-точно в противовъздушната отбрана. На Глейс няма много хора, които да разполагат със собствени противовъздушни средства, като оръдия и прехващачи. Нещо против, ако направя няколко резки маневри?

Лимузината вече беше във въздуха.

— Ни най-малко — рече Балдур. Той се обърна усмихнато към Кинг. — Какво ще кажеш за нашата кратка среща?

— Не съм сигурна, че постигнахме нещо, освен че ядосахме Трак.

— Това ни стига за начало — въздъхна Балдур. — Гневът ограничава интелектуалните възможности. А и някои насекоми започват да се държат неразумно, когато ги изложиш на пряка светлина.

— Питам се как ще реагират на постъпката ти „Транскутенай“ и Рег Гуднайт? — промърмори Кинг.

— Да, реакцията им със сигурност ще бъде доста интересна. — Балдур се облегна назад. — Но сега повече ме вълнува въпросът какво да вечеряме. Като гледам всички тези мирно пасящи стада, се сещам за един леко опечен бифтек.

— Аз пък си помислих, че ще я укориш за несръчната охрана, след като не провериха бастуна ти.

— Позволи ми само една кратка забележка. По-скоро съвет на виден земен престъпник: „Никога не давай храна за размисъл на маймуната“.

Грок изръмжа, което беше неговият начин да се прозее, разтърси сънено глава и тъй като, както добре осъзнаваше, заложените за анализ данни щяха да дадат резултати едва след няколко часа, той се надигна от пулта, измъкна се през шлюза, настрои алармата и кимна на един от пазачите, охраняващи лагера на „Звезден риск“.

За да прогони досадата, реши да се разтърсва по главната улица на Шеол. Ако по пътя не го спреше някой пиян миньор, намислил да го предизвика, би могъл да вечеря в едно малко ресторантче в другия край на квартала, където предлагаха чудесна храна.

Беше изминал около половината път до ресторанта, когато бандитите нанесоха своя неочакван удар.

Грок се просна и се претърколи под една кола тъкмо когато те профучаха само на метър над улицата, със святкащи оръдия.

Чу се трясък на строшено стъкло, стържене на метал и земята се разтресе от взрива на бомбите.

Нападателите летяха в две V-образни формации и целта им несъмнено бе миньорският квартал.

Те описаха полукръг, издигнаха се и се върнаха обратно, този път по-бавно.

Зад тях се спусна дълго издирваният крайцер. Изглеждаше, че лети величествено и бавно, макар в действителност да се носеше със скоростта на патрулните кораби.

Носът му внезапно се обгърна в дим от изстреляните ракети. Цели сгради избухнаха в масивни експлозии.

Крайцерът се разтърси от обратната ударна вълна, издигна се в небето, извърши необходимите корекции и изстреля нов залп.

Грок пропълзя до стената, без да изпуска от поглед корабите.

Секунди по-късно в небето се появиха два патрулни кораба на „Звезден риск“ и в същия миг кварталът се огласи от тревожния вой на сирените и изплашените викове на мъже и жени.

Улицата бе обгърната в дим и пламъци, нещо избухна със силен взрив.

— Малко закъсняхте, приятели — промърмори Грок. — Но може би това е във ваша полза.

Той се изправи, твърдо решен да достигне набеязаната цел. Без съмнение, ако е оцелял при атаката, Рег ще потърси някой, на когото да си изкара гнева.

Освен това останалите членове на тяхната група трябваше час по-скоро да узнаят, че Маргатройд не си е събрал багажа, макар че Грок не можеше да си обясни каква бе целта на атаката.

Балдур и Кинг приключваха с яденето, което той оцени като „не съвсем пищно, нито достатъчно апетитно“.

— Разглезил си се на Трималхио — подметна му Кинг.

— Не бих казал — възрази Балдур. — Винаги съм бил малко придирчив на тема храна, дори когато се е налагало да гладувам от недоимък и да се прехранвам с просия. Даже по-лошо, да се тъпча с армейски порцион.

— Трябва да те питам нещо. Изминаха три дена откакто се срещнахме с Трак. Защо все още сме на Глейс?

— Не съм сигурен — призна Балдур. — Но имам чувството, че още не сме се възползвали напълно от положението тук, а и очаквам да се случат някои неща.

Кинг се готвеше да го попита още нещо, но видя един мъж да си проправя път през ресторанта към тях.

Беше висок, мършав почти до изнемощяване, но с широки гърди и големи ръце. Вървеше, накуцвайки, и едната страна на лицето му очевидно бе претърпяла сериозна пластична операция.

Кинг едва успя да скрита под масата Балдур и да му прошепне: „неприятности“, когато мъжът застана пред тях, разперил ръце в универсалния жест „идвам с мир“.

— Добър вечер, Джасмин — произнесе той с нисък, дрезгав глас. Явно хирурзите не бяха успели да възстановят напълно повредените му гласни връзки. — Полковник Балдур.

Балдур му се усмихна любезно.

— Не мисля, че сме имали честа да се запознаем, господине.

— Този човек — каза Джасмин и въпреки положените усилия в гласа й се долови неприязън — е Уолтър Новотни. Мой бивш съветник в компанията „Цербер“.

— Ах — възкликна любезно Балдур. — Ще бъдете ли така добър да се присъедините към нас? Тук предлагат забележително бренди. Отлежало, колкото и да е странно, в истински дъбови бъчви.

— За мен ще бъде удоволствие.

Балдур повика келнера и поръча бренди.

— Е, как е новата ти кариера? — обърна се Новотни към Джасмин.

— Чудесно — отвърна лаконично тя.

— Знаеш ли, благодарение на твоето напускане аз получих отдавна чаканото повишение и ново назначение — похвали се той.

— Съжалявам за това.

— Джасмин, не е ли най-добре да признаем, че имаме несходство в характерите, но можем да се разбираме като колеги по специалност?

— Не мисля — заяви Кинг. — Ти си един подъл плъх и нямам никакво намерение да се отпускам в компанията ти.

— Брей — подметна Новотни и сръбна от брендито. — Прав сте, полковник. Това наистина е уникална напитка, макар че вкусовете ми рецептори не са това, което бяха.

— Новотни — обясни Джасмин — беше застрелян в лицето от един от своите агенти, след като му каза, че „Цербер“ го изоставя на правителството, което беше нает да предаде. Относно накуцването не зная причината, но предполагам, че пак е заради някоя негова подла постъпка.

Новотни сви рамене.

— Не допусках, че онзи нещастник е склонен към агресия, и си платих за наивността. Грешка, която няма да повторя.

— Тъй като присъствието ви смущава моя партньор — рече Балдур, — ще бъдете ли така добър да ни осведомите за целта на вашата визита? Не бих искал да бъда груб, но доброто храносмилане на госпожица Кинг е по-важно за мен от куртоазията.

— Добре, ще бъда кратък — кимна Новотни. — Всички ние от „Цербер“ бяхме доста развеселени от новината, че „Транскутенай“ са спрели избора си на вас. Смятахме, че вие... имам предвид „Звезден риск“... поемате работа, която е твърде голяма лъжица за вашата уста. Ще ви призная обаче, че бяхме изненадани от смелото ви начало. Справихте се далеч по-добре, отколкото очаквахме. Но междуременно ситуацията според нас се усложни и вече далеч надхвърля вашите скромни възможности.

— Така ли? — попита нехайно Балдур.

— Системата Фолей предлага чудесни възможности за развитие на бизнеса, не само за местните, но и за компании, които сега навлизат в района.

— С други думи, има място и за „Цербер“?

— Разбира се — призна Новотни.

— Това означава ли, че вие стоите зад нападенията?

— Боже мили, не! — Новотни изглеждаше искрено изненадан. — В „Цербер“ не действаме по този начин. Но ще призная, че нашата компания държи под око развоя на събитията.

— Сигурно сте били наети от Мар Трак и нейните сподвижници? Новотни повдигна вежди.

— Чувал съм за госпожа Трак, но нищо повече. Но ако трябва да отговоря на въпроса ви — не, за момента.

— Не съм сигурен дали трябва да ви вярвам. Но продължете с предложението си, ако всъщност имате такова.

— Добре. Ще ви запозная накратко. Струва ми се, че досега компанията „Звезден риск“ бе справедливо компенсирала за усилията си. Вероятно разполагате с няколко милиона в различни сметки.

Балдур не отговори.

— Бихте могли, ако желаете, под един или друг претекст да напуснете системата Фолей, без да губите авторитет пред другите дребни компании, с които се конкурирате. Особено след като „Транскутенай“ не са особено доволни от представянето ви. Прав ли съм?

— Няма да споря с вас — отвърна Балдур.

— Въпросът е склонни ли сте да послушате съвета на „Цербер“ преди ситуацията да се е влошила и вие и хората ви да изпаднете в реална опасност?

Кинг понечи да каже нещо, но премълча.

— „Цербер“ ви предлага да увеличите печалбата си — продължи Новотни. — Ще добавим още толкова в банковите ви сметки и ще покрием разходите по вашето изтегляне.

— Много примамливо предложение — призна Балдур.

— Предполагам, че ще можете да убедите своите колеги да го приемат — допълни Новотни.

— Бих могъл — кимна Балдур. — Но няма да го направя. Наети сме да свършим определена работа и ще го сторим, освен ако нашият

клиент сам не реши да се откаже от услугите ни.

— Не бих казал, че това е най-разумното решение — отбеляза Новотни.

— Вероятно не — съгласи се Балдур. — Но това е единственото, което ще чуете от мен.

Новотни допи чашата си и се изправи.

— Благодаря ви... и ви съветвам да помислите още малко. Може би предстоящите събития ще ви накарат да промените мнението си, затова ние от „Цербер“ ще проявим още малко търпение.

Балдур кимна, сякаш да покаже, че слага край на разговора. Новотни се усмихна отново и напусна ресторанта, без да поглежда назад.

— Обещавам — каза Джасмин, докато прекосяваха фойайето на техния хотел — да не разказвам на останалите колко внимателно подбра изразните средства, с които всъщност каза на Новотни да върви на майната си.

— Не става въпрос толкова за внимание, колкото за професионализъм — поправи я Балдур. — И без това бях сигурен, че опре ли въпросът до пари, „Цербер“ щяха да си спестят голяма част от обещаното. Но все пак, ако вземем на сериозно заплахата на Новотни, мисля, че има едно нещо, за което трябва да се погрижим.

Той ѝ се поклони и се доближи до рецепцията.

— Да, полковник Балдур? — попита го чиновникът.

— Бих искал да се качим в стаята, без да използваме главното стълбище и асансьора. Може би сервизния асансьор?...

— Съжалявам, господине, но той не е никак подходящ за нашите почетни гости...

На плота между двамата се появи една банкнота.

— Разбрано, полковник — кимна чиновникът едва забележимо. — Радвам се да ви бъда полезен. Ще повикам някой от прислугата да донесе ключа.

— Сега пък какво те прихваща?

— Нищо особено, просто ми въздейства срещата с онзи мазен мръсник — отвърна Балдур, докато пъхаше магнитната карта във вратата на сервизния вход.

— Какво всъщност очакваш да се случи? — попита Джасмин.

Балдур така и не успя да отговори, защото стаята се разтrese от мощна експлозия. Джасмин бе покосена от ударната вълна и Балдур я подхвана тъкмо когато стените около тях се разлюляха и помещението се напълни с прах.

Той я повали и се хвърли върху нея.

След втората експлозия Балдур се изправи и ѝ помогна да стане. Джасмин се озърташе с изцъклен поглед.

— Очаквах нещо по-изпипано — промърмори Балдур. — Бомбата вероятно се е задействала от промяната на въздушното налягане в стаята. Добре, че влязохме през сервизния вход. Предполагам, че взривът е бил насочен към главния.

По коридора вече се чуваше трополене.

— А сега е време да се престорим на изненадани и шокирани — добави Балдур.

— Най-неприятната част от един неуспешен опит за убийство винаги са проклетите обяснения, които искат от теб да пишеш — изпъшка Балдур. Той се приближи до прозореца на новия апартамент, който бяха наели, погледна залязващото слънце и се прозя. — Полиция, тайна полиция, журналисти и неизбежният Грок — продължи Балдур. — Всеки иска да узнае какво е станало. А какво знаем ние? Дори не сме сигурни, че бомбата е била предназначена за нас.

— Беше — настоя Джасмин, чийто глас все още трепереше леко. — Но това бе по-скоро предупреждение.

— Така е — съгласи се Балдур. — Очаквах го от „Цербер“. Или, като се замисля, от Мар Трак. — Той я погледна. — Оправи ли се вече? Ще изкараме още един ден и се прибираме у дома.

— Знаеш ли — рече тя замислено, — това е първият опит на „Цербер“ за покушение срещу мен. Не смятам да си седя кротко тук и да се шегувам. Искам да измъкна онзи мръсник Новотни от дупката, в

която се е заврял, и да довърша работата на агента, който го е застрелял в лицето.

— Най-добре сега да поспиш. Сънят лекува всякакви рани.

— Не — поклати глава Кинг. — Няма да спя.

— Да опитам ли с някои успокояващи действия? — предложи Балдур. — Въпреки че малкият ни маскарад е разкрит и едва ли е необходимо да си играем на богато и разглежено семейство.

Джасмин доближи прозореца, пое си няколко пъти дълбоко дъх и се обърна.

— Да — рече тя. — Мисля, че имам нужда от нещо такова.

— Може ли да те попитам нещо? — рече Рис.

— Разбира се — отвърна Чес Гуднайт, наведен над единия от двата пулта на миньорския кораб.

— Питам се какво правя тук? Когато не вдигаш тежести за поддържане на формата си в хангара, ти клечиш при компютъра и анализираш събраните досега данни. А корабът може да се управлява и сам. Можех да остана в Шеол и да продължа да търся онзи проклет крайцер.

— Може пък да ми харесва компанията ти — подхвърли Гуднайт. — И да ми трябва някой да ми пази гърба.

— Брей, какво признание! — подсмихна се Рис. — Не знаех, че вие, подобрените, имате нужда от помощник.

— Обикновено не, когато разполагаме с достатъчен запас от протеини и резервни батерии. Но ми трябва втора глава, с която да обсъждам разни идеи. Когато изобщо ми хрумнат такива — призна той.

Бяха купили доста изгодно миньорския кораб, който по случайност носеше ироничното название „Сгащен“. Като нови, миньорските кораби по правило бяха доста скъпи, но цената им бързо падеше заради суровата им експлоатация. Този вероятно бе изоставен, когато притежателят му се бе натъкнал на богато находище и бе напуснал миньорския занаят.

Корабът имаше яйцевидна форма и бе кацнал върху издължени и закривени подпори. Централният му хангар бе оборудван с голям въздушен шлюз, до който рудата достигаше с помощта на хидравлична платформа. Кабината на пилота и спалните помещения се намираха в една издатина отпред.

Корабът беше малък, с дължина не повече от седемдесет и пет метра и невероятно грозен.

Освен това беше въоръжен с две ракети, скрити в монтирани в корпуса установки, и 40-милиметрово оръдие зад една плъзгаща се

преграда на носа.

Рис реши да последва примера на Гуднайт, слезе в трюма и се зае с тренировки, надявайки се това да я развлече от мрачните мисли. Трябваше да открие някакъв начин да проследи крайцера и евентуално да узнае местонахождението на базата на Маргатройд.

Когато и упражненията не помогнаха, тя реши да облече скафандър и да се разходи навън.

Или по-скоро да поскача навън, тъй като гравитацията на малкия астероид беше почти нулева. Гуднайт бе открил една миниатюрна планета с изоставено находище.

След като бе прегледала набързо един наръчник по рудодобив, Мшел бе пуснала отново изоставените машини.

— Наистина ли очакваш да намериш долу нещо полезно? — беше се подсмихнал Гуднайт. — Ако е така, искам половината.

— Не се надявай.

— Тогава защо си правиш труда?

— А защо не?

Рис би могла да отговори искрено, да му признае, че открай време се интересува от различни професии и занаяти и че докато беше в морската пехота, за да прогони скуката, се занимаваше самостоятелно с фотография, рекламно изкуство, счетоводство, история, пинг-понг и други на пръв поглед безполезни неща.

Но след един изнурителен ден на разкопаване, взривяване, пресяване и товарене на рудата тя реши, че би предпочела отегчителни занятия като плетене на куки пред миньорската професия.

Рис отскочи до банята, изкъпа се под ултразвуковия душ, един доста неудачен заместител на истинската вода, върна се в пилотската кабина и обяви намеренията си.

— Почакай малко — спря я Гуднайт. — Мисля, че открих нещо.

— Това ми го каза и преди три дена, докато ругаеше хората, опитали да убият Фреди и Джасмин. Да не говорим за четиристотинте и повече загинали при нападението над Шеол.

— Но сгрехих. Ще те помоля да не ми противоречиш. Седни ей там и гледай екрана.

Той приглуши осветлението в кабината и на екрана изплува уголемена карта на астероидната система.

— Погледни сега. Червените точки са местата, където са удряли нападателите. Доста са разпръснати и няма никакъв начин да разберем откъде идват. Освен ето тук. Виждаш ли този добре очертан клин, лишен от точки?

— Може би там няма никакви миньори?

— Сетих се за същото и проверих. Ще добавя в зелено находищата в този регион, за които е поискана официална концесия. Докато събирах информацията, реших да не безпокоя братчето ми, защото той и без това ми се оплака, че все още не са възстановили данните за по-ранните заявки. Бях сигурен, че не му е до мен в този момент. Затова се справих с това, което намерих. След това добавих отгоре в синьо един малък миньорски ад с романтичното название Астероид 47 Алфа, което е само съкратен вариант на номенклатурното му име, състоящ се от две миньорски станции и една междинна товарна платформа, подсказващи, че в района има известни запаси. Схващаш ли накъде бия?

— Не — призна Рис. — Освен ако не искаш да кажеш, че проклетата им база е скрита там някъде.

— Помислих и за това — отвърна Гуднайт. — Но нямам достатъчно данни.

— Тогава какъв беше смисълът да се занимаваш с проклетия астероид?

— Ето тук идва време да се възползвам от престъпното си подсъзнание — закима доволно Гуднайт. — Има два начина за един престъпник да спечели пари. Единият, естествено, е незаконен, вторият, колкото и да е странно — напълно законен.

— Брилянтна мисъл, професоре. Сигурна съм, че можех и сама да се досетя.

— Един от най-приятните начини да избегнеш ядове със закона е старият и многократно проиграван рекет — продължи Гуднайт, без да обръща внимание на сарказма на Мшел. — Плати ми и няма да ти отвлека детето, да ти взривя магазинчето, да ти открадна бижутата и така нататък. В крайни случаи тази престъпна схема може да включва и някоя заплашителна организация на неизвестни нападатели. Целта е хората да се държат в страх, защото страхът пълни джобовете.

— Искаш да кажеш, че този сектор не е бил нападан, защото...

— Защото може би някой се е откупил — довърши Гуднайт. — Или по-вероятно става дума за цяла група.

— Интересно. Може би няма да е зле, ако се разходим до там?

— Така е. До онова окаяно местенце са не повече от два летателни дни.

— А какво ще правим с тукашното находище?

— Веднъж вече е било изоставено...

— Изглежда, прекалено дълго време не съм бил на служба — оплака се Гуднайт. — Бях забравил колко може да е скучно кръстосването из една пуста система, особено на продънено корито като „Сгащен“.

— Бедничкият ми — подсмихна се Мшел. — Сигурно тайничко си мечтаеш да си пак онзи ловък крадец на диаманти, който щъка из вселената с нехайна усмивка на уста и пълни джобове.

— Какво ще правим сега? Ще си изберем някое изоставено находище, както направихме миналия път?

— Едва ли някой ще ни потърси.

— Може пък да се появят. Добре. Откъде предлагаш да започнем?

— Според моя „Наръчник на миньора“ — посочи Рис екрана, — залежите, които би трябвало да ни интересуват, тоест на такива метали и минерали, каквито се търсят в тукашната индустрия, са, цитирам „по правило заобиколени от находища на по-тежки метали, показващи при общо сканиране плътност от 543 и повече. Визуално тези находища могат да се отличат по синкавия и сивкавия си оттенък, преплетени с черни жилки“. Край на цитата.

— Отлично! — потри ръце Гуднайт. — Ето, гледам към онзи къс скала там и той си остава непрогледно черен. Сега трябва да включа ето този монитор тук... хм, така... да насоча лъча нататък... ето, получава се. Първите данни са в диапазон 200–215. И сега какво? Прехвърляме се на следващия астероид и опитваме отново?

— Така пише в наръчника.

— Включвам двигателя — промърмори машинално Гуднайт. — Приближавам се. Забавям ход. Проверявам. Показателите са 185. Хм.

Тази професия е почти толкова вълнуваща, колкото да гледаш как някой камък се превръща в пясъчник.

— Какво да се прави, всяка работа има своите неудобства.

— Не зная колко им плащат на миньорите — въздъхна Гуднайт.
— Но вече съм сигурен, че не е достатъчно.

Най-сетне се натъкнаха на един скален къс с обнадеждаващи показатели. Но липсваше визуалното потвърждение, описано в наръчника.

Рис опита да вземе няколко образци със сондата, но те само ги убедиха, че си губят времето.

Продължиха нататък.

— Не мога да повярвам — вдигна ръце Гуднайт. — Погледни само, стрелката ще удари в далечния край. 784! Сега вече ме хвана тръпката. Какво следва?

Късчето свят, на което се бяха спрели, беше само няколко пъти по-голямо от техния кораб.

— Нахлузваме скафандрите, излизаме навън и вземаме образци. Ти пробий няколко дупки напосоки, а аз ще отскоча до отгатышната страна.

— Думите ти пробуждат у мен ужасното предчувствие, че ще трябва да работя — измърмори недоволно Гуднайт, но се зае да облича скафандъра. Рис го последва, натоварена с инструментите. Тя излезе отвън, включи енергозахранването във външната розетка и се спусна плавно към астероида, закотвена здраво към кораба, с който бяха пристигнали.

Гуднайт се захвана за работа. Изкопа няколко пробии от различни дълбочини и ги отнесе на кораба. Спусна товарната платформа, върна се обратно и откърти няколко по-едри камъка. Дори той, с неопитното си око, можеше да различи жилките в камъка.

Замисли се колко скучна и монотонна е тази работа и как вибрациите на сондата преминават през ръкавиците по ръцете и достигат в мозъка му. Кой знае защо ритъмът му напомни за електронната музика, на която някога обичаше да танцува.

Той изтърколи още един камък до механичната ръка на хангара, проследи я, докато се прибра вътре, и тръгна за следващия, когато интеркомът изпука.

— Майчице мила! — произнесе Рис с отпаднал глас.

— Какво има?

— Мисля... че ще е най-добре да дойдеш тук.

Гуднайт бе споходен от ужасяващи видения как Рис пропада в някаква цепнатина или е заклещена, или са станали други неприятни инциденти, които обикновено се случват, когато хората нарамват метални кутии с въздух и отиват там, където не им е мястото и където липсват жизненоважни неща като вода и въздух.

Той закачи сондата за появилата се отвътре ръка и използвайки реактивния двигател на скафандъра, заобиколи малкия астероид. Едва се сдържаше да даде максимална мощност, но осъзнаваше, че така твърде бързо може да напусне орбита.

Рис се рееше малко над повърхността, съвсем неподвижна.

— Какво е станало?

— Нищо ми няма — тя се изкиска. — Съвсем добре съм.

Гуднайт приближи, леко раздразнен.

— Какъв е проблемът тогава?

— Погледни.

Той погледна.

— Скала — бяха думите му.

— Ами да — потвърди Рис с глас, сякаш си казваше молитвата.

— Лъскава, черна скала.

— Още руда?

— Съвсем не. Това е диамант.

— Това? Защо не блести? Защо няма искри?

— Защото чака бижутера да го шлифова, глупчо. Да не мислиш, че диамантите лежат в недрата оформени и шлифовани?

— Не, за Бога! — възрази Гуднайт обидено. — Никога не съм се интересувал от проклетите неща, преди да ги подредят в примамливо колие, оставено в кутия, за да го взема.

— Този диамант — продължи Рис, — е цяла жила. Предполагам, че слиза надолу. Не зная на каква дълбочина.

— Чакай малко — Гуднайт се приближи и разпери ръце. — Искаш да кажеш, че всичко това е диамант? От тук до тук?

— И кой знае колко навътре — потвърди Рис със замечтан глас.

— И ние сме богати?

— Казвам, че *някой* е богат. Някой, в единствено число. И може би в женски род. Някоя.

— Колко богата?

— Не зная. Да отчупим едно парче и да се върнем на кораба. Искам да пийна нещо.

— Все още не мога да повярвам — повтори за трети път Чес Гуднайт. Парчето кристал бе поставено между тях на масата в каюткомпанията на „Сгащен“. През него минаваше тясна блестяща ивица на мястото, където бяха прекарали ултразвук. Камъкът тежеше малко повече от половин килограм.

— Какво имаме тук? — попита той.

Рис натисна няколко копчета на уреда пред нея, поклати глава и опита отново.

— Ако може да се вярва на данните, нешлифован, камъкът е над три хиляди карата. Не е най-големият диамант, намиран някога, но несъмнено ще влезе в първата десетка.

— Брей! — възкликна видимо впечатлен Гуднайт. — Май вече няма да се нуждаем от финансирането на „Транскутенай“. Можем да отидем на Трималхио и да си живуркаме като богаташи.

— Кой „ние“, ако смея да попитам? Аз съм тази, която го намери.

— Но нали сме партньори?

— Да имаш нещо черно на бяло? Не, нали? Само си повтаряш — богат, богат... Знаеш ли, докато гладувах на Трималхио, някой бе забравил една холоброшурка в малък ресторант и аз я разгледах. Беше на една туристическа агенция и в нея се предлагаше цял остров за продажба, заедно с двореца и прислугата. Тъкмо нещо, от което ще се нуждая, докато остарявам.

— Божичко! — въздъхна Гуднайт. — И после ще ми говорят за чувство за дълг.

— А кой беше готов да ни избяга на Пукерт и щеше да го направи, ако не му бяхме подхвърлили фалшиви документи?

— Това е различно — ухили се Гуднайт. — Интересно обаче откъде ти е известно?

— Различно, да. — Тя го потупа по ръката. — Кога най-сетне ще разбереш, че знаем всичко за теб?

Гуднайт се изчерви.

Рис взе кристала, подхвърли го и поклати глава.

— Знаеш ли, досега немало хора са се възползвали от моето чувство за дълг. „Звезден риск“ е само поредният пример. Мисля си, че ще е най-добре да откараме този кристал в Шеол и да го скрием някъде. Може би да го дадем на Кинг. Не съм сигурна, че бих се доверила на Фреди.

— Или на Грок — предложи Гуднайт. — Той май не се вълнува много от такива неща.

— Нещо такова — рече тя. — Във всеки случай ще ни бъде добра осигуровка, ако нещата тръгнат на зле.

— И какво ще правим, след като го върнем на „Бууп“?

— Ами... — Рис се замисли. — Ще продължим да си играем на миньори. Ще разработим това находище и след време ще видим сметката на Маргатройд. Или той ще види нашата.

— Питам какво ще правим с диаманта.

— Като му дойде времето, ще го дадем на някой познат бижутер. Той ще го шлифова, ще го нареже и ще го скрие.

— Какво?

— Така правят всички добри търговци, не знаеш ли? Нали уж си в този бизнес? Стараят се да не пускат много стока на пазара, за да могат цените да останат високи.

— Аха — кимна Гуднайт. — Извинявай. Умът ми е зает с други неща.

— *Твоят* ум — подчерта Рис. — Но преди да стане още по-лошо, искам да нарека това чудо. Големите диаманти винаги си имат имена. И така този ще бъде Кинисон.

— И защо точно това име?

— Свързано е с нещо, което съм чела. Същата книга, в която се разказваше за Маргатройд. И би трябвало да ни донесе късмет.

Гуднайт не отговори, но я изгледа с нескрито любопитство и се върна на контролния пулт.

— Сънувах — произнесе замечтано Грок — рубин с размерите на гълъбово яйце...

— Какво? — Гуднайт го погледна раздразнено.

— Няма значение — рече мрачният извънземен. — Сега вече „Звезден риск“ ще може да ми върне инвестициите. А ние да заявим на Рег Гуднайт и „Транскутенай“, че ако много упорстват, могат да вървят на...

— Чакай, не забравяме ли нещо? — спря го Кинг. — По право този камък принадлежи на Мшел.

— О, няма значение — въздъхна отегчено Рис. — Чес ме изтощи с мрънкането си по обратния път дотук.

— Ето това най-много ми харесва — вметна Фридрих. — Човек, който може да погледне отвъд мечтите си за богатство.

— Колко все пак може да струва? — поинтересува се Грок.

— Не зная — рече Гуднайт. — Това е най-големият скъпоценен камък, който съм виждал някога, дори в мечтите си. Милиони — за някой музей. Още повече за колекционер.

— Ако трябва да бъдем честни — намеси се Кинг, — в известна степен този скъпоценен камък принадлежи на системата Фолей. Такива са стандартните миньорски правила.

— В такъв случай поне засега не бива да обявяваме съществуването му — сепна се Балдур. — Защото вече няма съмнение, че Маргатройд е част от тайните сили, управляващи тукашната система. Както и Мар Трак. Кое то обяснява какви са тези кораби, които изникват от нищото и нападат невинни миньори, и защо някой е готов да компенсира щедро отиващите си. Обяснението е съвсем просто и трябваше да се досетя по-рано за него. Представете си какво ще стане, ако Маргатройд прогони оттук миньорите и „Транскутенай“. Първо, системата Фолей ще прекрати договорните си отношения с „Транскутенай“. След това Маргатройд изплува, иска официално разрешение за разработка на залежите и създава собствена компания. Разрешението ще им издаде някой, който е в съюз с тях, от опозиционна в момента партия. Скоро след това настъпва време за парламентарни избори, каквито се провеждат тук. Опозицията започва да прахосва в предизборната борба средства, сякаш джобовете им са бездънни, и в известен смисъл е точно така. Малко по-късно имаме нова партия на власт, обвързана директно с Маргатройд, което

означава, че правителството на системата Фолей, което и досега си беше доста корумпирано, съвсем ще се ояде. Като на...

— На Трималхио? — подсказа Кинг.

— Точно сравнение — одобри Балдур.

— Това ни отвежда до един друг въпрос — обади се Гуднайт. — Тъй като само се преструваме на честни, не би ли трябвало да се свържем тихомълком с Маргатройд и да подхванем двойна игра спрямо „Транскутенай“?

— Срецу собствения ти брат? — ококори се Рис.

— Брат ми притежава удивителното свойство да се приземява на крака — обясни спокойно Гуднайт. — Пък и ако възникне такава необходимост и имаме възможност, можем да го привлечем на наша страна.

— Интересна идея — заяви Балдур. — Ако се прегърнем с Маргатройд и им обещаем да се въздържаеме от враждебни действия, докато планът им успее, дали ще удържат на думата си? Или ще останат корумпирани докрай?

— Чакайте — намеси се Кинг. — Забравяте „Цербер“.

— Да, вярно. — Балдур видимо посърна. — Най-вероятно те вече са се споразумели с Маргатройд и ще се появят на сцената след изборите. А ние само ще си изпросим още някоя бомба.

— Не ми харесва посоката, в която тръгна разговорът — заяви открито Рис. — Какво стана с предложението да продадем моя камък и да се захванем с някоя по-лека работа?

Грок понечи да каже нещо, но погледна внимателно Рис и поклати глава.

— Виждам, че и тази идея не ти се нрави.

— Никак — съгласи се Рис и едва сега даде воля на гнева си. — Не обичам да зарязвам несвършената работа по средата. Особено когато зад нас останаха доста трупове на хора като Ел Си Доу например.

— Ти си непоправима романтичка! — укори я Гуднайт.

— И какво от това?

— Съгласна съм с Рис — рече Кинг. — Но тъй като съм само служител, ще се подчиня на решението на мнозинството.

— Значи оставаме — заяви Рис.

Грок помисли малко.

— Сигурно ще ни е далеч по-трудно да си намерим нова работа, ако не се справим с тази, нали?

— Така е — потвърди Балдур. — Аз също гласувам да продължим с плана.

— Това е и моето мнение — присъедини се Грок.

— Какво пък — въздъхна Гуднайт. — Все пак вие ме измъкнахте от онази дупка, в която бях обречен. Присъединявам се към вас.

— Значи е решено — рече Рис.

— Така изглежда — отвърна Балдур. — Вие с Чес ще се върнете при вашето находище и ще видите накъде ще ви отведе всичко това.

— И ако някой се появи — предложи Гуднайт, — ще му лепнем бръмбарче и ще почакаме да ни отведе при неговите лоши приятелчета.

— Съгласна — кимна Рис. — Поне за мен единственият начин за решение на проблема е да открием проклетия крайцер. Ако разберем къде се крие, със сигурност ще успеем да стъпчем главата на змията. Жалко, че не можахме да пуснем един куршум в челото на Мар Трак. Какво пък, ще играем бавно, внимателно и мръсно.

— Аз имам някои недовършени разследвания на Мфир — заяви Кинг.

— Забравих да попитам какво ще правим с моето камъче? — поинтересува се Рис. — Не бих го поверила на тукашните банки. Но не ми се ще и да го оставя на „Бууп“, в случай че някой ни засипе с ракети.

— Най-сигурното скривалище е пред очите на всички — усмихна се Кинг. — Ще наемем гардероб в „Миньорски отдих“, ще увием диаманта в един стар скафандър и никой няма да го погледне.

— Добре тогава — вдигна ръце Балдур. — Да се захващаме отново с нашата малка война.

N-пространствено съобщение, кодирано за еднократно прочитане:

ДО ВСИЧКИ УЧАСТНИЦИ. „ЗВЕЗДЕН РИСК“
ПОДГОТВЯ ТАЙНА ОПЕРАЦИЯ. ЛИПСВАТ ДАННИ ЗА
ПЛАНИРАНАТА ЦЕЛ, НО НЕСЪМНЕНО УДАРЪТ ЩЕ Е
С ЦЯЛАТА ИМ СИЛА. УСПЕХЪТ Е БЛИЗО. ТОВА Е
ПОСЛЕДНАТА СЛАМКА ЗА ПРОТИВНИКА.
ПОДГОТВЕТЕ ВСИЧКИ СИЛИ ЗА ОКОНЧАТЕЛНА
АТАКА КАКТО Е ПЛАНИРАНО СЛЕД ОТСТРАНЯВАНЕ
НА „ЗВЕЗДЕН РИСК“.

— И тъй, ако бяхме обикновени, честни, скромни хорица, щяхме да откараме мършавите си задници обратно на онзи къс скала, където е нашето находище, да се претрепем от работа, докато изкараме още малко лъскави камънаци, после да се прехвърлим на споменатия 47 Алфа, да започнем да харчим, сякаш сме се сдобили със собствена златна мина, докато рекетъорите на Маргатройд се разкрият, а после да извършим нещо невероятно умно и героично, което ще ни отведе право в базата на Маргатройд, където той или тя си седят доволно и потриват ръце или сучат мустак. — Гуднайт облиза устни. — Така ли е?

— Не мога да повярвам, че го каза на един дъх — засмя се Рис.

— Защото се друсам само с най-чиста проба... Но всъщност исках да ти кажа, че съм подготвил и един малък алтернативен план.

— Като знам какви ги измисляше досега — поклати глава Мшел. — Да чуем какво е родил гениалният ти мозък.

— Една съвсем лека поправка наистина — продължи Гуднайт. — Дребно разнообразие в къртовския труд, с който е изпълнен денят, пък и нощта на миньора. Вместо да се бъхтим тук, ще ида при милото си братче и ще го помоля да ми осигури пет-шест тона висококачествена руда. Нещо, дето ще накара скалата на детектора да удари в осемстотин. Вземаме ги значи и право на 47 Алфа. Съгласна?

Мшел обмисли предложението му.

— Защо пък не? — повдигна рамене тя. — И на мен ми омръзна да се ровя в тая скала.

— Четири-седем Алфа... диспечерска, моля обадете се — произнесе със служебен тон Гуднайт. — Тук „Сгащен“. Навлизаме в системата, време на пристигане след четиринайсет минути. Дайте разрешение за скачване.

Наложи се да се обади още няколко пъти, преди да получи отговор.

— Четири-седем Алфа, тук диспечерска служба — отекна женски глас. — Имайте предвид, че ние изпълняваме само координираща функция. Не очаквайте от нас инструкции. Можете да се скачите веднага щом прецените, че сте готови. Край.

— Струва ми се — въздъхна Гуднайт, — че сме далеч отвъд границите на благоустроения свят, очертани от любимия ни Съюз.

Четиридесет и седем Алфа бе временна станция, предназначена за действие само докато в околностите се събираха полезни изкопаеми. Това обясняваше бъркотията, която цареше на станцията.

Тя се простираше върху извитата повърхност на неголям астероид като огромно пълзящо растение. Привързани, забодени и закотвени към скалата сгради, от които единствено се изискваше да са сравнително добре изолирани. Върху една издатина бяха подредени различни рудокопни и транспортни кораби, едни построени, а други преправяни за тази цел — от огромни бивши кръстосвачи, купени на старо и на кредит, през пътнически лайнери, изгубили своя стил и лукс, до вътресистемни туристически яhti.

В добавка към цялото това многообразие беше и един странно издут кораб, боядисан в червено, зелено и жълто, и с надпис през средата:

ЯХТКЛУБ И БАР ЗАПАДЕН БАНДОРФ

Миниатюрни „таксита“, които всъщност представляваха стоманени или алуминиеви рамки с примитивни реактивни двигатели, сновяха между сградите. Малцина от техните притежатели си бяха дали труда да ги покрият или да херметизират купетата, така че пътниците, облечени с обемисти скафандри, се поклащаха на местата си като затворени в клетки птици.

Гуднайт снижи своя „Сгащен“ и го паркира елегантно с помощта на маневрените двигатели.

— А сега да закотвим за нещо това корито и да идем да продадем малко руда.

— Не бързай — спря го Рис. — Първо ще си намерим хотел, ако тук изобщо има такова нещо. Искам да се изкъпя. С истинска вода, колкото и да ми струва. Смятам да си създам репутацията на отчаян миньор, готов да профука всичко до последната стотинка, и то с колкото се може повече шум.

Гуднайт приближи нос към подмишницата си.

— Идеята не е никак лоша — съгласи се той. — Ако не бях привикнал с миризмата си, щях да помисля, че съм изплувал от помийна яма.

— Добре, че го каза ти, а не аз. Но както и да е...

Намериха хотел.

Или нещо, което минаваше за хотел. Беше построено от три заварени един за друг товарни кораба, изкормени и реконструирани, с коридори и стаи за гости — от съвсем миниатюрни до такива, които биха побрали неголям разузнавателен кораб.

Хотелът нямаше название. Собственикът му бе изчезнал преди около една земна година, оставяйки един болнав стар миньор на име Пили да се грижи за всичко с помощта на неколцина наемни работници и още толкова модифицирани военни роботи.

И въпреки това помещенията бяха изненадващо чисти.

Пили им обясни, че не може да понася прахта и поради тази причина живее в космоса, вместо на някоя от планетите.

— След като настроиш машините така, че да пицят като побъркани и от най-малката прашинка, всичко тръгва като по вода — похвали се той.

Цените в хотела също бяха ексцентрични, Пили ги огледа от главата до петите, подръпна една от дългите си вежди и обяви:

— Както гледам, цена от петдесетина кредита на нощ ще ви е съвсем добре.

— Малко е скъпичко — оплака се Рис, припомнила си доскорошния си беден живот.

— Е, добре — въздъхна Пили. — Да бъдат двацет. Заедно ли ще спите?

И двамата поклатиха глави.

— Жалко — ухили се Пили. — Каквито сте ми хубавци. Е, ще станете, след като изстържете кирта от кожата си. Прехвърлете малко парици и ще ви отведе до стаите ви.

Те се подчиниха.

— Вие, господине, сте в номер 45. А вие, мадам, в 33. Можете да оставите сандъците с руда отвън. Никой няма да ги открадне.

— Сигурен ли си? — усъмни се Рис.

— Сигурен, сигурен — закима Пили и изведнъж в ръката му се появи тежкокалибрен бластер. Дулото беше обгоряло от често използване. После оръжието изчезна. — Хайде да се поразходим.

Отидоха до асансьора, качиха се на горния етаж, преминаха по коридора и през един портал, сетне слязоха надолу.

— Ето и вашите стаи. Вие, сър, сте в третата нататък по коридора.

— А къде са номерата? — попита Гуднайт.

— Не ни стигнаха за всички стаи. Но това няма значение.

— Хубаво де — рече Рис. — Поне ключове имат ли?

— Не — захили се Пили. — В началото имахме няколко, но хората все ги забравяха и губеха, та си рекох, майната им, прощавайте, госпожо, и сега няма дори брави.

— От което следва, че няма проблеми и с крадците — погледна го въпросително Рис.

— Аха. Никакви. Хе-хе.

— Ами ако някой случайно влезе в стаята ми посред нощ? — попита Гуднайт.

— Случва се доста често — призна Пили. — Стават и тупаници, хората са изнервени, но пък имаме и два брака, заченати тук.

В стаята имаше истинска баня с вода и Мшел съжали, че обеща на Гуднайт да е готова след час, а не след седмица.

От известно време се стараше да не обръща внимание на стомаха си, който изпращаше призови за вкусна и топла храна, която нито е била замразена, нито сготвена от нея или Гуднайт. „Хотелът“ разполагаше с антигравитационни генератори, но въпреки това банята беше доста странна. Душът имаше собствен антиграв.

Всъщност кабината представляваше голяма прозрачна сфера с отвор за врата, за да не се удави във водата, плюс достатъчно на брой тръби за воден масаж на всеки сантиметър от тялото. Рис настрои антигравитация на една четвърт от земното притегляне и включи ваната. Зададе температурата на водата, усили масажирещите струи и изведнъж тялото ѝ се озова на кръстопът от бликаща вода.

Подчинявайки се на залепената на стената инструкция, само след няколко секунди тя намали неохотно водния дебит, извади сапун от херметичната етажерка и се затърка яростно. От друга етажерка си взе шампоан. След кратко колебание, колкото да се пребори с пристъпа на клаустрофобия, тя натопа глава в сферата и отново усили струята.

Накрая, с извадена отгоре глава, натисна копчето с надпис „Земен люляк“ и сферата се изпълни с пяна и приятна миризма.

Би могла да си пусне холовизора, но надделя леността. Тя остана да се клатушка във водата, докато часовникът ѝ напомни, че е време за срещата с Гуднайт.

Рис включи подсушаващата програма, източни водата обратно в рециклиращия резервоар на хотела и се зачуди дали да облече старите си дрехи, или да си купи нови.

Чиновникът в изкупвателния пункт ококори очи, когато Гуднайт му показа данните от находката.

— Ако това е вярно...

— Вярно е — прекъсна го Гуднайт.

Чиновникът премигна четири пъти.

— В какво искате да ви се плати?

— В брой, в каквато парична единица върви най-бързо тук — отвърна Рис.

Чиновникът се подсмихна.

— Тук всичко върви бързо, стига да не е фалшификат. Защото ако се окаже, че е така, има едни хора, които доста бързо ще ви открият. Колко имате в сандъците?

Гуднайт му каза. Чиновникът се изцъкли отново и назова сума.

Рис подскочи. Беше толкова, колкото изкарваше за пет години като съюзнически майор с надбавките за бойни операции.

Гуднайт, за разлика от нея, направи недоволна физиономия.

Чиновникът помисли и съобщи нова сума, с една трета по-голяма от предишната.

— Което е и моят максимум — допълни той. — За повече ще трябва да отлетите до Мфир и да се свържете направо с „Транскутенай“.

— Много е далече — въздъхна Гуднайт. — Приемаме.

Чиновникът отвори сейфа и отброи парите.

— Благодарим — кимна Гуднайт.

— Аз ви благодаря — усмихна се мъжът зад бюрото. — Дано имате още в находището, за да ни посещавате често.

— Стига всичко да е наред, ще има и още — обеща Гуднайт.

Докато си закопчаваха костюмите и преминаваха през шлюза на официалния вход, Рис погледна през рамо и видя, че чиновникът разговаря развълнувано с някого по интеркома, като често поглеждаше към тях.

Гуднайт подсвирна.

Рис надзърна в огледалото и поклати тъжно глава.

— По такива жени ли си падаш?

— Ами... всъщност да. Този тоалет ми харесва. Мисля, че е секси.

— Да, но по някакъв евтин, натруфен начин.

— И какво от това? Не сме в „Риц“, ако не си забелязала. Погледни ме мен. Облечен съм като сутеньор. Като евтин сутеньор.

Мшел го погледна и се съгласи. Панталоните му бяха прекалено тесни и лъскави, комбинирани с риза в сходен цвят, тъмнозелено кожено яке и шалче на шията.

— Брей! — възкликна тя.

Сравнена с него, вече не изглеждаше толкова зле. Беше облечена в рокля с дълбоко деколте, спускаща се на черни дипли. Отпред бе прекалено отворена, отдолу — подрязана твърде късо, и бе твърде прилепнала, за да остави нещо от тялото ѝ скрито за всеки наблюдател.

С нея вървяха тесни кожени ботуши.

— Не разбирам защо не харесвате дрехите ми — оплака се управителят на магазина, мъж, висок не повече от метър и половина и широк два. — Повечето мои посетители си тръгват доволни.

— Виждаш ли? — погледна я Гуднайт. — Само ти се оплакваш.

— Уф...

— Пък и няма кой знае какъв избор.

Мшел огледа още веднъж магазина, преустроен от товарен шлеп. Тук, изглежда, се продаваше всичко. Покрай едната стена бяха подредени скафандри, покрай другата — струпани всякакви миньорски принадлежности. Още по-нататък бе хранителният отдел и хладилниците със замразено месо.

Зад тях всякакви прибори и мебели.

Близо до входа имаше шкаф за оръжие и до него бяха дрехите.

Над главите им от тавана висеше едно от познатите „таксита“ с олекотена конструкция, вероятно заредено и готово да потегли.

— Пак ще ти напомня, че не сме на някоя парижка улица — промърмори Гуднайт.

— Забелязах.

— Така че да плащаме на човека и да идем някъде, където ще ни забележат.

— Със същия успех можех да изляза и гола.

— И тогава вече несъмнено щяхме да направим впечатление — захили се Гуднайт. — Давай сметката, приятелче.

— Готово, господине — отвърна продавачът.

— И трябва да те попитаме нещо.

— На вашите услуги, господине.

— Къде е най-опасното място за хранене?

Широки пет метра тръби свързваха всички постройките на малкия астероид, за да не се налага миньорите непрестанно да херметизират скафандрите си.

В тунелите имаше минавачи, товарни колички и сергии за бързо хранене.

Гуднайт се озърташе любопитно, сякаш очакваше да види как през тълпата минава някой с окачена на гърдите табелка „Аз работя за Маргатройд“.

Мшел от своя страна продължаваше да се бори с клаустрофобичното усещане, че се намира в тънките черва на някакво огромно метално чудовище.

Скоро след това откриха ресторанта, който им бе препоръчал съдържателят на магазина. Отвън имаше голям надпис „При Супи“ и това със сигурност бе най-просторното помещение на 47 Алфа.

За разлика от останалите сгради ресторантът очевидно не бе преустроен от нещо друго. Той представляваше поредица от коридори, сепарета и стаи, заобикалящи централен бар, където шестима бармани в архаични черни панталони, бели ризи с навити ръкави и тънки черни вратовръзки обслужваха клиентелата.

В едно голямо странично сепаре десетина жени поднасяха напитки и оглеждаха с алчни, преценяващи погледи клиентите. Рис искрено се надяваше, че не виждат в нейно лице конкуренция.

Гуднайт се доближи до бара, където оберкелнер с нагла физиономия го огледа, след това неочаквано се засмя.

— Ах... мосю...

— Атертън — добави Гуднайт. — Атертън и Смедли.

Рис успя да прикрие изненадата си.

— Разбира се — кимна мъжът. — Предполагам, че току-що сте пристигнали на 47 Алфа. Бих искал да ви пожелаая приятен престой на нашия малък свят.

— Сигурен съм, че ще бъде такъв — отвърна в същия тон Гуднайт. — Имайки предвид, че джобовете ни парят от кредити, които нямаме търпение да похарчим.

— Ах! Това може да стане лесно в нашата игрална секция, която е в съседство.

— Може би. Но след вечеря.

Отведоха ги до маса, където мигновено се материализира един келнер.

— Първите напитки, естествено, са за наша сметка — обяви оберкелнерът. — С надежда да бъдете чести наши гости.

— Бърбън „Сазарак“ — поръча Гуднайт.

— А за мен — рече Рис, — „Пламтяща утрин“.

Оберкелнерът дори не трепна.

— Веднага се връщам с напитките.

— Един въпрос — поде Гуднайт.

— Не — прекъсна го Мшел. — Аз съм първа. Защо точно Атертън? Да не мислиш, че някой си спомня пещерата?

— Не ме интересува дали я помнят — отвърна нехайно Гуднайт. — Омръзна ми да се плаша от сенки и не бих имал нищо против цяла тълпа от ясно определени противници, по които да пострелям.

— Не знам — повдигна рамене Мшел. — Струва ми се, че се настройваш, преди да си узнал правилата на играта.

— Може би — поклати глава Гуднайт. — Но няма смисъл да се измъчваме с предположения, нали?

— Още един въпрос — рече Рис. — Защо, в името на Всевишния, трябва да се представям като Смедли? Що за тъпо име?

Гуднайт се засмя.

— Исках да те подразня. Твърде дълго играх ролята на добро и послушно момченце.

Пристигнаха напитките, коктейлът на Рис бе във висока, елегантна чаша.

Келнерът запали клечка кибрит, истински земен кибрит, и пламъкът на коктейла достигна до тавана.

— Божичко мили! — възкликна Гуднайт. — Какво има в това?

— Различни неща — отвърна келнерът. — Съчетани в доста интересен вкус.

Рис прекара длан над чашата и пламъкът угасна. Тя отпи, усмихна се и остави чашата на масата.

— Мадам очевидно познава добре този коктейл отбеляза видимо впечатлен келнерът. Той измъкна затъкнатото в колана му меню и им го подаде. — Връщам се след минутка.

— Какво толкова особено може да има в един... — Гуднайт вдигна чашата на Рис, отпи и остана със зяпнала уста в продължение на няколко секунди.

— Усещаш посланието, нали? — попита го Рис.

— Усетих го... чак... в дробовете си. И в червата... надявам се... някога пак... да мога да дишам... — оплака се задъхано Гуднайт.

Рис искаше нещо голямо и рядко срещано, при това да е достатъчно прясно. Тя върна първата пържола с оплакването, че е с консистенцията на гума, и се нахвърли върху втората, като издаваше тихи звуци на задоволство.

Гуднайт, който предпочиташе късчета подправено със сос пуешко, я поглеждаше, докато яде.

— Храниш се като подобрен — присмя и се той.

Рис кимна.

— Когато се върнем на солидна земя, ще поискам някаква компенсация за преживените от мен мъки.

— Че какво толкова си преживяла?

— Ами това сега?

Продължиха да се хранят, като си бъбреха.

Гуднайт ѝ каза, че докато я чакал да се приготви, посетил няколко хотелски стаи.

— Питам от любопитство — прекъсна го Рис. — Да си се натъквал на перлена огърлица или нещо друго, подходящо да смени собственика си с твоя джоб? Или го направи заради тръпката?

— По-скоро е второто — отвърна Гуднайт и ѝ описа някои от стаите. Вероятно някой от предишните собственици е бил романтичен човек. Имало помещения, които наподобявали спални на средновековни принцеси, със съответната мебелировка. Гуднайт поклати глава. — А си мислех, че всички хора се раждат с еднакви представи за света. Едно нещо ще ти кажа, Мшел, мечтите умират трудно.

Рис осъзна, че когато се държи непринудено, Чес може да бъде наистина чаровен мъж.

Завършиха вечерята с истински шоколадов крем и Рис обмисляше дали да не си поръча и плато със сирена, когато келнерът постави до нея чинийка с написана на ръка бележка:

Бих се радвал да ми отделите малко от времето си, след като се навечеряте, и ви моля да ме извините, задето ви се натрапвам.

Супи Шмид

Гуднайт се ухили на келнера.

— Нямаме нищо против. Ще ни упътите ли?

Не беше необходимо да притежаваш изключителна проницателност, за да разпознаеш Шмид в игралната зала. Той седеше в огромно, издигнато на пиедестал кресло, на около метър над главите на тълпата, и оглеждаше с царствено величие онова, което несъмнено смяташе за свое владение.

Шмид беше едър мъж, по-едър от Гуднайт, с развит гръден кош и гъста лъскава коса, която бе пуснал дълга. Изглеждаше на около петдесет и лицето му бе сурово и насечено.

Когато ги видя да се приближават, той скочи с неочаквана пъргавина от креслото.

— Господин Атертън... госпожице Смедли... моята маса е там.

Масата бе в ъгъла, на нея имаше кана с вино и три кристални чаши.

Шмид избра креслото с гръб към стената и им махна да се настаняват.

— Предпочитам да не се навъртат хора зад гърба ми — обясни той и без да иска разрешение, наля чашите догоре.

Нито Рис, нито Гуднайт възразиха.

— Новините се разнасят бързо — поде разговора Шмид. — Говори се, че се извадили късмет в работата.

— Благодаря — кимна Гуднайт и отпи от виното, което се оказа доста сладко, с дъх на плодове и никак не по вкуса му. Но въпреки това си сръбна повторно, преди да остави чашата.

— И аз благодаря за избора, който сте направили — отвърна Шмид. — Предполагам, че ястията, които си позволих да прехвърля на моя сметка... са били достатъчно вкусни?

— Познахте — кимна Рис.

— Някой от вас обича ли да залага?

— Не и на маси — засмя се Рис. — Лично аз предпочитам да дупча камъните.

— Не съм толкова краен, колкото моята партньорка — призна Гуднайт. — Ще кажа само, че не съм безразличен към игри, които разчитат на шанса.

— Ще ми се да можех да се владее като вас — въздъхна Шмид. — За нещастие шумоленето на картите и трополенето на заровете ми действат като зова на дивото. Тъкмо затова се радвам, че колкото и да е

проспериращо, заведението ми не е единствен източник за моите доходи.

— А какъв е другият? — поинтересува се Рис.

— Аз съм преди всичко застрахователен агент. Особено в областта на високите рискове.

— И по-точно? — попита този път Гуднайт.

— Най-печелившото ми перо е миньорският бизнес, със застраховки срещу нещастни случаи и дори божествена намеса, ако някой днес все още вярва в Бога.

— Нещо като земетресения и прочее? — повдигна вежди Рис.

— Ни най-малко. Говоря за онези нещастни производствени инциденти, които са толкова чести във вашата професия, и най-вече за проклетите бандити, дето вгорчават живота на всички в пояса.

— Нима твърдите, че можете да ни гарантирате по някакъв начин, че тези копелдаци няма да ни нападнат? — попита Гуднайт, като се постара в гласа му да се прокрадне съмнение.

— Долавям скептицизма — отбеляза Шмид. — Но истината е, че ако утре бъдете така добри да отскочите до канцеларията ми, ще ви докажа, че нито един от застрахованите при мен миньори не е бил нападнат от онези престъпници. Процентът на успех е далеч по-голям, отколкото бихте очаквали.

— И какви са условията? — попита Рис.

— Аз съм честен и справедлив човек — отвърна Шмид. — Изчислявам премията съобразно доходите на моите клиенти.

— С други думи, този, който забогатее, плаща повече от бедния? — погледна го Гуднайт.

— Справедливо, нали?

— Господин Шмид, дори след толкова кратък разговор се уверих, че вие сте честен и порядъчен човек — заговори Гуднайт, след това се изправи, махна капачката на каната и изля съдържанието ѝ върху главата на Шмид.

— Ах... ти, копеле! — изръмжа Шмид и ръката му се стрелна под масата.

Гуднайт пъкна своята под сакото и когато я извади, оказа се, че държи малък бластер.

— Шмид, ако ръката ти излезе с нещо повече от дебелите ти пръстчета, на света ще има един мръсник по-малко.

Шмид се облегна назад и разпери празните си ръце.

— Въпреки краткото ни спречкване — заяви Гуднайт, — не бих приел да поемете разноските по скромната ни вечеря. — Той извади от джоба си шепа кредити и ги пусна на масата. — Приятна вечер, господин Шмид.

Гуднайт и Рис прекосиха бавно залата, която сега беше смълчана, и излязоха в ресторанта.

— Ето това ти харесвам — подхвърли Рис. — Че винаги си много деликатен.

— Така е — засмя се Гуднайт. — Сега вече знаем кой стои зад изнудваческата организация и че Шмид играе с Маргатройд. Фреди ще се зарадва веднага щом му съобщим какво сме научили. Остава да почакаме, докато си подадат главите, да издържим на нападението и да проследим Маргатройд до проклетия крайцер.

— Да издържим на нападението. Казваш го толкова безгрижно, сякаш е някаква игра.

— Тъй де — кимна Гуднайт. — Да се страхувам от гангстерите, е равносилно да мисля дали ще започне да ми оредява косата. Ей, Мшел. Хареса ли ти моята малка реч одеве?

— И какъв е проблемът, господин Балдур? — попита Уинлънд, представителката на фирмата за продажба на кораби втора употреба. — Да не е нещо с корабите? Или с онова жалко корито... как го нарекохте — „Бууп-бууп-адууп“, дето носи лош късмет?

— Нито едно от изброените — увери я той. — Проблемът, ако изобщо може да се нарече така, е да оправим документацията с „Транскутенай майнинг“.

— Странно — погледна го Уинлънд. — Въпреки че напоследък не са се обръщали към нас, преди работехме доста често и както ви казах, те винаги са били доволни.

— Аз също съм изненадан — призна Балдур. — Ще ви представлява ли трудност да прегледате последните поръчки и да видите на чие име са били? Може би неприятностите ни се дължат на това, че не сме се обърнали към подходящия бюрократ.

— Това е вън от правилата, разбира се — рече Уинлънд. — Но не виждам защо да не ви помогна. Почакайте.

Екранът потъмня. Балдур се надвеси над съседния и продължи да попълва корабния дневник.

Това беше задължение на Джасмин Кинг, но в момента тя бе заета с нещо в другия край на кораба.

Екранът пред Балдур блесна отново.

— Ето и резултата — каза усмихнато Уинлънд. — Така. Подписът е... заявките са няколко, идват от Мфир. Всичките са на Рег Гуднайт. Какъв ужасен почерк има този човек.

Балдур едва успя да запази безизразна физиономия.

— Чудесно.

— Искате ли да ви пратя копие?

— Не — отвърна той. — Не ми трябва. Благодаря ви за помощта.

Ах, още нещо... Може ли да попитам какво е купувал Гуднайт?

Уинлънд извърна поглед встрани.

— Части за охранително оборудване — прочете тя. — Тази тук е за десет от старите ниарски кораби. Предлагаме ги на сметка, защото са излезли от употреба. Нищо чудно, че им хареса идеята ви да купите от нас тези кораби от клас „Пир“.

— Разбира се — потвърди Балдур. — И последен въпрос, който няма нищо общо с „Транскутеней“. Да сте чували някой да е купувал голям боен кораб, от онези крайцери от клас „Сенсей“, които използват стандартно съюзническо оборудване?

Уинлънд помисли и поклати глава.

— Не съм, господине. А щях да знам, когато става въпрос за нещо с подобни размери.

— Сигурно — рече Балдур и ѝ благодари отново. — Ама че в сложна история се забъркахме — промърмори замислено тъкмо когато Грок влезе от каюткомпанията. Чуждоземецът носеше някаква разпечатка и си мърмореше под нос.

— Имаме проблем — съобщи той. — Или по-скоро Мшел и Чес имат проблем. Едно от автоматичните ми подслушвателни устройства засече съобщение преди четири земни часа. Идва някъде отвъд астероидите, вероятно от кораб край някоя от луните на ледения гигант. Не е достатъчно дълго, за да локализира източника. Съобщението е с код, който успях да дешифрирам преди известно време, един от нападателите го е използвал тъкмо преди нашето пристигане тук. Смятах, че може да ни даде някаква следа към настоящия им шифър, но досега нямах късмет.

— Добре де, човече, какво пише вътре? — прекъсна го нетърпеливо Балдур.

Грок го изглежда.

— Човече? Да не си прекалил с виното?

— Съжалявам. Не исках да те обиждам — побърза да се извини Балдур. — Но какво се казва в него?

Грок му го подаде.

— С хикс са обозначени символите, които все още не съм в състояние да превода, а думите в скоби са моите най-вероятни предположения.

Балдур отново го изглежда ядосано.

— Извинявай — сепна се Грок. — Понякога се увеличам твърде много в обясненията. Станало ми е навик.

— Хубаво ще е да се откажеш от този твой навик — посъветва го жлъчно Балдур и прочете разпечатката:

XXXX XXXX НЕОБХОДИМА ИДЕНТИФИКАЦИЯ
НА ДВАМАТА. ВЪЗМОЖНО Е ДА СА ЧЛЕНОВЕ НА
„ЗВЕЗДЕН РИСК“ НА ТАЙНА ОПЕРАЦИЯ. XXXX
(НУЖДАЯТ) СЕ ОТ ЕДИН ХУБАВ УРОК. НЕ СЕ
ЗАБЪРКВАЙТЕ С ТЯХ. ОКОНЧАТЕЛНИЯТ XXXX ВЕЧЕ
Е ЗАДЕЙСТВАН. ОСИГУРЕТЕ ПРИКРИТИЕ И
ПОДДРЪЖКА.

— Това е всичко, с което разполагам досега — призна Грок.

— Напълно достатъчно — заяви Балдур. — Предупреди ли Гуднайт и Рис?

— Опитах се да се свържа с тях, но корабът им не отговаря. Също както и моето проследяващо устройство. Не сме получавали съобщение от тях след потвърждението за пристигането им на 47 Алфа.

— Страхотно — промърмори Балдур. — И те са на...

— Четири земни дни от нас.

— Лоша работа — поклати глава Балдур. — Съвсем като професионалисти под прикритие. Или избягали от лудницата идиоти. Ще трябва да се разберем по въпроса за стандартните начини на действие веднага щом приключи тази операция. Къде е Спада?

— На дежурство.

— Прати го нататък с три... не, с четири патрулни кораба. Кажи му да скочи колкото се може по-близо до пояса. Кажи му също... о, по дяволите! Аз ще се свържа с него.

— Брей, този път се излъгах в преценката си — изсумтя недоволно Чес Гуднайт. — Натопихме се до уши в супата на Супи и какво стана? Очаквах да ни прати наемни убийци, бомби, очаквах тълпи, преследване. А какво получих?

— Почивка и отдих — подхвърли Мшел от дивана, зачетена в „Трактат по 5-измерна математика, или всеопределящ документ за възможностите за пътуване във времето като междупространствена реалност“.

— Ще имаме предостатъчно време да почиваме, след като умрем — продължаваше да недоволява Гуднайт.

— Внимавай какви ги приказваш!

— Пфу! Нахлузвай обувките за танц, момиче. Да идем да хвърлим още няколко камъка в локвата.

— И така — продължи Редон Спада, загледан в екрана, — ако предположим, че момчетата на Маргатройд са тук, което няма как да знаем с абсолютна сигурност, как, по дяволите, да разберем къде да ги търсим, дори ако имаме причини да се опасяваме от най-лошото?

— Мисля, че съществуват съвсем определени причини за тревога — заяви неговият оръжеен офицер Лопес. — Погледни.

Сгушен между два стари миньорски траулера, които изглеждаха изоставени отдавна, се мъдреше строен, издължен и доста опасен на вид скутер.

— Виж онази на пръв поглед дребна и ненабиваща се в очи яхта. Някой ми каза веднъж, че единствената причина да има мошеници в затвора е, че понякога ченгетата са дори по-тъпи от тях.

— С което сигурно искаш да кажеш, че тази яхта едва ли е на някой миньор, тръгнал да наглежда находището си?

— Именно.

— Какво ще правим сега?

— Ще паркираме нашето корито — продължи Лопес — или, още по-добре, ще го оставим на инженера, а ние двамата с теб ще идем да потърсим нашите шефове.

— Най-добре да започнем от хотела, в който са съобщили, че отсядат — предложи Спада, — и да продължим нататък. На този жалък камък едва ли има повече от пет-шест хиляди души. Жалко, че не ме бива толкова във войнишкия занаят и издирването на хора, колкото в пилотската професия. — Той помисли малко. — Не. Хотелът остава на второ място. Първо да видим какво търси онова корабче тук.

Имаше трима мъже. Шмид ги огледа и овладя треперенето си. Беше убивал много пъти, но обикновено в схватка или в пристъп на ярост.

Тези тримата имаха хладни, мъртвешки очи и Шмид знаеше, че ако си се озовал на пътя им, няма никакво значение дали ще кажеш „извинете“, или просто ще натиснеш спусъка.

Тримата прегледаха всички данни в компютъра за Чес и Мшел, събрани при краткото им посещение преди няколко вечери.

— Спипахте ли ги? — попита водачът.

Другите двама кимнаха.

— В техния хотел ли ще ги нападнем? — попита единият от мъжете.

— Вероятно така ще е най-лесно — отвърна другият.

На вратата се потропа. Беше оберкелнерът.

— Тези двамата — заговори той задъхано, — мъжът и жената, които дойдоха преди няколко вечери... Сега пак са тук.

— Ето че извадихме късмет — ухили се един от мъжете.

— Нали не смятате да ги премахнете тук? — попита изплашено Шмид.

Водачът на тримата се замисли.

— Защо не? Никой няма да си помисли, че е ваша работа. Не се безпокойте, господин Шмид, ще се опитаме да не изцапаме покривките... или да убием някого от останалите посетители.

— И така — заговори Мшел. — Какво да поръчаме? Нещо, което не може така лесно да бъде отровено. Между другото, забеляза ли онези главици, които надничат към нас откъм кухнята?

— Някоя от тях принадлежи ли на Супи?

— Не съм забелязала.

— Хм. Тази вечер мисля да си хапна една пържола — рече Гуднайт. — Всъщност нека бъдат две. Сурови. Кръвта ме настройва агресивно.

— Мислиш, че нещо ще се случи?

— Надявам се. Ако не сега... може би по-късно ще ми позволиш да ти подържа ръката?

— Това може да доведе до непредвидени усложнения — заяви Мшел. — Като някой страстен танц например.

— О, братко мили! Тогава по-добре да се напия.

— Няма да го направиш. Аз ще поръчам свинско с лют сос и голяма чиния юфка.

— Какво ще кажеш за един коктейл?

— Студен чай.

— Поне ще пийнем ли по чаша вино с вечерята? — попита умолително Гуднайт.

— Разрешавам — засмя се Мшел. — Една със салатата и втора с основното ястие.

— Колко си разточителна само!

— Ще отидем до онази маса, която е на две нива над нашите цели — посочи водачът на убийците. — Откривате стрелбата по мой сигнал. Първо елиминирайте подобрения. Той е най-опасният.

Спада и неговият оръжен офицер влязоха в „При Супи“ въоръжени с бластери, скрити под праметнатите през ръцете им шлифери. Те започнаха да оглеждат тълпата.

— Дано онзи проклет стар глупак в хотела е бил прав — изръмжа Лопес.

— Не се безпокой за това — отвърна Спада. — Ако не е, ще хапнем набързо и... ей! Ето ги там!

Той помаха с ръка.

Рис ги забеляза от мястото си в сепарето на второ ниво. Тя също помаха и двамата пилоти си проправиха път през тълпата.

— Кои, по дяволите, са тези? — попита един от убийците.

— Кого го е грижа? — отвърна водачът. — Макар че това променя леко съотношението. Погрижете се за тези двамата сега и за другите двама, в случай че се опитат да ви попречат. После изчезваме, както бе уговорено.

Те извадиха бластери от скритите кобури, водачът се надигна пръв, стиснал оръжието с две ръце, и се прицели в Гуднайт, седящ на петнайсет метра от него.

— Ехей! — извика оръжейният офицер. — Погледни онези негодници там!

— Гуднайт! Лягай долу! — изкрещя Спада.

Келнерът се приближи към масата на Рис и Гуднайт.

— Някой от вас би ли искал коктейл преди...

Водачът на убийците стреля. Зарядът попадна в застаналия между него и целта му келнер.

Мъжът извика, размаха ръце и подносът му хвъркна във въздуха.

Рис скочи от стола и в ръцете ѝ се появи пистолет. Тя натисна спусъка и повали втория убиец с точен изстрел в главата.

Спада и Лопес тичаха нагоре по стълбището. Оръжейният офицер се прицели в движение, стреля и удари една пищяща старица в гърба.

Миг по-късно бе повален от изстрел на третия убиец.

— Мамка му! — изруга убиецът, хвърли се на пода, претърколи се под масата, стана рязко и пусна три бързи изстрела.

Дебел мъж, надвесен над чинията си със супа, изстена и лицето му падна вътре.

Водачът на убийците хукна след оцелелия си другар към кухнята, откъдето се бяха уговорили да се изтеглят.

Спада стреля, повали една статуя от пиедестала и изруга.

Гуднайт вече беше напуснал сепарето. Ръката му докосна машинално една точка в основата на брадичката и светът се забави, звуците се превърнаха в тътнеж и когато се движеше, изглеждаше на околните като размазано видение.

С извадено оръжие той се втурна след двамата убийци, които вече приближаваха вратата на кухнята.

Тъкмо в този миг се появи готвачът с поднос печено.

— Ей, я почакайте! Оттук не може...

Водачът на убийците го простреля в корема, преди да завърши изречението, прескочи го и се затича към сервизния изход отзад.

Размазаната фигура на Чес Гуднайт профуча през люлеещите се врати и пусна един изстрел след убиеца, но не уцели. От залата се чуваха писъците на изплашените посетители. Рис и Спада влетяха в кухнята след Гуднайт, който продължаваше да преследва убийците.

Спада се опря на една печка, извика, когато се опари, изпсува на висок глас и стреля машинално напосоки.

Изстрелът попадна в суровия бут, който друг готвач тъкмо поливаше със специален сос, и подът на кухнята бе залят с кръв и червено вино.

Третият убиец спря на средата на пътя към отсрещната врата, вдигна оръжие да се прицели и Гуднайт го простреля в шията.

Чес продължи след водача, прескочи трупа на третия убиец и изчезна отвън в коридора. На десетина метра от него водачът влетя в кабината на асансьора и вратата се хлопна подире му.

Гуднайт, все още в ускорен режим, изтича надолу по стълбите, блъсна се в един кухненски прислужник с количка продукти и го отпрати към стената сред подскачащи по пода зеленчуци.

Спря при вратата на асансьора, чу кабината да продължава надолу и изтича след нея.

Спусна се още два етажа, но асансьорът бе по-бърз от него.

Вратата на кабината тъкмо се затваряше, когато той стигна долния етаж, и една отсрещна врата се затръшна.

От другата ѝ страна отекнаха изстрели, вратата се изкриви и блокира.

Гуднайт натисна копчето за отваряне, чу се бръмченето на механизма, но крилата не помръднаха.

Той стреля в пантите, изби вратата с ритник и се озова в просторен хангар, в който бяха паркирани три малки кораба.

Люкът на единия от тях вече се затваряше със свистене. Корабът се повдигна на своя антиграв и се насочи с кърмата към шлюза. След кратката процедура по изсмукване на въздуха малкият кораб се измъкна в космоса отвън.

Гуднайт докосна основата на брадичката си и излезе от ускорен режим.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите! — изруга той. — Дори не успях да поставя един от бръмбарите на Грок на проклетия кораб!

— Затова пък аз го направих — обади се със спокоен глас Спада зад него. — Преди да дойдем да ви потърсим.

Двамата с Рис все още дишаха тежко.

— Освен това съм подготвил три други кораба, които да го проследят.

Гуднайт все още беше под въздействието на възбудата от преследването. Той едва успя да кимне.

— Лошото е, че изгубих Лопес — добави Спада. — И държа някой от онези негодници да си плати за това.

— Горест има цял ресторант с подходящи кандидати.

— Да не губим време!

Върнаха се обратно по стълбите, прекосиха кухнята и се озоваха в салона.

— Всички вън! — извика Гуднайт и стреля в тавана. — Това място всеки момент ще рухне.

Той превключи бластера на автоматична стрелба и пусна един дълъг откос в тавана. Лампите експлодираха една след друга, химичната противопожарна инсталация се включи автоматично.

Виковете се усилиха.

Една от сервизните врати се разтвори с трясък и в помещението нахлу Супи Шмид. Лицето му беше виолетово от гняв и от устата му се сипеха проклетия.

В ръцете си носеше тежкокалибрена армейска пушка. Той я вдигна и в същия миг Рис го простреля в гърдите, а Спада му пусна още един заряд, докато рухваше на пода.

— Много добре — бе коментарът на Гуднайт. Той забеляза една каса с вино и прати няколко заряда към нея, като се хилеше доволно всеки път, когато помещението се огласяше от звука на строшено стъкло.

Спада зърна двама души с извадени оръжия да се подават през вратата и повали единия от тях, без да пита какво искат.

Рис уцели неговия партньор.

Гуднайт се озърна с напрегнат вид.

— Мисля, че е време да си вървим — обяви той и изведнъж забеляза една сочна пържола, тупнала на килима от нечия чиния. Наведе се, взе я и отхапа лакомо. — Още е чиста — обясни леко засрамено, като примляскваше. — Да изчезваме от града преди да се е появил шерифът — добави той.

— Изглежда, на лисицата ѝ се свършват леговищата — засмя се Фридрих фон Балдур, който едва се сдържаше да не потърка доволно ръце.

— Има нещо такова — потвърди Грок и кимна към екрана. — Убиецът, който избяга от астероида, е направил скок, а Спада е успял да го проследи. При втория е излязъл ето тук... в околностите на ледения гигант, известен като Четвърти леден. Пилотът е бил достатъчно хитър да не праща сигнал за помощ, вероятно се е досетил, че предишните му разговори са били засечени. Спада от своя страна е бил на нужното разстояние, за да види къде се приземява, без самият той да бъде забелязан. В момента лети насам и ще пристигне по някое време утре, заедно с Рис и Гуднайт.

— Много добре — кимна Балдур. — Мисля, че дойде време да съберем експедиционен корпус, да открием и унищожим проклетия крайцер и с това да сложим край на играта.

— Може би — подхвърли Джасмин Кинг, която тъкмо ставаше от компютъра.

— Може би? — погледна я въпросително Балдур.

— Напоследък проявявам интерес към определени данни, които липсват, данни, свързани с Маргатройд — заговори тя. — Правителството на Фолей все още не ни е пратило информация за местонахождението на изоставените изследователски бази. Започвам да се питам дали някога ще го узнаем, може би отново виждаме дългата ръка на Маргатройд.

— Няма нищо страшно — успокои я Балдур. — И сами можем да си набавим тази информация, преди да ги ударим.

— Имаме и по-сериозни проблеми — продължи Кинг. — След като Мшел се натъкна на онази скала, запитвах се какви други ценни изкопаеми са били откривани наоколо и как процедира с тях „Транскутенай“. Има един миньор на име Димитри Херндон, за когото ми е споменавала покойната Ел Си Доу. Говори се, че открил доста

богати залежи на диаманти малко преди да бъде убит от бандитите. Заявката му за разработка на залежите е била унищожена при атаката срещу централата на „Транскутенай“. Но няма такава обществена организация, която да не държи поне още едно копие някъде другаде. Ето защо се поразрових малко и скоро открих, че на Глейс съществува централна служба, в която се записват всички заявки за разработка на полезни изкопаеми в системата Фолей. Обърнах се към тях и поисках информация. Предполагам, че в кантората им работят само изкуфели книжни червеи. Защото никой от тях не е забелязал, че през последните пет години в тяхната служба не са постъпвали заявки за разработки.

— Какво? — подскочи Балдур.

— Ами да. Такива заявки обикновено се попълват от миньорите на „Транскутенай“ или от името на самата компания, ако миньорите решат да ѝ продадат своя дял. Но там няма и следа от подобно нещо. Направих някои проверки в Шеол и ми се стори доста странно, че „Транскутенай“ не е предприела никакви опити да открие тук кантора, след като предишният им офис е бил разрушен. Така че сега цари пълен хаос по отношение на заявките за концесии.

— Кучи син — промърмори Фон Балдур. — Или по-точно, нека бъдат двама кучи синове. Какъв глупак съм бил само! Първо противоречие: Рег Гуднайт заяви, че „Транскутенай“ не работи с госпожица Уинлънд и нейната компания. Опровергано от самата нея с документите, които притежава. Второ противоречие: Тан Уитли, която е шеф на отдела за извънпланетно развитие, настоява да прекрати договора с „Транскутенай“. Дали тя не е агент на Маргатройд? Ако липсват заявки за концесии, тези нещастни миньори не могат да предявяват претенциите си дори в съда.

— И трето — намеси се Грок, — интересно ми е по какъв начин убийците са надушили Чес и Мшел и са усетили, че са на път да извършат важно разкритие за онзи район на пояса, където от доста време няма нападения. Всъщност всички си спомняте, че Чес беше много горд, когато се снабди с висококачествена руда, тя беше част от неговото прикритие и му помогна да се спаси от досадната работа. Та тази висококачествена руда му бе осигурена от...

— От Рег Гуднайт — прекъсна го Кинг. — Неговия брат.

— Но защо, за Бога, Рег изобщо се съгласи да склучи с нас договор? — попита Балдур. — Само защото се появихме в подходящия момент, след като бяхме измъкнали загазилото му братче? Или тъй като бяхме все още нови в бизнеса и достатъчно неопитни, за да се провалим? И тогава единственото, в което биха могли да го обвинят, е, че е проявил мекушавост. Достатъчно, за да го уволнят, но не и да го осъдят. Остава под въпрос участието на „Цербер“. Не зная дали те чакат някъде в засада, или са в съюз с останалите. Новотни изглеждаше искрено изненадан, когато споменах Мар Трак, но може би се преструваше?

— Ако Рег е предал „Транскутенай“, пита се по каква причина? — подчерта Кинг.

Фон Балдур поклати глава.

— Още веднъж, не зная. Но може би Рег ще ни каже, ако речем да му изтръгнем някой нокът или му пуснем малко електрически ток.

— Защо не се свържеш с него? — предложи Грок. — И не уредиш среща?

— Идеята не е никак лоша — кимна Балдур. — Дори и да не признае, ще намерим някакъв начин да го задържим, докато открием онзи крайцер.

Той се доближи до компютъра и натисна едно копче. На екрана се появи лице.

— Добър ден, господин Фридрих фон Балдур.

— Добър ден, Майкъл — поздрави Балдур. — Мога ли да говоря с Рег?

— Боя се че не, господине — отвърна секретарят. — Господин Гуднайт замина вчера на инспекционна обиколка.

— Каза ли къде точно отива?

— Не, господине. Спомена само, че искал да изненада някакви хора.

— С придружители ли замина?

— Не, господине. Нямало нужда, така рече.

Балдур се усмихна злорадо.

— Ако случайно се появи, предай му да се свърже с мен. Много е важно.

Той прекъсна връзката.

— Колко *навременно* заминаване — подхвърли.

— Ако не е нещо невинно — рече Грок, — трябва да си зададем въпроса какво го е предизвикало.

— Кой може да знае? — вдигна рамене Кинг. — Може би някой от онези книжни червеи не е бил чак толкова изкуфял. Или е на негова издръжка. Нищо чудно да са забелязали, че се ровя в архива на кантората, и да са му докладвали.

— Най-добре е да приемем, че се е случило най-лошото и че Гуднайт е бил предупреден — предложи Грок. — Колкото до това дали е замесен в конспирацията, струва ми се напълно възможно да предаде „Транскутенай“. Ето една чудесна причина да се съюзи с Маргатройд и онези политици. Предполагам, че са готови да снесат солидна сума срещу това да се сдобият с цял един астероиден пояс, богат на всякакви залежи, повечето от които са посочени съвсем точно в подадените заявки за разработване. Ще е много повече, отколкото му плаща „Транскутенай“. Във всеки случай трябва да действаме бързо, ако искаме да приключим с този въпрос. Нищо чудно всеки момент Маргатройд да премине към открита офанзива. И ако междуременно „Транскутенай“ реши да прекрати договора ни, ще останем с празни ръце.

— Трябва да се спра на още една неприятна възможност — добави Грок. — Съществува ли вероятност нашият Чес да е партньор в измамата на своето по-малко братче?

Балдур помисли и се намръщи.

— Не съм сигурен.

— Аз обаче съм — обади се Кинг. — Поисках от компютъра да го анализира. Играта става все по-сложна. В края на краищата обаче компютърът отхвърли подобна възможност.

Балдур видимо се отпусна.

— Радвам се да го чуя — рече той. — Щом така смята нашият гениален аналитик.

— Трябва да е Рег — заяви мрачно Чес Гуднайт, докато крачеше напред-назад из каюткомпанията на „Бууп“. — Веднъж ми призна, че никак не му се нравел начинът, по който се управлява „Транскутенай“, не му позволявали да допусне и най-малката грешка и прочее. Изглежда, не е бил чак такъв любимец на ръководството, за какъвто го

имах. Освен това се оплака, че взело да му омръзва. — Гуднайт се усмихна злобно. — Май и той има от същия мошенически ген като мен. Макар че лично аз никога не бих сложил главата на брат си на дръвника, както той постъпи, при това неведнъж. — Чес се приближи към илюминатора на „Бууп“ и надзърна навън. — Знаете ли, искам аз да водя разузнавателния отряд до Пета луна и съм съгласен, че трябва да действаме максимално бързо.

— Веднага щом си готов — каза Балдур. — Но сигурно все още си разтърсен от това...

— Не бери грижа за мен — прекъсна го Гуднайт. — И бездруго имам нужда от някоя интересна задача, за да се поразведря.

— Ще ти трябва другарче — подхвърли Рис.

— Мога и сам да се справя.

— Не ставай смешен.

— На мен ми писна да седя в този кораб. Ръцете ме сърбят да свърша нещо — въздъхна Грок.

Гуднайт се поколеба, сетне кимна.

— Е, добре. Да идем да разровим гнездото на мравките.

Пета луна беше необитаем къс скала, въртящ се бавно на около двеста хиляди километра от своя прародител. С неравна повърхност, издатини и кратери и назъбена линия от каньони.

Предавателят, поставен от Спада на яхтата на убиеца, бе ограничил вероятната зона за разположението на базата до десет квадратни километра, преди да притихне напълно.

За съжаление, оказа се, че тези десет квадратни километра са в най-неравната част на луната.

— Ако има нещо хубаво на тези забравени от Бога местенца — подхвърли замислено Спада, докато надничаше към увисналия над тях Четвърти леден, — това са страхотните залеzi.

— Не и за мен — сви рамене Гуднайт. — Не мога да се отърва от усещането, че тази проклета планета всеки миг ще се стовари върху ми. Със или без залеzите.

Патрулният кораб на Спада и още един като него бяха кацнали върху една от останалите луни на Четвърти леден, която бяха използвали, за да прикрият приближаването си.

Останалите кораби бяха напуснали един по един Мфир, за да не помислят шпионите на Маргатройд, че „Звезден риск“ предприема някаква мащабна операция, и сега патрулираха в астероидния пояс в очакване на заповеди.

Спада бе изстрелял един комуникационен спътник на половин милион мили от планетата и връзката се осъществяваше през фокусиран лъч с помощта на спътника. Съществуваше нищожна възможност Маргатройд да засече редките кодирани съобщения, които си обменяха „Бууп“ и Спада.

Грок беше надминал себе си. Бе натъпкал почти тон всякакви електронни прибори в помещенията и тримата служители на „Звезден риск“ се чувстваха като сардини в консерва.

Гуднайт и Рис чакаха, докато Грок, целият сияещ от щастие, задейства своята апаратура. Отне му почти един земен ден.

— Маргатройд изобщо не е глупак — заключи Грок.

— Никой не е твърдял противното — отбеляза Рис.

— Създал е предупредителен периметър — продължи с обясненията Грок. — За щастие... за наше щастие... това са два орбитални спътника, изведени едва на десет километра над повърхността, почти в пределите на гравитационното притегляне.

— И кое му е щастливото? — поинтересува се Гуднайт.

— Вече няколко пъти ги сондирах много внимателно на различни честоти — обясни Грок. — Боя се, че не са от най-сигурните пазачи. Моделът е доста стар, бивша съюзническа изработка, седмо или осмо поколение ДРВИ. Съюзническият флот се отказа от тях, след като стана ясно, че могат лесно да бъдат заблудени.

— Или заради асоциациите, които навява съкращението? — подхвърли насмешливо Рис.

— Какво? — попита Грок.

— Няма значение — махна Рис. — Значи смяташ, че ще можеш да им видиш сметката?

— Никога не бих направил нещо подобно — възрази Грок. — Липсата на сигнал е почти толкова тревожно събитие, колкото и сигналът за тревога. По-скоро смятам да филтрирам сигнала им така, че каквото и да правим, на другия край да получават съобщението „всичко е спокойно“. Така ще можем да преминем към следващия етап на операцията — продължи той. — А той е да стесним района, където би могла да е базата, за да не се налага да обикаляме всички тези нацърбени хълмове и долчинки. Каква странна дума — долчинка. Доста архаична, струва ми се. Защо му е трябвало на някого... — Той се отдалечи, като си мърмореше замислено под нос.

Два часа по-късно от Мфир пристигна съобщение. Рис го прекара през декодера:

ПАТРУЛНИТЕ КОРАБИ ДОКЛАДВАТ ЗА
БАНДИТИ В ПОЯСА. ВСЕ ОЩЕ НЯМА СЪОБЩЕНИЯ
ЗА АТАКА. ПРОДЪЛЖАВАМЕ ПРОСЛЕДЯВАНЕТО.
ИЗГЛЕЖДА, ПРОТИВНИКЪТ СЕ НАСОЧВА КЪМ
СЪЩЕСТВУВАЩИТЕ БАЗИ НА „ТРАНСКУТЕНАЙ“, НО
ЗАСЕГА НЕ ПРОЯВЯВА АКТИВНОСТ. ГОТОВ СЪМ ДА

ПРЕДПРИЕМА СЪОТВЕТНИТЕ ДЕЙСТВИЯ. ФОН БАЛДУР.

— И какви, по дяволите, ще са тези съответни действия? — зачуди се Гуднайт.

— Проклета да съм, ако знам — отвърна Рис. — Предполагам, че Фреди ще ни информира, когато го сметне за нужно.

По-късно през същия „ден“ Грок изстреля своята играчка, модифицирана, лишена от бойна глава ракета.

Нкумра, млада жена, новият оръжеен офицер на Спада, откара кораба до Пета, описа голям кръг над района, който предстоеше да претърсят, след това се снижи към повърхността на луната от другата страна на интересувания ги квадрант.

В навигационната на патрулния кораб цареше пълна тишина, присъстващите разговаряха шепнешком, сякаш Маргатройд би могъл да ги чуе по някакъв начин.

Нкумра поклати глава, когато ракетата описа първия кръг и се върна обратно. Сензорите ѝ покриваха площ от двеста метра.

При третия кръг тя се усмихна.

— Ето тук и тук има малки инфрачервени следи. Това говори ли ви нещо?

— Ще изведа картата на екрана — рече Грок. — Мисля, че ще ни помогне. Инфрачервената утечка на тези две места говори за нещо в каньона, по-точно в края на единия каньон и началото на друг. Едно от възможните обяснения е, че базата е била построена там и замаскирана, вероятно с топлоизолационни материали. Мисля, че това място заслужава по-щателно изследване. — Той се обърна към Спада. — Дойде време да ни свалиш долу. Предлагам да се спуснем ниско и да летим под радарния хоризонт, в случай че разполагат с втора предупредителна мрежа. Ще ни оставиш в подножието на планината.

— Благодаря за проникновените предложения, доктор Грокомонслоф — отвърна саркастично Спада. — Разбира се, както винаги, ще бъда наблизо, в случай че ме повикате.

Патрулният кораб се приземи леко върху неравната повърхност.

Люкът се отвори и Рис, Гуднайт и Грок се измъкнаха навън. Извънземният изглеждаше още по-страховит в огромния си скафандър, в който едва бе успял да се натъпче.

Гуднайт помахна на кораба и поведе групата през каменния кошмар. Дватама с Рис бяха привикнали към преходи със скафандри, но въпреки това след час започнаха да се изморяват и поискаха почивка. От всички Грок изглеждаше в най-добра форма.

Откриха една ниша и Рис се свърза с кабел с другите два скафандъра. Почака, докато дишането ѝ се успокои, след това включи микрофона с брадичка.

— Ще продължим още малко, докато навлезем в каньона — рече тя.

— Разбрано — отвърна Гуднайт.

— Но после какво да правим? — попита Рис.

— Ще проверим дали е възможно да проникнем в базата. И тогава аз ще вляза. Със скафандъра няма да ме познаят.

— Защо само ти? — наежи се Рис.

— Само аз — настоя решително Гуднайт. — Ще останете отвън, готови да влезете, ако ви повикам на помощ.

— Доста рисковано за най-обикновено разузнаване — посочи Рис.

— Въпросът е какво ще си помислят те. Нали искаме да ги изненадаме. Поне се надявам — добави Чес.

Рис помисли и реши поне засега да не възразява.

— Хайде да тръгваме — подкани ги Гуднайт. — Да ги изпреварим, преди да са надушили, че наоколо става нещо нередно.

Тримата пиха по малко вода от запасите и се отправиха на път.

Бяха на около два километра от каньона, когато Гуднайт почувства вибрации под краката си. Той даде знак на другите да се скрият зад един хълм.

В мъждивата светлина, идваща от увисналия над тях Четвърти леден, те видяха три ниарски кораба от същия клас, използван от бандитите, да прекосяват небосвода и да изчезват.

Гуднайт махна с ръка на останалите и продължиха. След около километър за първи път откриха следи, говорещи за близостта на базата. Масивни метални плочи бяха монтирани върху лунната повърхност. Те се простираха навътре в каньона, оформяйки нещо като

купол. В единия край под плочите се подаваха релси, върху тях се плъзгаше масивна хидравлична преграда, затваряща и отваряща пътя на корабите.

Рис поклати глава, възхитена от мащабите на строителството.

Грок забеляза един кратер наблизо и го посочи.

— Това там прилича на малък сервизен люк — рече Гуднайт. — Аз влизам, а вие се навъртайте наоколо.

— Какво да правим, ако загазиш? — попита Грок.

— Ще ви повикам на резервната честота — отвърна Гуднайт. — След това минавам в ускорен режим и си пробивам с всички сили път навън. Гледайте да сте в околностите, за да ме прикриете, когато се покажа.

— Не бях чувала по-прибързан план — въздъхна Рис.

— Да имаш по-добро предложение? — тросна се Гуднайт.

Рис поклати глава.

— Не, освен да се върнем на кораба, да се свържем с Фреди и да засипем тези клоуни с бомби с надеждата, че крайцерът е вътре. Че е вътре и не е готов за излитане — добави тя.

— Няма да се забавя повече от час — обеща Гуднайт, изключи кабела за директна връзка и се отправи, без да бърза, към люка. Докато обемистият му скафандър се отдалечаваше, Рис потъна в дълбок размисъл.

Гуднайт коленичи до люка, отвори го и потъна в купола.

— Мисля, че нашият Чес няма търпение да си поиграе.

— Това със сигурност е най-нескопосаната операция, за която съм чувал — съгласи се Грок.

— А може би няма търпение да намери брат си и да му отмъсти?

— Лоша работа, ако е така.

— Вярно — кимна Рис. — Слизам след него. Искаш ли да ми правиш компания и да откриеш огън по всеки негодник, който не прояви достатъчна гостоприемност към нас?

— Ето една идея, която ми харесва — отвърна Грок.

Двамата се промушиха през люка. Зад него се простираше огромна подземна кухня, озарена от мъждивите лампи на подпорните греди.

В средата ѝ се намираще крайцерът, няколко ниарски щурмови кораба и други съдове.

Стените ѝ бяха облицовани и оформяха множество пещери. Просторни плексигласови прозорци гледаха навътре.

По пода на кухнята и по металните мостчета притичваха фигури.

Една от тях беше Гуднайт.

Беше се смесил добре с тълпата. Повечето от скафандрите, които носеха бандитите, бяха стандартна съюзническа изработка, също като неговия. Никой не му обръщаше внимание, нито забелязваше тежката раница, в която носеше различни муниции.

Той не беше единственият въоръжен с прибран в кобур бластер и бластерна пушка през рамо. Гуднайт спря при една тераса, погледна надолу и видя малкия кораб, който обикновено използваше брат му.

Без да осъзнава, лицето му се изкриви в мрачна и зловеща усмивка.

Той се спусна надолу по металните стълби.

Мшел чукна Грок по шлема и доближи наличника си до неговия.

— Ето го. Слизам долу.

— Не мисля, че постъпваме разумно. Нали трябваше само да разузнаем?

— Никой не е твърдял, че ще се държим разумно, нали?

— Така е — съгласи се Грок. — Пък и винаги е приятно да гледаш как противникът подскача изплашено, нали?

Гуднайт стигна приземното ниво и се насочи към краба. Беше празен, с отворен люк.

Той помисли малко и забеляза един мъж да тика към него поставен на количка генератор. Доближи се до него с величествена крачка, доколкото е възможно за някой, нахлузил два пъти по-голям скафандър.

Той подаде комуникационния си кабел. Мъжът вдигна изпълнени с досада очи към тавана, пое кабела и го включи в розетката на своя скафандър.

— Какво те мъчи бе, човек?

— На кого е този кораб? — попита Гуднайт.

— На някакво началство, дето пристигна преди два-три дена.

— Трябва да го махнете оттук, защото мястото ни трябва.

— Че защо никой не ми е казал? — попита мъжът. — Наредиха ми само да включа това нещо и да проверя какво не е наред с

антиграва.

— Не ме интересува — заяви Гуднайт. — Къде мога да намеря пилота? Със сигурност не смятам аз да изкарвам тази браква навън, още повече щом е с повреден антиграв.

— Проклет да съм, ако знам — сви рамене механикът. — Намери си го сам. — Той се захили. — Ако ти стиска да тормозиш началството. Всички важни клечки са на горния етаж, имат някаква среща. Предполагам, че приближава моментът да приключим с тази операция. Да ти призная, следващия път, когато си търся работа, ще си намеря такава, та да си чеша топките и да не кисна толкова дълго в тази консервена кутия.

— И къде е това прословуто началство?

— Вероятно горе. На командния етаж. — Мъжът посочи с ръка.

— Знаеш ли му името? — попита го Гуднайт.

— Нямам представа — отвърна мъжът, дръпна кабела и се отдалечи.

Гуднайт реши, че няма смисъл да настоява — все пак като вътрешен човек би трябвало да познава базата. Той кимна, обърна се и закрачи към стълбите. По средата на пътя го застигна друга фигура със скафандър и му даде знак да се включат.

Той прие раздражен.

— Какво?

— Изглеждаш като човек, който се нуждае от компания — рече

Рис.

Гуднайт подскочи едва забележимо.

— По дяволите, нали ти казах...

— Чес, никой не може да ми нарежда какво да правя. Пък и ми се струва, че съм по-старша от теб.

— Тук прошка няма. Могат да те убият за едното нищо.

— А теб не могат ли?

Гуднайт поклати глава и се усмихна.

— Някой да ти е казал, че си глупачка?

— Доста често. А на теб да са ти казвали и по-лоши неща?

Двамата продължиха към асансьора. Докато се изкачваха нагоре, Гуднайт ѝ предаде какво е узнал от механика.

— И какъв е твоят план?

— Отивам да потърся Рег.

— Точно каквото си мислех — кимна Рис.

Вратата на асансьора се отвори, те излязоха и се отправиха към шлюза. От едната страна се редяха врати, зад които имаше кабинети. Гуднайт видя луксозно облечени мъже и жени, килими, бюра, които, изглежда, бяха изработени от истинско дърво.

На масичка до шлюза стояха двама въоръжени часовои.

Единият стана и вдигна ръка.

Рис и Гуднайт спряха.

Мъжът посочи гърдите си, където имаше табелка, и протегна ръка за някакъв документ.

Рис се усмихна и го простреля.

Партньорът му зяпна от почуда и посегна към пистолета си. Мшел повали и него, преди Гуднайт да успее да извади оръжието си.

Чес се усмихна и я побутна към люка. Тя се наведе, шумгна се през него и Гуднайт я последва.

Преградата на шлюза се спусна и докато помпите нагнетяваха въздуха, Гуднайт включи микрофона.

— Как предлагаш да ги ударим?

Рис се намръщи, сякаш не можеше да го чуе, и повдигна лицевото стъкло.

Чес Гуднайт откряна своето.

— Какво става...

Рис го удари, доста силно, право в челото с основата на дланта си. Главата на Гуднайт подскочи назад в шлема и той рухна.

— Нещастен копелдак — промърмори тя. — Нима си мислеше, че ще те оставим да правиш каквото ти скимне? — Тя го довлачи до ъгъла на шлюзовото помещение. — Полежи си сега тук, да си откъхнеш. А аз ще се върна веднага щом приключа с моята роля в тъпата пиеса, в която имаше неблагоприятното да ме замесиш.

Тя спусна лицевото стъкло, отвори вътрешния люк на шлюза и измъкна две гранати от раницата си.

Приемната сякаш беше в друг свят, на който грее слънце и въздухът е свеж. Двама мъже и една жена очакваха да ги повикат и отчаяно се стараеха да изглеждат спокойни сред лъскавата обстановка.

Жената от рецепцията вдигна глава и се усмихна.

— С какво мога да ви услужа? — чу Рис гласа ѝ от говорителите.

Мшел не отговори, а задейства първата граната, търкулна я на пода, след нея и втората.

Втората граната, която беше нападателна, избухна и мъжете и жената изкрещяха. После експлодира и първата, газовата.

Помещението се изпълни с дим и Мшел видя хора, стиснали с ръце гърлата си, да бягат и падат.

Рис не им обърна внимание и прекоси коридора към вътрешните стаи.

От една врата се подаде едър мъж, видя Рис с оръжие в ръка и посегна към малкия пистолет в кобура си.

Рис го простреля, метна една граната в стаята, от която бе излязъл, и продължи навътре.

Коридорът свършваше с голяма двойна врата от истинско дърво. Рис гръмна ключалката и нахлу.

Вратата водеше към заседателна зала с дълга маса и трима или четирима мъже и жени, надвесени над документи или загледани в трепкащите екрани на компютри. Те се обърнаха при шума и един от тях скочи на крака.

Нито един от присъстващите не ѝ беше познат.

Освен Рег Гуднайт.

За един кратък миг ѝ се прииска да спре хода на времето и да му съобщи, като в някой долнопробен филм, че е ударил часът да си плати дълговете.

Но нямаше време и тя му отнесе главата с няколко бързи изстрела, после метна останалите гранати и хукна назад към шлюза, проправяйки си път с непрекъсната стрелба.

Докато тичаше, тя си повтаряше напевно: „Каква идиотка съм само... каква идиотка съм само... каква идиотка съм само...“

Завиха аларми.

Мшел стигна шлюза и натисна копчето на автомата. Чес Гуднайт се бе подпрял на стената и се бореше с гаденето.

— Затваряй шлема, войнико! — викна му тя. — И гледай да не повърнеш вътре.

Той кимна, че я е чул.

Помпите изсмукаха последния въздух и звукът на алармите притихна.

Рис забеляза неколцина облечени в скафандри и въоръжени с тежки пушки мъже да се катерят по стълбите към тях. Тя повали първите трима и се наведе, когато над главата ѝ засвистяха изстрели.

Въпреки че все още не беше се съвзел напълно, Чес извади своя бластер и откри стрелба — недостатъчно точно, но стигаше, за да накара охраната да потърси прикритие.

Отекнаха още изстрели от нова позиция и тя видя, че огромният Грок е коленичил малко над тях и обстрелва методично казармените помещения от другата страна на каньона.

Той изведнъж прекрати стрелбата и движейки се с невъобразима за масивното си туловище бързина, изтича по горното мостче, като същевременно си смъкваше раницата.

Рис нямаше представа какво смята да прави, нито имаше време да гадае, докато тикаше Гуднайт нагоре по стълбите към същото ниво, на което беше Грок.

Чуждоземецът бе на стотина крачки от тях и надвесен над раницата, ровеше вътре.

Рис изведнъж се досети какво е намислил.

На сто метра под него беше огромният крайцер. Имаше рампа и отворен шлюз към пилотската кабина, точно под Грок.

Чуждоземецът се изправи, завъртя раницата сякаш е огромна прашка и я запокити.

Тя отлетя надалече, удари един от носовите стабилизатори на крайцера, подскочи върху рампата и в този миг активираната от Грок граната избухна, задействайки експлозива в раницата.

Лумнаха пламъци, които бързо започнаха да се разпространяват.

Грок хукна към нея и подхвана Гуднайт от другата страна.

Никой от бандитите не обръщаше внимание на тримата — всички търчаха безпорядъчно наоколо или стояха, загледани в пламъците.

От долната част на огромния кораб започна да излиза дим. Тримата доближиха шлюза и се измъкнаха на лунната повърхност.

Мшел имаше усещането, че всеки миг краката ѝ ще се подкосят, но сега не беше време да се отпуска.

Димът си проправяше път дори през херметически затворения скафандър.

„Наложи се да рискуваме и тримата, но все пак се справихме с копелето“ — помисли си тя.

Те извървяха около двеста метра и Рис видя един плитък кратер. Тримата легнаха на дъното, усещайки с телата си извиращите от базата сътресения.

После земята се разтърси като от земетръс, към небето се вдигна огромен пламък, истински ръкотворен вулкан, породен от избухналия крайцер и огъня, унищожаваш базата.

Тримата се надигнаха и погледнаха нататък.

Никой не посягаше към комуникационния панел.

Нямаше какво повече да си кажат.

Те се обърнаха и поеха бавно към планината, където ги очакваше Спада.

Клатейки глава, Грок излезе от една от спалните каюти на „Бууп“.

— Каква невероятна ирония — промърмори той.

— Какво имаш предвид? — попита Гуднайт, опрял изпотената чаша с бренди на цицината на челото си.

— Новините от Глейс — поясни Грок. — Днес правителството обяви официално, че е прекратило договора за концесия с „Транскутенай майнинг“ поради несправяне на компанията. — Той спря и се плесна по челото. — Чакай, това означава, че няма да ни платят!

— Ето това вече е ирония — изтъкна Рис. — Макар че на мен никак не ми е смешно.

— Истинска ирония — съгласи се Грок. — Да не говорим, че никога няма да узнаем кой е бил Маргатройд, нито ще го спипаме.

— Вероятно си прав — кимна Рис. — Съмнявам се Мар Трак да е била на Пета луна. Нито който и да било от тези, които дърпат конците. Пострадаха само наемниците.

— Като брат ми — обади се Гуднайт със странно изражение. — И останалите главорези. Но дори сред тях има такива, които са се измъкнали. Говоря за онези, които не са били на луната, разбира се. Ако милото ми братче си беше седяло в топлото кресло, вместо да си подава главата навън, сега нямаше да е в списъка на жертвите.

— Да, по нищо не прилича на един хубав, щастлив край — съгласи се Рис.

— По дяволите! — изруга Гуднайт. — Яд ме е за прахосаното време и средства. Мамка му. Къде са Кинг и Фреди? Искам да се махна час по-скоро от този свят, дори от тази затънтена система, за да мога да започна да се самосъжалявам.

Рис извърна глава към космопорта.

— Ето ги, идват. Пригответе се да им съобщим лошите новини.

Но Балдур остана невъзмутим и сияйната усмивка на Кинг не изчезна, когато ги изслушаха.

— Е, добре — предаде се Рис. — Крайно време е да ни обясните защо не посипвате главите си с пепел.

— Първо, заради това. — Балдур вдигна един пакет. И извади отвътре голяма бутилка шампанско.

— Ако не ме лъжат очите — надигна се Гуднайт, — това е отлично земно шампанско от прочутата изба „Тетинже“.

— Отвори, налей, а аз ще ви обясня на какво се дължи спокойствието ни относно решението на тукашното правителство — усмихна се Балдур.

— Преди няколко седмици у мен се пробуди любопитство към едно нещо — заговори Кинг през шума на изхвърчалата от бутилката коркова тапа. — Заех се да търся диаманти. Диаманти и ценни метали, интересувах се какво прави „Транскутенай“ с тях. — Тя кимна на Рис. — Както се досещаш, всичко започна с твоята находка. Представете си изненадата ми, когато след разговори с неколцина минералози установих, че „Транскутенай“ ги държи тук, на Мфир. Не знаех по каква причина, нито дали винаги са го правили, или е започнало напоследък, след намесата на Рег Гуднайт. Но от тях няма и помен на Глейс, нито ги карат в щаба на „Транскутенай“. Предположих, че Гуднайт ги задържа като бонус или като резерва за извънредни ситуации. Не че това имаше някакво значение. Както и да е, двамата с Фридрих отидохме да ги потърсим и открихме, че ги съхраняват в един голям трезор на тукашната банка. По „случайност“ носех със себе си документ, указващ, че сме представители на „Транскутенай майнинг“, пристигнали да експедират споменатите ценни находки до истинския им собственик. — Тя посочи един от люковете. — Онези два тежковъоръжени и бронирани камиона, натъпкани с охрана, които в момента влизат през портата, ще прехвърлят всички тези скъпоценни камъни и метали в трюма на „Бууп-бууп-адууп“.

— Дявол ме взел! — възкликна Чес Гуднайт. — Значи не сме разорени?

— Ни най-малко — кимна Кинг.

— Но какво ще стане, ако някой ги потърси? — попита Мшел Рис.

— Тези подли бандити, които крадат всичко — размаха уж безпомощно ръце Балдур.

— Единственото, което не разбрах — поде Рис, — е каква е ролята на „Цербер“ във всичко това.

— Отличен въпрос — отвърна Балдур. — Изглежда, те са в съюз с Маргатройд. Съвсем очевидно е, след като не намерихме други следи, освен онзи разговор с Новотни. Да забравим бомбата, която може би имаше за цел само да ни сплаши. Предполагам, че те са душили по периферията, в търсене на някаква печалба.

— Със същия успех бихме могли да предположим, че са се опитали да ни убият с тази бомба — заговори Кинг. — И щеше да стане, ако ти не беше толкова мнителен. Следващия път ще те слушам повече.

— Какво пък — сви рамене Рис, — няма нищо лошо противникът отсреща да е от твоята класа.

Гуднайт, все още замаян от удара, с бавни движения разливаше пенливата напитка по чашите.

— Значи краят може да бъде и щастлив — отбеляза замечтано Мшел.

— Разбира се, че може — кимна с доволен вид Балдур.

— Не съм се съмнявала и за миг в това — добави Джасмин Кинг. Чес Гуднайт вдигна чаша.

— За престъпния живот! — обяви той.

Четиримата членове на „Звезден риск“ пресушиха на един дъх чашите си.

Издание:

Крис Бънч. „Звезден риск“ ООД

Американска, първо издание

Превод: Юлиан Стойнов

Редактор: Мария Василева

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, 2010 г.

ИК „Бард“ ООД, 2010 г.

ISBN: 978–954–655–110–8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.